JILLY COOPER
PUTEREA DRAGOSTEI
OCTAVIA

„Adu-mi iubitul cu plete aurii, am murmurat eu când, doar cu un prosop mare, albastru şi pufos în jurul meu, m-am ghemuit pe podea, să-mi usuc părul N-am aşteptat mult

S-a auzit un pas grăbit şi o bătaie în uşă”.

Consilier literar: GHERASIM TIC
Coperta de GEORGE CRISTEA
Copyright: Jilly Cooper
Titlu original: Octavia
JILLY COOPER
PUTEREA
DRAGOSTEI
OCTAVIA
Traducerea: GEORGIANA MIHAIL
Editura CLASIC
Bucureşti, 1994
ISBN 973 – 96334 – 8-x.

1

În clipa în care l-am văzut pe Jeremy West, am ştiut că trebuie să fie al meu. Eram la restaurantul Arabella şi urmăream unduindu-se pe ring o grămadă de debutanţi şi alţi neaveniţi care-şi închipuiau că dansează, când, deodată, perdeaua din frunze de bambus a fost dată într-o parte şi un bărbat blond şi-a făcut apariţia, uitându-se în jur după chelneriţă.

Chiar şi prin întunericul care estompează decorul de la Arabella, mi-am dat seama că avea o anumită distincţie – înalt, suplu, unul din acele chipuri frumoase, cu pometi ridicaţi şi ochi visători că ai lui Rudolf Nureev.

Când chelneriţă s-a îndreptat spre el, l-am urmărit ca să observ dacă îşi aţinteşte lacom privirile asupra sânilor ei ridicaţi. N-a făcut asta. Fata l-a condus la două mese de a noastră. Se vedea că aşteaptă pe cineva. Apoi, prin perdeaua de frunze de bambus a apărut o fată durdulie care s-a oprit rotindu-şi de jur-împrejur privirea mioapă. El s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn cu mâna, iar faţa i s-a luminat de un zâmbet ce-mi era oarecum familiar. Apoi am recunoscut-o. Era Gussie Forbes; fuseserăm colege de

şcoală. Cum Dumnezeu reuşise să pună mâna pe un tip atât de mortal?

— Uită-te, am zis, înghiontindu-l pe Charlie. Asta-i Gussie Forbes, am fost colege.

Charlie s-a uitat pe deasupra ochelarilor săi" foarte închişi la culoare, pe care-i purta doar ca să-şi facă remarcată ţinuta asemănătoare cu a unui mafiot.

— Nu pare să-şi fi revenit atât de bine ca tine, a remarcat el. Se observă că din revista pentru femei nu citeşte articolele despre slăbit şi se concentrează doar asupra celor despre *„farmecul tridimensional*". Presupun că vrei să dai buzna peste ea şi să vă amintiţi de dormitorul din internat şi de mustaţa profesoarei de franceză.

Dar nu-l mai ascultam.

— Priveşte, i-am zis. Comandă şampanie. Crezi că sărbătoresc ceva?

— Ce-ai putea să sărbătoreşti când te-ai pricopsit cu o puicuţă care arată în halul ăsta, a spus Charlie făcându-i semn chelneriţei să mai aducă nişte whisky.

Charlie are un succes nebun, e proaspăt îmbogăţit, tânăr şi, ca şi mine, fără niciun Dumnezeu. Nu-l preocupă nicio persoană decât în măsura în care îl poate ajuta în carieră sau îi îmbunătăţeşte imaginea proprie. Pe vremea aceea, tocmai începeam să mă plictisesc de el, iar el să se îndrăgostească de mine. Lucrul acesta mai mult mă enerva decât mă îngrijora. Eram obişnuită ca bărbaţii să se îndrăgostească de mine. După ce-i voi da papucii, Charlie îşi va obloji mândria rănită vreo două săptămâni, apoi îşi va schimba culoarea maşinii sale Ferrari şi va începe următoarea aventură.

Nu reuşeam să-mi iau ochii de la bărbatul care comandase şampanie pentru Gussie Forbes. Ea îşi ridica paharul în cinstea lui, iar el o ţinea de mână şi-i zâmbea frumos, tandru, descoperindu-şi gropiţele din obraji. Acum îşi plimba degetele pe obrazul ei. Era într-adevăr ceva de necrezut.

Charlie sporovăia despre magazinul lui cu

îmbrăcăminte bărbătească chic, cine mai trecuse pe acolo şi cât de greu era să găseşti personalul potrivit. Gussie şi tipul ei s-au ridicat să danseze. El se mişca uşor, cu graţia unei pisici sălbatice. Gussie ţopăia dând din mâini şi legănându-şi fundul mare. Semăna cu un pui de elefant care făcea baie într-o piscină. Charlie şi-a scos o tabacheră de aur, a aprins două ţigări şi mi-a dat mie una. Are tot felul de gesturi intenţionat sexy, dar care-şi au farmecul lor doar dacă eşti Cary Grant.

Gussie se zvârcolea şi-şi dădea părul peste cap într-un abandon total.

— Prietena ta n-a învăţat să danseze la şcoală, a remarcat Charlie privind-o amuzat şi îngrozit.

— Era mai înaltă decât majoritatea dintre noi, aşa că întotdeauna trebuia să ţină loc de partener de dans.

Ringul se aglomerase, iar Gussie şi prietenul ei dansau foarte aproape unul de celălalt. El îşi ţinea obrazul lipit de părul ei, dar privirile i se roteau leneş prin sală. Ea avea ochii închişi de extaz iar pe faţă un zâmbet prostesc. Dumnezeule, era la fel de bătută în cap cum fusese şi în şcoală.

Charlie mi-a pus mâna pe picior şi şi-a golit paharul. Mergem? M-a întrebat.

— Imediat. Hai să mai bem ceva.

Muzica se oprise iar ei coborau de pe ring chiar pe lângă masa noastră. Mi-am trecut mâna prin păr şi mi-am aranjat bretonul de pe frunte.

— Bună, Gussie, i-am zis tare.

— La naiba, a şoptit Charlie.

Gussie a străpuns întunericul cu privirea şi a clipit.

— Aici, am adăugat.

Brusc m-a văzut şi a scos un ţipăt strident de şcolăriţă emoţionată.

— Doamne, tu eşti, Octavia? Chiar tu să fii?

— Da, chiar eu. Vino să bem ceva.

Gussie şi-a făcut drum printre mese, cu faţa roză lucindu-i de emoţie şi cu pieptul săltându-i de efori.

— Mă bucur nespus că te văd, a zis şi mi-a sărutat

obrazul pe care i l-am întins. Şi arăţi extraordinar.

L-a împins pe bărbatul blond în faţa mea.

— El e Jeremy West. Seara asta e deosebită pentru noi, tocmai ne-am logodit.

S-au logodit, deci! Pentru asta era şampania. Cel puţin bine că nu s-au căsătorit încă!

— Felicitări, le-am spus şi i-am aruncat una din privirile mele lungi şi seducătoare. Ce interesant!

Mi-a zâmbit şi el.

— Nu-i aşa?

— Jeremy, iubitule, a intervenit Gussie, ea este Octavia Brennen. Am fost colege de clasă, dar nu pentru multă vreme. Octavia a făcut ceva de-a dreptul îngrozitor: la sărbătoarea recoltei a mâncat un măr în biserică şi din cauza asta au dat-o afară. Viaţa a fost foarte mohorâtă după aceea.

— Cred şi eu, a zis Jeremy West. Doamne, ce surâs ameţitor avea.

— El e Charles Mancini, am adăugat.

Charlie a clătinat din cap enigmatic. Cu faţa lui de bandit mexican, cu costumul roz din piele şi cămaşa gri închis, arăta de-o potrivă sinistru şi fermecător. Nicio fată nu s-ar fi ruşinat să fie văzută în compania lui Charlie.

— Ce-ar fi să bem împreună ceva? Am propus eu, ignorând lovitura răutăcioasă pe care am primit-o în picior de la Charlie.

Gussie şi-a ridicat privirea spre Jeremy.

— De ce nu? A răspuns ea.

El a clătinat din cap aprobator.

— Charlie, spune-i chelneriţei să mai aducă nişte scaune, am zis.

— Ce-aţi băut până acum? I-a întrebat Charlie ursuz.

— Şampanie, i-am răspuns eu, e sărbătoare, doar.

— Am băut destul, sunt deja ameţită puţin, a spus Gussie, aş lua un suc de portocale.

— V-am zis eu că e bătută în cap.

— Dar tu bei şampanie, nu-i aşa? L-a întrebat Charlie pe Jeremy.

— Mai bine whisky. Fac eu cinste rândul ăsta.

Charlie a dat din cap în semn că nu şi a chemat chelneriţa.

— V-aţi logodit chiar azi? I-am întrebat.

— De fapt ieri, a răspuns Gussie, aşezându-şi breteaua de la sutien pe umărul alb şi gras;

— Ai primit un inel?

— Da. Nu-i drăguţ? Şi a întins o mână scurtă şi butucănoasă care nu văzuse o manichiură niciodată. Pe degetul mijlociu strălucea un inel vechi – rubine şi perle înconjurând o şuviţă de păr.

— Jeremy l-a ales.

Bineînţeles că numai Jeremy ar fi putut să aleagă ceva de o frumuseţe atât de subtilă. Toţi tipii pe care-i cunoşteam mi-ar fi dat briliante sau safire mari cât oul de pescăruş.

— E splendid, am zis uitându-mă la Jeremy printre şuviţele de păr ale bretonului. Eşti norocoasă, Gussie. În zilele noastre sunt mai greu de găsit bărbaţi frumoşi care au şi gusturi rafinate.

Charlie n-a auzit remarca mea pentru că era ocupat să comande băuturile. Jeremy a roşit puţin.

— Da, nu-i aşa că e un bărbat frumos? A suspinat Gussie. Trebuie să mă ciupesc din când în când să mă conving că nu este un vis faptul că a ales o pocitanie ca mine.

— Încetaţi să mai vorbiţi despre mine ca despre un taur premiat, a zis Jeremy, dar pe un ton tandru, în timp ce-i aranja lui Gussie după ureche o şuviţă de păr.

Au sosit băuturile comandate.

— Doamne, mulţumesc mult de tot. Eşti foarte drăguţ, a zis Gussie zâmbindu-i radios lui Charlie. Mi-am amintit cât de ridicol de recunoscătoare faţă de cele mai neînsemnate lucruri fusese întotdeauna.

— Şi ai un costum drăguţ, a adăugat ea cu nostalgie în glas. Jeremy ar arăta superb în astfel de haine, dar e atât de conservator!

Mă aşteptam să-i sară ţandăra lui Charlie, dar nu i-a

sărit şi în curând a început să-i povestească totul despre magazinul lui. Ăsta era încă un lucru care o caracteriza: reuşea întotdeauna să-i facă pe oameni să vorbească despre ei înşişi şi le dădea impresia că e cu adevărat interesată de ceea ce spun.

L-am aruncat lui Jeremy o privire lungă şi meditativă. Şi-a lăsat ochii în jos mai întâi şi a luat o înghiţitură de whisky.

— Aşa mai merge. Nu m-am dat niciodată în vânt după şampanie.

— Mie îmi place doar ca apetitiv, i-am spus. Când vă căsătoriţi?

— În noiembrie, aşa ne-am gândit.

— Nu mai devreme?! Dar asta înseamnă ani lumină până atunci! De ce aşteptaţi atât de mult?

— Am multe datorii în momentul de faţă şi nu mă tentează ideea să trăiesc din banii lui Gussie!

Din câte îmi aminteam, Gussie avea ceva fonduri.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt editor. Dar mai scriu şi eu câte ceva.

— Ce anume?

— Ah, poezie, ceva critică sau recenzii, nimic din care să iasă bani.

Cu ochii lui albaştri visători şi cu părul lung, blond, arăta a poet, dar n-avea un chip fragil. Gura şi bărbia emanau o anumită forţă. Mi-am scos o ţigară iar el mi-a aprins-o. L-am apucat de mână ca să nu tremure flacăra şi m-am uitat la el pe sub gene. Oare simţea şi el atracţia dintre noi? Şi-a pus bricheta în buzunar.

— De ce ţi-au pus numele Octavia?

— M-am născut pe 25 octombrie. Pe atunci mama îl părăsise pe tata şi era îndrăgostită de altcineva. N-o amuza deloc apariţia mea şi nici nu era preocupată să-mi găsească un nume. Aşa că m-a botezat după numele lunii. Nu e prea uşor să porţi povara unui nume stupid.

— Ba nu, e frumos; şi ţi se potriveşte. S-a căsătorit mama ta cu bărbatul după care era nebună?

— Oh, nu. A fost cu totul altcineva şi apoi altcineva şi

apoi altcineva. Şi tata a fost căsătorit de două ori, dar nu mai trăieşte acum. Nu mai ştiu exact câţi fraţi şi câte surori vitrege am.

— Cred că nu ţi-a fost deloc uşor. Şi eu provin dintr-o familie destrămată, dar care nu-i făcută praf. Te întâlneşti cu mama ta?

— Ocazional, când nu e beată sau când vine la Londra. Mă duc foarte rar la ţară ca s-o văd. Nu-mi plac scenele. E cam tristă acum. Îmbătrâneşte şi are crize îngrozitoare de tristeţe în care-şi aminteşte de tata şi care-l scot din sărite pe actualul ei soţ.

Cât de tandri şi compătimitori erau ochii lui şi cât de ridicol de lungi îi erau genele.

— Îmi pare rău, i-am zis, făcându-mi vocea puţin răguşită, prefăcătorie pe care mi-o perfecţionasem de-a lungul anilor. N-am vrut să te plictisesc cu poveşti de familie. De obicei nu vorbesc niciodată despre asta.

Minţeam. Era de fapt actul întâi din jocul de-a seducţia al Octaviei Brennen: să le dau impresia că am nevoie de ocrotire.

— Sunt flatat că mi-ai povestit, mi-a spus el.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Gussie a bătut la maşină pentru mine o vreme, când secretara mea era la schi. Nu era extrem de eficientă, fiecare scrisoare trebuia refăcută, punea mereu hârtiile în alte plicuri, dar era atât de dulce încât, după ce s-a întors secretara mea cea pricepută şi a pus totul în ordine, mi-am dat seama că-mi era dor de Guss. Am telefonat la agenţie, am început să ieşim împreună şi asta a fost.

— Nu mă surprinde, e atât de simpatică! Speram să nu sesizeze timbrul extrem de fals al vocii mele. Când eram colege mă apăra întotdeauna de brute.

— Da, te cucereşte.

Era evident că-l cucerise pe Charlie.

— Am încercat odată să ţin o cură de slăbire severă, spunea ea. Zi de zi, săptămână de săptămână nu mâncam nimic în afară. De lăptuci şi peşte fript. Dar după şase săptămâni n-am reuşit decât să pierd un centimetru în

înălţime. A râs în hohote. La fel Charlie şi Jeremy.

Puseseră ultimul disc al formaţiei Rolling Stones. M-am aplecatsprijinind u-mă în coate să-mi scot în evidenţă decolteul. L-am observat pe Jeremy aruncând o privire şi întorcându-şi capul rapid.

— Îmi place la nebunie melodia asta, am zis.

— Ce mai aşteptăm? A spus Charlie şi s-a ridicat.

Dansul este ceea ce ştiu să fac cel mai bine. Parcă îmi eliberează toate frustrările din corp şi tot răul din suflet.

Purtam o rochie lungă, aurie, semitransparentă, de aceeaşi culoare cu părul şi mai multe lănţişoare de aur la gât. Mă simţeam ca o plantă de mare în voia fluxului muzicii, legănându-mă când într-o parte, când în alta. Ştiam că toată lumea din restaurant se uită la mine, femeile cu invidie, bărbaţii cu lăcomie.

Şi Charlie dansa superb; corpul lui părea că se transformă în cauciuc. Niciodată nu-mi place de el mai mult ca atunci când suntem pe ringul de dans. Printr-o şuviţă de păr blond am observat că Jeremy se uită la mine. S-a întors şi i-a şoptit ceva lui Gussie, care a zâmbit şi s-a uitat în direcţia mea. Muzica s-a oprit. Charlie şi cu mine ne-am întors la masa noastră ţinându-ne de mâini.

— Plecăm, i-am anunţat, cu convingerea că aceasta era o replică ideală de final.

— Plecaţi acasă? A întrebat Gussie.

— Nu, mergem în altă parte, a răspuns Charlie. Un prieten de-al meu a deschis un local de curând. Vreţi să veniţi? Charlie îşi modificase glasul.

Jeremy s-a uitat la Gussie iar ea a dezaprobat din cap.

— Trebuie să ne trezim amândoi foarte devreme mâine, dar lasă-mi numărul tău de telefon, Octavia. Trebuie să ţinem legătura.

— Trebuie, am aprobat, fixându-l fără jenă pe Jeremy. Trebuie să veniţi la mine pentru cină.

— Da, ne-ar plăcea, a spus el, accentuând ideea de plural.

Chiar şi după ce am ajuns, în cele din urmă, acasă,

tot mai simţeam că plutesc şi nu eram în stare să îmi ascund zâmbetul exaltat de pisică de pe faţă. În timp ce urcam cu liftul aveam sentimentul că o să mă înalţe prin acoperiş direct până la stele.

Aveam un apartament frumos. Fratele meu, Alexandru, care este expert în decoraţiuni, m-a ajutat să-l pun la punct. Rămâneau toţi fără răsuflare când îl vedeau. Într-o parte şi în alta a sufrageriei mari erau două vase imense cu plante cărnoase care dădeau încăperii un aspect de junglă. Unul din pereţi era tot din sticlă şi de-acolo se vedeau platanii luminaţi de felinare din Green Park.

Mi-am aruncat pantofii şi picioarele mi s-au cufundat în mocheta groasă, albă.

Aproape în acelaşi moment a sunat telefonul.

— Vrei să răspunzi tu? L-am rugat pe Charlie.

— Daa? A spus Charlie ridicând receptorul. E cineva pe care-l cheamă Ricardo, a adăugat el. Parcă sună de departe.

— Crăp de plăcere, i-am zis luând receptorul. Du-te şi scoate o sticlă din frigider, iubitule, l-am rugat cu voce tare, astfel încât să audă Ricardo.

— Bună, dragule, i-am zis lui Ricardo.

După ce am încheiat convorbirea, am intrat în dormitor. Charlie stătea întins gol pe cuvertura de blană, sorbind din şampanie. Arăta bine, dar era îmbufnat. Pe perete, deasupra capului lui, era aşezat tabloul meu preferat: o. Pictură italiană în ulei, din secolul al şaisprezecelea, reprezentându-l pe Adam şi Eva în grădina Edenului, înconjuraţi de sute de animale şi păsări.

— E absolut necesar, insistase fratele meu, să ai la ce să te uiţi din pat în timpul unui act sexual foarte îngrozitor de plictisitor? Cunoşteam tabloul acesta foarte bine.

Ignorându-l pe Charlie, m-am dezbrăcat fără grabă şi m-am aşezat în faţa măsuţei de toaletă, admirându-mi chipul reflectat în oglinda triplă. Mi-a plăcut ce-am văzut, în lumina difuză trupul meu avea căldura unei piersici, iar sânii, în contrast cu subţirimea restului corpului meu, aveau o rotunjime grea şi aurie. Am început să-mi perii

părul cu voluptate.

— Cine-i Ricardo? M-a întrebat Charlie încercând să pară indiferent.

— O parte cam insistentă din trecutul meu, i-am zis. Doar ştii că nu-mi scapă niciodată un italian.

Charlie a râs.

— Sper că face parte din trecut.

S-a ridicat, a traversat camera, s-a oprit în spatele meu, a început să-mi mângâie umerii şi s-a aplecat să mă sărute. Avea corpul ars de soare. Fire albe i se zăreau în părul întunecat.

Împreună alcătuiam o imagine fermecătoare, ca dintr-un film de Fellini.

— Vino, Narcis, e timpul să ne băgăm în pat.

După aceea – a întins mâna după şampanie şi mi-a dat un pahar.

— Dumnezeule, ai fost extraordinară în seara asta, a murmurat el somnoros, în timp ce eu îmi examinam în oglindă figura ciufulită, dar tot agreabilă. Ce-a fost cu tine?

— E vina ta, i-am zis şi am râs uşor. N-avea niciun rost să-i spun că în timp ce făceam dragoste m-am folosit de toate şiretlicurile ca să-mi imaginez că în locul lui e Jeremy West.

A adormit aproape imediat, cu mâinile în jurul meu. Îmi era îngrozitor de cald. M-am răsucit şi m-am desprins din îmbrăţişarea lui, m-am întins pe spate gândindu-mă la Jeremy, memorând fiecare trăsătură de pe faţa lui şi fiecare cuvânt pe care mi-l adresase. Faptul că era logodit cu Gussie nu mă îngrijora câtuşi de puţin: era într-un fel ca o provocare.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dus la baie, m-am demachiat, apoi mi-am masat tot corpul cu loţiune. După aceea am înghiţit câteva somnifere, am scos telefonul din priză şi m-am cufundat într-un somn fără vise.

2

Când m-am trezit din somn, pe la două după-amiaza, Charlie plecase lăsându-mi un bilet pe pernă, în care-mi

scrisese că mă iubeşte şi să-l sun când o să fiu în stare. Am băgat telefonul în priză şi a început să sune imediat.

— Alo, aici Ambasada. Marocului, am zis eu.

— Octavia, eşti îngrozitoare; sunt Gussie, mi-a răspuns o voce gâfâită şi nerăbdătoare.

— Gussie, ce drăguţ!

— M-am gândit să te sun cât mai curând ca să nu pierdem legătura.

— Trebuie neapărat să veniţi la cină.

— Ne-ar plăcea, dar, de fapt, avem un plan. Ar vreun program pentru sfârşitul săptămânii viitoare?

— Ar trebui să mă duc în Franţa, dar nu-i nimic precis.

— Ei bine, atunci cred că o să ţi se pară îngrozitor de plicticos, dar Jeremy a închiriat o barcă împreună cu un amic pentru săptămâna următoare. Ne-am întrebat dacă ţi-ar plăcea să vii şi tu.

— S-ar putea să am rău de mare, i-am zis încercând să-mi ascund emoţia din glas.

— Imposibil! E doar un vaporaş şi nu vom naviga decât de-a lungul canalelor, oprindu-ne unde avem chef. Vrei să-l iei şi pe Charlie?

— O să fie plecat, am minţit-o. Nu-i mare lucru între noi, suntem doar amici.

— N-ai niciun tip deosebit pe care ai vrea să-l aduci?

— Am avut. Urma să ne căsătorim, dar a murit într-un accident de maşină nu de mult, anul. Ăsta.

— Oh, biata, biata Tavy, a spus ea, pronunţându-mi fără să-şi dea seama pseudonimul din zilele de şcoală. Oh, Doamne, îmi pare rău.

A urmat o pauză.

— Bine, oricum, s-a bâlbâit ea. Dacă nu vrei să aduci pe nimeni, Jeremy se gândise… îl cunoşti pe Gareth Llewellyn?

— Nu, ar trebui să-l cunosc? Numele îmi este oarecum familiar.

— E un prieten bun de-al lui Jeremy. De multă vreme încercăm să-l convingem să vină pe vaporaş, dar are atât

de mult de lucru încât nu poate niciodată să scape. Cred că o să-ţi placă, este extrem de atrăgător.

Nu-mi păsa cum era. Mintea mea o luase deja razna, visam să fie un weekend lung, să plutesc de-a lungul canalelor, ziua să stau tolănită pe punte în costum de baie, noaptea să-mi strălucească părul în lumina lunii – cum era posibil să nu-l agăţ pe Jeremy?

— Sună grozav, i-am spus. Mi-ar face plăcere să merg. De ce nu vii cu Jeremy luni la cinăfca să mai discutăm despre asta?

Am plănuit cina de luni ca pe o operaţiune militară. Pentru că sunt o gospodină lamentabilă şi e mai mult ca sigur că aş strica şi un piure de cartofi, am aranjat să-mi fie trimisă mâncarea de la restaurantul din colţ, astfel încât s-o pot prezenta drept rodul eforturilor mele.

Era clar că Gussie îi dăduse de înţeles lui Jeremy că sunt un fluturaş frivol, dar eram hotărâtă să risipesc aceste impresii. Am cutreierat magazinele până când mi-am găsit o rochie în care arătam atât serioasă cât şi sexy şi am cumpărat toate cărţile lui Jeremy – două volume subţiri de poezie şi o carte de critică a poeziilor lui

John Donne. Poeziile lui Jeremy mi s-au părut destul de indescifrabile. Iar prefaţa, auto-elogioasă şi lungă, scrisă tot de Jeremy nu m-a făcut decât să le înţeleg şi mai puţin.

Când a sunat soneria dădeam cu spray prin apartament. Gussie stătea în faţa lui Jeremy, ţinând în mână o cutie imensă cu bomboane.

— Sunt pentru tine, mi-a spus ea şi m-a prins într-o îmbrăţişare de urs. Eşti singura mea prietenă care n-are nevoie să ţină cură de slăbire. Doamne, arăţi extraordinar în albastru!

Nu puteam spune acelaşi lucru şi despre ea. Purta o rochie stacojie care nu se potrivea cu tenul ei îmbujorat. Am intrat în sufragerie şi am turnat băuturi tari pentru toată lumea.

— Ce minunat e să ai un apartament ca ăsta, doar al tău, a spus Gussie prăbuşindu-se pe canapea.

— Abia aştept să plecăm vineri din Londra, am zis eu.

— Şi eu, a spus Gussi, e în timp ce se îndopa cu nuci, ca o veveriţă flămândă. Biroul meu e ca un furnal. Apropo, Gareth va veni. L-am ademenit spunându-i cât de mortală eşti.

— Ei bine, atunci îi e sortită o dezamăgire amară, am afirmat eu privindu-l pieziş pe Jeremy.

— Nu în ceea ce te priveşte, a răspuns privindu-mă şi el fix, până când mi-am plecat sfioasă privirile.

Oh, Dumnezeule, gândeam, începe să meargă. M-am aşezat pe canapea, întinzându-mi picioarele lungi şi bronzate. L-am observat pe Jeremy privindu-le pe furiş. Nu-l condamnam, erau o privelişte cu mult mai frumoasă decât butucii lui Gussie, dezvăluiţi aproape în întregime de fusta care i se ridicase.

— Gareth vrea să trecem toţi pe la el după cină, ca să bem ceva, a spus Gussie. Zice că e prea mult de aşteptat până vineri.

— Îl simpatizezi? l-am întrebat pe Jeremy ca şi când numai părerea lui conta.

— Da. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Am fost colegi la Oxford. Tatăl lui a fost un miner galez, iar el un bursier scandalagiu. Dar a ieşit şef de promoţie până la urmă.

— Are o minte ascuţită ca briciul, dar nu e deloc academic, a adăugat Gussie. Nu-şi doreşte decât să câştige grămezi de bani. Acum are firma lui, mii de omuleţi lucrează pentru el şi-i ridică zgârie-nori. Este cel mai energic bărbat din câţi am cunoscut.

— Istovitor, am zis în timp ce-i umpleam paharul lui Jeremy.

— Nu foarte, a continuat Jeremy. Uneori simţi că nu trebuie să-i stai în preajmă. Dar în general e simpatic.

— N-o să se plictisească pe vaporaş?

— Nu, dacă eşti şi tu acolo. Îi plac fetele.

— Oh, da, a oftat Gussie. Este extrem de atrăgător, într-un fel te face să te simţi numai trup. C

Cina a fost un adevărat succes. Cei de la restaurantul

Luigi se întrecuseră pe ei înşişi. Atât Jeremy cât şi Gussie erau extrem de impresionaţi.

La cafea am desfăcut bomboanele aduse de Gussie.

— Oh, nu trebuie să faci asta, a zis Gussie aşezându-se mai bine pe canapea. Pentru tine le-am cumpărat.

Imediat după aceea mi-am aruncat asul. M-am întors spre Jeremy şi i-am zis:

— De ce nu mi-ai spus că tu eşti acel Jeremy West? Ai fost ca un zeu pentru mine multă vreme. Am toate cărţile tale.

Cât de drăguţ era când se înroşea!

— Şi chiar le-ai citit?

— Bineînţeles. Cele mai multe dintre poezii le ştiu pe de rost. Cel mai mult îmi place aceea despre gara Victoria văzută noaptea târziu. Şi i-am recitat repede câteva versuri.

Nimic nu l-a mai putut opri după aceea. Nu mai avea nevoie din partea mea decât de o încuviinţare din când în când. Nu ascultam ce-mi spunea, eram prea preocupată să mă holbez, hipnotizată, la ochii lui. Gussie a fost cea care l-a oprit în final, după ce terminase bomboanele.

— Iubitule, dacă mai mergem la Gareth, să ştii că e trecut de zece.

Era plin de remuşcări.

— Iubito, îmi pare nespus de rău. Ştii bine că încercarea de a mă opri atunci când vorbesc despre pasiunile mele seamănă cu aceea de a traversa o autostradă la o oră de vârf. A luat-o de mână şi a mai zis:

— Se întâmplă atât de rar să găseşti o persoană care înţelege cu adevărat ceea ce încerc să spun.

— Spre deosebire de mine, a completat Gussie fără răutate. Hai repede să spălăm vasele.

— Nici vorbă, am spus eu categoric. N-aveam de gând s-o las să vadă în bucătărie pungile în care îmi fusese adusă mâncarea de la Luigi.

— Bine, dacă aşa vrei. Pot să mă duc la toaletă?

Am intrat cu Jeremy în sufragerie.

— Iată-le, am zis şi i-am arătat cărţile aşezate pe unul

din rafturile de jos. Le scosesem coperţile şi le murdărisem puţin.

M-a privit o secundă.

— Să ştii că eşti foarte imprevizibilă.

— Sunt?

— Daa. Săptămâna trecută, când ne-am cunoscut, credeam că eşti una dintre acele fete incredibil de frumoase, dar care nu sunt în stare decât să arate extraordinar. Acum aflu că ştii cum să faci un apartament să arate minunat, găteşti ca un înger şi parcă ştii mai multe lucruri despre cărţi decât orice femeie pe care am cunoscut-o.

— Scopul meu este să mă fac plăcută, i-am răspuns. Ai o ţigară?

— Bineînţeles. Şi a aprins una pentru mine.

— Gussie pare hotărâtă să mă cupleze cu acest Gareth.

— Gussie e o romantică; îşi doreşte ca toată lumea să fie la fel de fericită cum este ea. Sunt sigur că o să-ţi placă. Majoritatea femeilor îl plac.

— Sunt selectivă, i-am zis cu prudenţă. Prefer să-mi aleg singură partenerii.

Pentru prima dată ne-am privit cu adevărat, pe-ndelete, îndelung, studiindu-ne chipurile reciproc, fără putinţa de a ne desprinde ochii unul de la celălalt.

— Încetează, a spus el, dar destul de blând. Gussie o să se întoarcă imediat.

Fierbintea noapte de iunie strălucea de atâtea stele. Am pornit cu maşina prin Londra, cu capota lăsată şi radioul dat la maxim, într-o stare de nebunie. Toţi eram puţin ameţiţi. Şi pentru că maşina n-avea decât două locuri, am insistat să mă aşez în compartimentul pentru bagaje din partea dreaptă, astfel încât să-i surprind privirea lui Jeremy în oglinda şoferului. Când lua câte o curbă îmi puneam uşor degetele pe umărul lui.

Dintr-odată am simţit o undă de remuşcare. Poate că întreceam măsura încercând să i-l suflu lui Gussie. Apoi am observat-o pe Gussie punându-i mâna pe picior, dar gestul

ei nu era sexy, ci doar un fel de-a arăta că-i e alături, ceea ce m-a cutremurat de gelozie. Remuşcarea mi-a dispărut pe loc. Orice fată care-şi permite să se îngraşe ca Gussie merită, oricum, să piardă un bărbat ca Jeremy.

Când m-am dat jos din maşină am reuşit să-mi arăt cât mai mult picioarele. În rândul caselor mari, albe şi elegante din Kensington, cea a lui Gareth Llewellyn făcea notă discordantă. Era vopsită-n violet, iar uşa de-un cărămiziu strălucitor. Cât de ostentativ poate fi cineva, mă gândeam.

Pe neaşteptate, uşa ne-a fost deschisă de o fată cu părul lung şi roşu, ochii de culoarea renglotei 1. Şi picioare interminabile.

— Domnul West, a spus ea zâmbindu-i pisiceşte lui Jeremy. Intraţi. Domnul Llewellyn este sus: urmaţi-mă.

La etajul al treilea, în pragul uşii, stătea un bărbat înalt, bine legat şi fuma un trabuc. Jeremy s-a aruncat în braţele lui, l-a apucat de cămaşă, bolborosind ceva despre petrecerea de la care venea.

— Coniac, a cârâit el şi a trecut clătinându-se pe lângă bărbatul cu trabuc, prăbuşindu-se pe un morman de pernuţe. Gussie a izbucnit în râs.

— Cred că e cam ameţit. Bună, dragă Gareth, i-a spus ea şi l-a sărutat. Ea este Octavia Brennen. Nu-i aşa că-i mortală?

— Bună, ce faci? l-am întrebat pe un ton formal, pentru că eram stânjenită.

— Foarte bine, mulţumesc, m-a imitat el privindu-mă din cap până în picioare pe-ndelete, ca un judecător care examinează o prostituată.

S-a întors şi i-a zâmbit lui Gussie.

— E frumoasă, Gus, e pentru prima dată când nu exagerezi.

— Sunteţi siguri că nu v-aţi mai cunoscut? A spus Gussie. Aşa aş fi crezut, având în vedere că amândoi sunteţi plini de bani.

Gareth Llewellyn m-a mai examinat o dată şi a dat din cap negativ.

1. Renglotă prună verde (nota trad.)

— Nu, nu uit niciodată un trup. E adevărat că a venit pe scări? Credeam că astfel de fete apar doar pe coş, de Crăciun.

Vocea lui era joasă în ambele sensuri ale cuvântului, cu un accent galez slab, dar foarte distinct. Aveam sentimentul că râde de mine. Gussie chicotea din ce în ce mai mult; începea să mă calce de-a binelea pe nervi.

L-am însoţit cu toţii pe Jeremy într-o cameră ce semăna cu un apus de soare de la sfârşitul unui film în culori, în care perechile apar ţinându-se de mână – pereţi de un roz strălucitor, acoperiţi de cărţi şi tablouri, draperii stacojii, parchet care strălucea acolo unde nu era acoperit de carpete roz, miţoase, grămezi de pernuţe din blană albă şi o canapea lungă, portocalie. Arăta cam vulgar, dar mergea. Pe jos erau împrăştiate hârtii, iar fata care ne deschisese uşa a început să le strângă.

— Îmi plac la nebunie pernuţele tale, a zis Gussie afundându-se într-o grămadă alături de Jeremy.

— Sâmbăta trecută, mahmur fiind, le-am cumpărat din Habitat. Cel puţin îi ţin pe toţi la orizontală, a spus Gareth făcându-mi cu ochiul şi îndreptându-se către un raft cu cărţi legate în piele. În clipa următoare a apăsat pe un buton şi toată opera lui Walter Scott a alunecat înapoi, dând la iveală un vast bar cu cocktailuri.

— Deci, a zis el. Ce vrea să bea fiecare?

N-aveam nicio îndoială că nu era genul meu. Faţa lui era greoaie, cu maxilare proeminente şi puternice, nasul mare, coroiat, gura senzuală şi ochii negri, răutăcioşi, care parcă râdeau fără încetare de o glumă doar de el ştiută.

Avea tenul arămiu, părul des şi negru, spicat prea devreme cu fire argintii, îi trecea de guler, iar perciunii îi ajungeau până pe obraji. Purta o pereche de pantaloni gri deschis din catifea cord şi o cămaşă bleumarin desfăcută la gât, dând la iveală un smoc de păr negru. Umerii înalţi şi masivi nu reuşeau să estompeze grosimea taliei.

Mi-a întins un pahar.

— Ţine, iubito. E un adevărat D.P.

— D.P?

— Desface picioarele. Nu dă greş niciodată.

M-am întors cu spatele, roşie de mânie.

Până când ne-a turnat tuturor băuturi în pahare, căpşorul cel frumos adunase toate hârtiile de pe jos.

— N-aţi cunoscut-o pe doamna Smith, nu-i aşa? Ea este P.A. *1*. A zis Gareth. În cazul ei, A vine de la Afrodiziac. Vrei să bei ceva, scumpo?

A dat din cap în semn că nu şi i-a zâmbit pisiceşte.

— Ar trebui să plec acasă. Bietul meu soţ s-o fi întrebând ce naiba se întâmplă.

— Te conduc, a zis Gareth. Nu stau mult, a adăugat către noi.

— Nu-i magnific? A întrebat Gussie.

— Minunat, am răspuns fără entuziasm.

Avea o forţă primitivă. Înţelegeam de ce unele femei mureau după el, dar mie nu-mi plăcea. Detest bărbaţii voinici cu o sexualitate agresivă. Îmi dau o stare de claustrofobie. Îmi plac parteneri tandri, reţinuţi, subtili. Gareth Llewellyn era la fel de subtil ca o locomotivă suprasolicitată.

M-am plimbat prin cameră examinând lucrurile şi dându-i lui Jeremy ocazia să-mi admire corpul. Am evitat să mă uit mai mult într-o cameră alăturată, după ce zărisem acolo unul dintre cele mai mari paturi duble pe care le văzusem vreodată. Mă aşteptam să văd o blondă în pijama aurie de lame trezindu-se şi ridicându-se de sub cearşafuri. O adiere de vânt flutura draperiile aducând prin fereastră o mireasmă de rezede şi frunze de tutun.

1. P.A. – abrev. Personal assistant secretară particulară nota trad.)

M-am uitat afară. Jos în faţa casei, Gareth Llewellyn discuta cu doamna Smith. Deodată a luat-o în braţe şi a sărutat-o cu pasiune, i-a dat drumul după un minut şi i-a deschis uşa maşinii. Ea l-a mângâiat pe obraz.

Când s-a întors ca să intre în casă, şi-a ridicat privirile, m-a văzut uitându-mă la el şi a zâmbit.

Suna telefonul. Gussie a ridicat receptorul.

— Alo, da. E jos. Stai o clipă. Gareth, a strigat ea. La telefon.

A făcut un gest de scuză când a intrat şi a apucat receptorul.

— Vinnie, păpuşico, ce faci? Daa. Şi mie mi-a fost dor de tine. Iubito, nicio şansă în seara asta. Sunt ocupat până peste cap cu nişte persoane, iar mai târziu am de lucru. Mâine am o zi îngrozitoare. Ascultă, iubito, miercuri seara îţi convine? Doamne, vocea lui galeză putea să te pună pe jar.

Încercând să nu-l ascult m-am întors către Jeremy. El mi-a zâmbit încurajator.

— Ce scriitori îţi mai plac? L-am întrebat.

— Keats, bineînţeles, Thomas Campion, o parte din A.E. Housman.

— Care-i părerea ta despre Robert Browning? L-am întrebat.

— De ce vrei s-o ştii? A intervenit Gareth venind de la telefon. Se însoară cu cineva cunoscut?

Gussie a chicotit.

— Să nu dai buzna peste ei. Au purtat conversaţii intelectuale toată seara. Ce zici, Tavy, n-ar fi ideale culorile draperiilor lui Gareth pentru rochiile domnişoarelor mele de onoare?

Şi după aceea am fost obligată să-i ascult pălăvrăgeala despre nuntă. M-am întins pe podea cu spatele sprijinit de canapea, mâinile la ceafă ca să-mi scot în evidenţă bustul şi fusta ridicată. Cu cealaltă ureche ascultam conversaţia dintre Jeremy şi Gareth.

— Păsărică asta chiar îţi este secretară?

— Doamna Smith? L-a întrebat Gareth. O păpuşică, nu-i aşa?

— N-o deranjează să lucreze până la ora asta?

— Domnul Smith este actor. Orele neregulate n-o deranjează. Aşa că nu te mai frământa, n-o să-ţi înfigi niciodată dinţii în prăjitura asta.

Sună telefonul. Era o convorbire cu America de Sud. Gareth, pretinzând că e vorba de afaceri, a intrat în

dormitor cu telefonul. Eu şi Jeremy ne-am mai turnat ceva de băut.

— Se poartă mereu în felul ăsta? L-am întrebat.

— Cu fetele? De obicei, nu întotdeauna. Nu încearcă să demonstreze nimic, e doar lacom. Nu-i scapă niciuna.

— Ar trebui să se însoare, a intervenit Gussie. Are nevoie de dragostea unei femei cumsecade.

— La fel de bine ar avea nevoie de dragostea a patru amante ca să-l ţină în formă, am spus eu. Instalaţi vreun telefon pe vapor?

— Nu, asta-i una din condiţiile lui, fără telefoane, a spus Gussie. Am să fac nişte cafele.

A ieşit din cameră. M-am ridicat în picioare şi – m-am îndreptat către şemineu ca să examinez teancul de invitaţii – petreceri, mese de seară, recepţii. Jeremy s-a apropiat şi stătea lângă mine. Am ridicat ochii şi am zărit reflectată în oglinda imensă de deasupra şemineului imaginea noastră, unul lângă celălalt.

— Ce ciudat, am zis eu încet. Ai observat cât de mult semănăm, blonzi şi cu ochii albaştri? Am putea fi frate şi soră. Întotdeauna am avut senzaţia că în orice legătură există un dram de incest.

Respiraţia lui Jeremy se accelera, iar ochii aproape că-i luceau de plăcere.

— Trebuie să ştii că nici pe departe nu mă simt ca un frate lângă tine.

M-am uitat la el şi mi-am umezit uşor buza de jos cu limba.

— Atunci cum te simţi? l-am întrebat încet.

— Al naibii de tulburat şi nu mă amuză deloc nopţile albe.

— Oh, nici pe mine, nici pe mine. Ştii că nu-i nimic de făcut.

— Ştiu, dar asta nu mă poate opri să mă simt obsedat de tine. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. A făcut o pauză. Cred că foarte mulţi bărbaţi ţi-au spus asta.

— Câţiva, dar cei mai mulţi n-au spus-o cu

seriozitate.

— Dar eu aşa am spus-o, a adăugat el cu mânie.

— Preferi să nu vin pe vaporaş?

— Ba vreau să… bine… dar Gussie are să fie atât de dezamăgită.

— Îţi dai seama cât de dificil va fi să fim împreună tot timpul.

— Probabil că vom înnebuni amândoi, dar e mai bine aşa decât să nu vii din cauza mea.

Am făcut un pas către el.

— Va trebui să ne bazăm amândoi pe stăpânirea de sine, asta-i tot.

— Oh, eu n-aş face asta, s-a auzit o voce din pragul uşii. Din experienţa mea vă spun că asta nu-i o metodă infailibilă.

Ne-am întors îngroziţi, găsindu-l pe Gareth privindune. Ochii lui nu mai râdeau de data asta. Avea o privire calmă, prevenitoare şi periculoasă. N-a zis decât:

— Paharul tău e gol, Octavia.

Apoi a intrat Gussie, agitată, cu cafelele. Cât de mult auzise? Mi-am muşcat buza de ciudă.

După aceea am făcut planuri pentru weekend, cine ce să aducă, ce rută să urmăm. N-am contribuit prea mult. Eram prea zdruncinată. Nici nu-l puteam privi pe Jeremy.

— Când aţi plănuit să pornim? A întrebat Gareth.

— Vineri la prânz. Dar tu?

— Am întâlniri toată ziua. N-am să pot scăpa înainte de cinci. S-a întors către mine. Când termini serviciul?

— Nu muncesc, i-am răspuns cu aroganţă.

— Trebuia să-mi dau seama. Viaţa personală trebuie să fie o activitate care îţi mănâncă tot timpul. Vin să te iau cu maşina.

— Nu, am răspuns eu mult prea repede. Vreau să plec mai devreme, cu Jeremy şi cu Gussie; în felul ăsta îi pot ajuta să facă ordine pe vaporaş.

Faţa lui brunetă a devenit dintr-odată – o mască a răutăţii.

— Nu crezi că tinerii îndrăgostiţi ar trebui să

petreacă un timp singuri? Trei înseamnă deja o mulţime.

— Da, vino cu Gareth, Tavy, a zis Gussie, mulţumită că eforturile ei de a ne cupla dădeau rezultate. Va fi plăcut pentru el să aibă cu cine veni. E o muncă, neplăcută şi grea să pregăteşti vaporaşul, dar va fi totul frumos când veţi ajunge amândoi.

— Nu mă dau în lături de la o muncă grea, am rostit eu scurt.

— Nu, fireşte că nu, a adăugat ea consolator. Poţi să te ocupi cu prepararea mâncării la bord, dacă asta te face mai fericită.

Nu mă făcea. N-o să mai fie niciun restaurant Luigi pe canalele Tamisei de unde să aduc mâncarea. Am început să casc.

— Octavia e obosită, a zis Jeremy. Trebuie să plecăm.

În timp ce coboram scările telefonul a sunat iar. Gareth a răspuns de la primul etaj.

— Charlotte, dragă, e minunat, să te aud. Stai o clipă, iubito, tocmai conduceam nişte prieteni. A acoperit cu o mână receptorul.

— Ne vedem vineri.

S-a întors apoi către mine.

— Spune-mi adresa ta.

— Strada Mayfair, numărul 11.

— Vin să te iau pe la cinci şi jumătate.

— Nu-i un tip excelent? M-a întrebat Gussie când am ajuns în stradă. Oh, la naiba, am uitat lista cu case pe care mi-a dat-o.

S-a năpustit înapoi în vilă.

Eu şi Jeremy ne uitam unul la altul. Ochii lui arătau ca două pete negre pe faţa palidă.

— Crezi că Gareth şi-a dat seama despre ce vorbeam? L-am întrebat.

— Aşa cred. N-are importanţă. Ţi-a plăcut de el până la urmă?

— Nu e genul meu. Arată ca un şofer de camion.

— Care-i genul tău?

— Tu, i-am răspuns.

3

A doua zi era extrem de cald. Londra se ofilea, dar eu înfloream. Mă simţeam absurd de fericită şi mi-am petrecut aproape toată ziua stând goală pe balcon, bronzându-mă şi neluându-mi ochii de la cerul al cărui albastru îmi amintea de privirile lui Jeremy.

Am refuzat toate invitaţiile săptămâna aceea şi mi-am asigurat câte zece ore de somn pe noapte luând prea multe somnifere. Am cheltuit o avere ca să-mi cumpăr ţoale pentru weekend. Eram doar un pic dezamăgită că nu mă sunase Jeremy. Dar numărul meu nu era trecut în cartea de telefon şi nici lui Gussie n-ar.fi putut să i-l ceară.

Joi dimineaţă am avut iar acel coşmar periodic – mai înspăimântător decât până atunci. Visul începea de fiecare dată la fel. Tata mai trăia încă şi, în ciuda faptului că eram matură, mă paraliza teama copilărească de întuneric atunci când coboram pe furiş scările şi auzeam din ce în ce mai tare cearta părinţilor mei, fără să îndrăznesc să aprind lumina pentru că ştiam că mama va ţipa la mine. Când ajungeam la capătul de jos al scărilor distingeam ce rostea mama cu glasul încâlcit din cauza băuturii.

— M-am săturat, te părăsesc şi am să-l iau pe Xander cu mine.

Apoi începea şi tata să strige că doar peste cadavrul lui are să-l ia pe Xander. Apoi ţipa mama.

— Poţi atunci s-o păstrezi pe Octavia.

Iar tata răspundea:

— N-o vreau pe Octavia; cum naiba ar putea s-o vrea cineva de vreme ce ai distrus-o.

— Cineva trebuie s-o ia, urla mama mea.

— În niciun caz eu.

Apoi am început să ţip, am împins uşa şi-am deschis-o, iar acolo stătea mama urâţită de băutură şi cu faţa roşie. Ea şi tata se uitau amândoi la mine cu vinovăţie şi groază în acelaşi timp, întrebându-se ce auzisem din conversaţia lor. Apoi deodată parcă, tata a luat înfăţişarea lui Jeremy şi a strigat:

— Nu-mi pasă ce a auzit. Eu tot n-o vreau.

M-am trezit ţipând, cearşafurile erau ude de sudoare. Câteva minute am stat întinsă cu ochii deschişi, plângând uşurată, ascultând cum bătăile puternice ale inimii se diminuau şi simţind teroarea îndepărtându-se. M-am ridicat apoi din pat, am luat câteva pastile de Valium şi, cu mâna tremurătoare, mi-am aprins o ţigară. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva, doar ca să-mi demonstrez că există cel puţin o persoană care să mă vrea. Măcar de-aş fi putut să-l sun pe Jeremy, dar era prea devreme să-i arăt cât de vulnerabilă sunt. Nici cu Charlie nu puteam discuta. Ar însemna să luăm totul de la capăt. Mi-au căzut ochii pe fotografia cu rame de argint aşezată pe măsuţa de toaletă şi mi-am dat seama că Xander trebuie să se fi întors din Bangkok. Pe vremea aceea Xander era singura fiinţă din lume pe care o iubeam cu adevărat şi în care aveam încredere. Nu pentru că aş fi putut conta pe el să se poarte frumos şi să nu mai. Facă lucrurile cele mai oribile, dar pentru că ştiam că ţine la mine şi că dragostea lui era mai intensă datorită sentimentului de vinovăţie pe care-l avea, căci îşi dădea seama că părinţii noştri îl adoraseră pe el, iar pe mine nu mă iubiseră niciodată. Cu patru ani mai mare decât mine.

Xander îmi luase întotdeauna apărarea pe când eram copii. Mă protejase de succesiunea de doici cu care mama nu se înţelegea niciodată, iar mai târziu de succesiunea taţilor posibili şi actuali care s-au perindat prin casă.

M-am uitat la ceas: era zece şi patruzeci şi cinci de minute. La acea oră până şi Xander trebuia să fi ajuns, chiar dacă era renumit că nu vine niciodată la timp la birou. Am format numărul de la firma Seaford-Brennen.

— Aş putea să vorbesc cu Alexander Brennen, vă rog?

Secretara lui Xander era o scorpie, dresată să ţină oamenii la distanţă, dar mie îmi făcea mereu legătura. Mi-a răspuns chiar el.

— Draga mea, Octavia, aveam de gând să te sun azi, mi-a zis el pe un ton slab, monoton, tărăgănat, despre care-mi plăcea să cred că devenea mai tandru şi mai puţin

defensiv atunci când vorbea cu mine.

— Cum a fost la Bangkok? L-am întrebat.

— Ca într-un basm – literalmente – am stat pe strada Pat Pong, unde nu existau decât baruri pentru homosexuali şi cabinete de masaj.

M-am hlizit.

— Ai nevoie de ceva sau doar eşti singură?

— Voiam să flecărim niţel, i-am răspuns.

— Despre vreun tip?

— Nu prostuţule, doar să stăm de vorbă.

— Ascultă, iubito, nu vreau să fiu neprietenos, dar sunt puţin cam ocupat deocamdată. Tocmai am picat şi sunt aici mai multe persoane care vor să organizeze o şedinţă în biroul meu. Ce faci la prânz?

— Nimic.

— Bine. Atunci ne întâlnim la ora unu la restaurantul lui Freddy.

M-am întins pe spate, simţindu-mă deja mai bine. Pastilele de Valium începuseră să-şi facă efectul. Voi avea imediat suficientă forţă să-mi reiau tabietul zilnic al spălatului pe cap.

Datorită bunicului meu, Henry Brennen, nu eram nevoită să muncesc pentru a-mi asigura existenţa. După terminarea primului război mondial, a ieşit din regimentul de elită şi, dându-şi seama că nu i-au mai rămas bani pentru a-şi întreţine soţia şi cei trei copii, dintre care cel mai mare era tatăl meu, s-a asociat cu un fost camarad, ofiţerul William Seaford, şi au deschis firma Seafordbrennen în domeniul atât de puţin la modă al energiei electrice. Erau amândoi perseverenţi, isteţi, ambiţioşi şi, datorită muncii depuse şi norocului, în curând au avut fabrici care produceau transformatoare, aparataj electric de conexiuni, generatoare şi motoare electrice. Afacerea lor a prosperat şi a supravieţuit celui de-al doilea război mondial. După aceea, doi moştenitori rivali s-au alăturat, chipurile, companiei – tatăl meu, care se acoperise de glorie ca pilot al armatei britanice şi fiul, lipsit de bravură, al lui William Seaford care, în timpul

războiului, avusese o slujbă oarecare, de rutină. Tata se mai bucurase în plus şi de faima de a se fi căsătorit cu o actriţă tânără şi ameţitor de frumoasă, care şi-a părăsit de îndată cariera pentru a aduce pe lume un moştenitor în familia Brennen. Bietul Ricky Seaford, în schimb, s-a căsătorit cu o fată din Yorkshire, antipatică şi încrezută care, în pofida priceperii de care dădea dovadă în comitetele locale şi la jocul de golf, nu i-a dăruit decât fiice.

Totuşi, deşi tatăl meu părea să aibă toate cărţile bune în mână, s-a acomodat destul de greu unui program de lucru fix, de la nouă la cinci, mai ales după ce trăise tumultul războiului. Cu trecerea anilor, nervozitatea lui s-a accentuat şi apoi a descoperit că mama, care nu-l mai găsea nici pe departe la fel de atrăgător fără uniformă – începuse să bea prea mult şi se aruncase într-o serie de aventuri foarte indiscrete.

În perioada în care m-am născut eu, în 1950, căsnicia lor era într-un mare impas. Tata chiar se îndoia foarte mult că aş fi copilul lui, fapt care explica, gândeam eu, indiferenţa lui faţă de mine. În ciuda acestor obstacole, el şi mama au mai dus-o împreună încă şase ani, până când bătrânul Henry Brennen a murit dintr-un atac de inimă iar William Seaford s-a retras, după ce s-a chivernisit, lăsându-l preşedinte pe tata, iar pe Ricky director general. Între timp, Ricky, mult mai potolit decât tatăl meu, s-a pus pe treabă şi după război şi-a dedicat toţi anii ca să ridice compania *Seaford International*, un vast imperiu faţă de care, în curând, Seaford-Brennen a devenit doar o anexă.

În 1956, mama a plecat de acasă cu fratele meu Xander şi cu unul dintre iubiţii ei. Câteva luni mai târziu a avut un proces de conştiinţa, o criză de vinovăţie şi a trimis după mine şi dădaca mea ca să ne ducem să locuim cu ea, în Franţa.

O perioadă scurtă tata s-a simţit neconsolat, apoi s-a mutat cu secretara lui, cu care s-a şi căsătorit, după ce a reuşit să divorţeze de mama. Căsnicia lor a fost extrem de fericită, fapt care l-a ajutat pe tata să se concentreze

asupra muncii, iar când a murit, foarte tânăr, de cancer la gât, în 1971, a putut să ne lase, mie şi lui Xander, numeroase acţiuni ale companiei Seaford-Brennen, care ne-ar fi asigurat un venit personal toată viaţa.

Dar, vai, nicio sumă de bani n-ar fi fost de ajuns pentru fratele meu, Xander. A fost dat afară din şcoală pentru că fuma marijuana şi se dădea la băieţi neexperimentaţi şi exmatriculat de la Cambridge după două trimestre de viaţă dezmăţată. Avea înclinaţii artistice şi ar fi fost mai fericit să editeze o revistă de artă sau să lucreze într-o galerie, dar pentru că era singurul moştenitor de la Seaford-Brennen, a intrat automat să lucreze pentru compania familiei. După ce tata a murit şi nu mai avea cine să-l protejeze, a reuşit să supravieţuiască datorită danturii perfecte şi farmecului personal.

Acum trei ani, când Ricky Seaford era cât pe ce să-l dea afară, Xander s-a reabilitat încheind o tranzacţie la masa de ruletă, prin care vindea unui arab o centrală electrică ce valora milioane de lire. Un an şi jumătate mai târziu, când lucrurile începuseră iar să se complice, Xander şi-a scos asul din mânecă şi a fugit cu Pamela, fiica cea mare a lui Ricky, spre groaza acestuia şi a soţiei sale. Totuşi lui Ricky nu-i surâdea să-şi strice reputaţia în oraş, concediindu-şi ginerele. Xander a fost numit director comercial în probleme de export, post care-i permitea să cheltuie enorm.

În această nouă şi măreaţă postură, Xander a reuşit să-mi aranjeze închirierea şi redecorarea apartamentului pe cheltuiala firmei. La urma urmei, spunea el, trebuie să ai un locşor unde să-ţi primeşti clienţii din străinătate. Tot în cheltuielile firmei intrau şi chiria, telefonul, lumina, gazele şi maşina pe care o lovisem de curând. Pe scurt, Xander şi cu mine o duceam binişor pe socoteala firmei Seaford-Brennen.

În timp ce aşteptam ca balsamul să-mi pătrundă bine în păr, mi-am răscolit garderoba gândindu-mă ce să iau pentru weekend. Îmi cumpărasem multe haine noi săptămâna aceea şi carnetul meu de cecuri era gol, dar

după scrisoarea scârboasă pe care o primisem de la directorul băncii, nu mai îndrăzneam să-i cer încă unul. American Express şi Access îmi tăiaseră şi ei fondurile. Îmi mai trebuia un costum de baie şi o rochie fermecătoare în care să mă fâţâi pe punte. Va trebui să-i cer un împrumut lui Xander.

Cineva suna la uşă. M-am uitat pe vizor gândindu-mă la creditori, pretendenţi nepoftiţi, dar n-am văzut decât flori. Era un buchet imens de garoafe roz într-un vas de plastic umplut cu un fel de burete verde în care era prinsă cu un ac de pălărie o fundiţă mov. Am sperat pentru o secundă binecuvântată că sunt de la Jeremy şi am simţit o dezamăgire ridicolă când am văzut bileţelul de la florărie cu un scris de mână înzorzonat: *„Nu mă scoate în întregime din viaţa ta, cu toată dragostea, Charlie"*.

De Charlie, gândeam eu în timp ce-mi clăteam şi-mi tot clăteam părul, voi scăpa la fel de greu ca de balsamul ăsta. Mă întrebam cum naiba aveam să mai supravieţuiesc cele treizeci de ore care mă despărţeau de Jeremy. Eram agitată ca laptele care dă în foc, o senzaţie plăcută uneori, dar cel mai adesea dureroasă.

4

Un val de căldură se abătuse asupra oraşului fără milă. Maşinile care se târau pe Piccadilly scânteiau în soare. Parcul era plin de dactilografe în costume de baie care alunecau uşor din şezlongurile lor atunci când paznicul parcului apărea să le composteze biletele. În timp ce traversam strada ca să intru la restaurantul lui Freddy simţeam, prin tălpile de la pantofi, cum arde asfaltul. M-am grăbit să intru la toaletă ca să-mi aranjez părul şi să-mi pudrez nasul. Purtam o salopetă nouă, roz pal, fără nimic pe dedesubt. Cochetam chiar cu ideea de a o îmbrăca a doua zi, când voi pleca împreună cu Gareth.

— Mulţumesc foarte mult, i-am zis cu voce tare. La plecare, garderobierei, doar ca să-i atrag atenţia că-i lăsasem 50 de penny pe farfurioară. De când îl cunoscusem pe Jeremy, fericirea completă în care trăiam mă făcea să dau bacşişuri mai mari tuturor.

La Freddy era aglomeraţie ca întotdeauna. Clienţii se strigau unii pe alţii cu multă familiaritate, ca la o nuntă elegantă. La bar stăteau directori executivi de la departamentul de reclamă, cu părul pieptănat pe spate şi bărbaţi tineri cu înfăţişări romantice şi cu cămăşile desfăcute la gât. Cu ei întreţineau mici conversaţii, fete frumoase cu părul fluturând, cu fardul de obraz şi rujul de buze aplicate perfect. Stăteau acolo bătându-se uşor cu degetele pe picioarele subţiri, trăgând cu ochiul peste umărul celuilalt, ca să vadă cine tocmai a intrat şi examinându-şi în permanenţă chipul în oglinda de deasupra barului. La Freddy era localul preferat al grangurilor şi afaceriştilor din lumea spectacolelor, al oricărei persoane suficient de importantă ca să poată intra şi destul de bogată ca să poată ieşi.

Freddy, un munte de om, cu faţa roşie ca brânza olandeză, era la bar.

— Bună, urât-o, mi-a strigat el. Cum naiba ai trecut de portar? Clienţii de lângă mine mă priveau cu admiraţie. Numai cei favoriţi şi renumiţi erau insultaţi. Freddy s-a aplecat peste bar şi mi-a scuturat mâna cu putere.

— Şi pe unde naiba ai umblat, Octavia? Te-ai strecurat la Arabella, bănuiesc. Nu te condamn. Şi eu mănânc tot acolo. Preţurile de aici sunt prea mari pentru mine. A izbucnit în râs, apoi a adăugat.

— Frăţiorul tău care nu-i bun de nimic e deja la masa de sus, bea de stinge.

M-am luat după mirosul de usturoi, vin şi mirodenii până când am ajuns în salon; am aşteptat în pragul uşii până am captat atenţia tuturor şi apoi am străbătut agale încăperea. Salopeta cea roz a avut efectul scontat; partea din faţă, mi acoperea doar sfârcurile. Xander stătea la o masă de lângă fereastră răsfoind un catalog Sotheby. Şi-a ridicat privirea, a zâmbit şi m-a sărutat pe amândoi obrajii.

— Bună, îngeraş, arăţi de-a dreptul radioasă. Am uitat cumva că e ziua ta sau ce? 1

Ospătarii au apărut imediat, mi-au pus un şervet pe genunchi, mi-au împins scaunul, au scos o sticlă de Poully

Fuisse din frapiera cu gheaţă şi mi-au umplut paharul. Xander a mai comandat un whisky mare.

Poate din cauză că mi-e frate am crezut întotdeauna că Xander este cel mai arătos bărbat din lume. E slab şi extrem de elegant, cu faţa palidă de patrician, ochi cenuşii strălucitori, adumbriţi de gene lungi, negre şi părul castaniu deschis, aşa cum era şi al meu înainte de a-l oxigena. Chiar şi în cea mai fierbinte zi din an îţi lăsa impresia unui ogar de rasă. Ca de obicei, era îmbrăcat superb, cu un costum gri deschis, o cămaşă cu dungi gri şi albe şi cravată roz.

Îngrozitor de răsfăţat, cu tot neastâmpărul caracteristic celui ce a moştenit avere, trecea prin viaţă ca un prinţ, aşteptând ca toată lumea să facă doar ce vrea el şi capabil să se arate extrem de antipatic dacă nu se întâmpla aşa. Foarte puţini oameni îşi dădeau seama cât de nesigur era în sinea lui sau că folosea avalanşe de jigniri doar ca să-şi ascundă deprimarea crescândă. Era întotdeauna dulce cu mine, dar mă bucuram că-mi era frate şi nu prieten, O parte din farmecul său consta în aceea că-i acorda oricărui om toată atenţia lui. N-avea nevoie să se uite în jur pentru că, de obicei, el era acela după care ceilalţi întorceau capul.

Dacă-l priveai cu mai multă atenţie în ziua aceea, observai că arăta cam bolnav. Avea ochii înroşiţi şi-i tremurau mâinile. Se aşezase cu spatele la fereastră, dar chiar şi aşa arăta mai tânăr decât cei treizeci de ani ai săi.

— Cum îţi merge? L-am întrebat.

— Cam prost. Am golit o sticlă de whisky aseară. Mai târziu am aterizat la Jamie Bennett. Am fumat nişte marijuana. Cred că asta ne-a pus capac. Într-un colţ al camerei era o colivie cu păsări împăiate, iar Jamie se strica de râs zicând că au început să zboare prin toată camera, apoi i s-a făcut rău dintr-odată şi a vărsat într-un coş de hârtii.

— Ju ce-ai păţit? L-am întrebat.

— Începusem şi eu să mă simt îngrozitor şi m-am hotărât să plec acasă, aşa că am condus încet spre

Paddington, dar n-am reuşit să-l găsesc şi m-am întors.

Am râs.

— Deci n-ai ajuns acasă.

Mi-a aruncat o privire şi mi-a zis:

— Pot să-i spun Pamelei că am rămas peste noapte la tine?

— Bineînţeles, i-am răspuns cu blândeţe. O să aibă încă un dinte împotriva mea.

Pamela nu mă iertase niciodată pentru că-mi tăiasem venele chiar în ziua în care ea şi Xander s-au căsătorit, atrăgând în acest fel toată atenţia asupra mea.

— Ce mai face iubita noastră mamă? Am continuat.

— Absolut îngrozitor. Nici nu gândeşti ce noroc ai că nu eşti lumina ochilor ei. Mă sună în fiecare zi. Se pare că Gerald o ameninţă c-o părăseşte dacă nu se lasă de băut, aşa că trebuie să se mulţumească doar cu câteva înghiţituri luate pe ascuns la toaletă.

— Pomeneşte vreodată de mine? L-am întrebat. Nici măcar acum nu-i pot pronunţa numele fără să mi se usuce gâtul.

— Niciodată, mi-a zis Xander. Vrei să comanzi?

Nu-mi era foame, dar nu mâncasem de ieri de la prânz şi începusem să mă ameţesc de la vin.

— Am să iau o salată Cobb şi un calcan la grătar.

— Arăţi într-adevăr nemaipomenit, mi-a zis Xander. Ce s-a întâmplat? Trebuie să fie cineva la mijloc. Cu cine-i însurat?

— Cu nimeni, i-am zis trasând patru linii cu furculiţa pe faţa de masă.

— Trebuie să fie nişte complicaţii.

— E logodit, i-am destăinuit.

— Credeam că nu se mai poartă aşa ceva în zilele noastre. Cu cine?

— Cu o şcolăriţă supraalimentată şi nerăbdătoare; e atât de grasă încât, în orice colţ al camerei ai sta, ea parcă ar fi lângă tine.

De neiertat, a zis Xander cutremurându-se. El cum arată?

— Înalt şi blond – aproape la fel de frumos ca tine, şi atât de tandru şi simpatic.

— Bogat?

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat; dar cred că nu prea.

— Atunci nu-i bine. Xander a rupt o chiflă, dar a dat-o de-o parte. Avea mare grijă de silueta lui. Apoi a oftat şi a continuat.

— Mai bine vorbeşte-mi despre el.

Conversaţia ne-a fost întreruptă de ospătarii care aduceau mâncărurile, ne întrebau cine a comandat păstrăv afumat, ne serveau primul fel, presărau piperul şi turnau vin în pahare. Un sfert de oră mai târziu tot mai culegeam bucăţelele de şuncă din avocado şi spanacul tocat.

— Te plictisesc? L-am întrebat.

— Da, mi-a zis Xander cu blândeţe. Dar n-are nicio importanţă. Te-ai îndrăgostit de el. Dar cu Charlie ce se mai aude?

— Care Charlie? am întrebat.

— Deci, aşa stau lucrurile. Cine-i celălalt tip care vine pe vas?

— Un prieten de-al lui Jeremy. Îl cheamă Gareth Llewellyn.

Xander şi-a ridicat privirea.

— Se spune că e destul de agreabil.

— Dacă-ţi plac gorilele întreprinzătoare din Ţara Galilor, am zis.

Xander a râs.

— Se aude că are un succes fenomenal, chiar şi la pipiţe.

— Da, e convins că are cheia de la toate centurile de castitate, i-am zis. Numai că eu mi-am schimbat lacătul de la a mea. Nu mă prea simpatizează. M-a surprins în timp ce aveam un schimb de drăgălăşenii cu Jeremy. S-a prins că ceva nu-i în ordine.

— Dacă aş fi în locul tău l-aş atrage de partea mea, m-a sfătuit Xander. Altfel, cred că va fi un duşman de temut.

Ne luptam cu felul al doilea de mâncare. Ospătarii se

tot fâţâiau pe lângă noi, mă întrebau dacă doresc calcanul cu sau fără oase, oferindu-ne, legume şi salate, vin şi piper ori sos tartar.

— E totul în ordine, domnule? Ne-a întrebat ospătarul şef, abordându-ne un minut mai târziu.

— Da, perfect, doar dacă pleci şi ne laşi singuri, s-a răstit Xander.

— Mai e ceva, i-am zis încreţind faţa de masă cu degetele. Ai putea să-mi împrumuţi două sute de lire?

— Pentru ce? A întrebat Xander.

— Am nevoie de nişte haine pentru weekend.

— Ai destule, a oftat Xander. Covent Garden şi-ar putea asigura costumaţia pentru un întreg spectacol de operă.

— Doar două sute, l-am implorat. Îţi promit că, după ce-l agăţ pe Jeremy, n-am să-ţi mai cer niciun penny.

— Draga mea, se pare că nu-ţi dai seama că situaţia e al dracului de încâlcită deocamdată. E vorba de acel lucru neînsemnat numit inflaţie de care se pare că nici tu, nici Pamela n-aţi auzit. Va trebui să mai strângem cureaua. Iubitul meu socru a fost pe picior de război toată dimineaţa, văicărindu-se că am cheltuieli prea mari. Presupun că şi bilanţul anual e dezastruos.

— Pentru toată compania sau doar pentru Seaford-Brennen?

— Pentru Seaford-Brennen în mod special. În momentul de faţă sunt toţi foarte nervoşi. E clar că ceva nu merge. Directorii se strecoară prin birouri după lăsarea întunericului, punând cap la cap bucăţele de hârtie aruncate, căutând dovezi compromiţătoare. Mergând pe coridoare nu ai parte decât de predici ţinute de cei de la contabilitate. Atât Glasgow cât şi Coventry par sg pregătească o grevă. Administratorilor le-a plăcut foarte mult să se vadă pe micul ecran.

— Lucrurile se vor schimba, i-am zis consolator.

— Sper şi eu foarte mult, a spus Xander. Am împrumutat atât de mulţi bani din companie, încât va trebui să-mi mărească salariul ca să-i pot da înapoi.

Mulţumesc lui Dumnezeu că cel puţin Massingham e de partea mea.

Hugh Massingham era director general la Seafordbrennen. Un irlandez beţiv, arătos, aproape de cincizeci de ani, care-l aprecia pe Xander pentru că avea simţul umorului. Obişnuiau să iasă împreună şi să-l bârfească pe Ricky Seaford. Hugh Masingham mă plăcea şi pe mine. În urmă cu şase ani, când murise tata, el a avut grijă de mine şi până la urmă am sfârşit culcându-ne împreună. Legătura se răcise, dar rămăsesem amici şi mai petreceam încă unele nopţi împreună.

— Îţi transmite toată dragostea lui, a zis Xander. Zicea c-o să treacă să te vadă săptămâna viitoare.

Mă întrebam, acum că mă îndrăgostisem de Jeremy, dacă am să mai fiu în stare de ceva şi cu el. Nu contează, o să văd ce fac la momentul potrivit.

Deodată parcă tristeţea năvălise la masa noastră. Simţeam că Xander era pe punctul de a suferi o altă depresiune din cauză că sporovăiam despre Jeremy cu atâta lipsă de tact – ceea ce probabil că scotea în evidenţă cât de lamentabilă e căsnicia lui.

L-am luat de mână.

— Ce face Pamela? L-am întrebat.

— Nu-i prea radioasă deocamdată. Îşi petrece weekend-ul la Grayston cu Ricky şi Joan; eu am refuzat să merg. Trebuie să-l suport pe scumpul meu socru cinci zile pe săptămână. Am nevoie de o pauză în weekend. Iar pe Joan n-o suport nici atât, vaca aia cu gura mare. Nu mă poate acuza nimeni că m-am însurat cu Pamela pentru mămica ei.

— Am chicotit.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Alison e însărcinată.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău.

Alison era sora mai mică a Pamelei, căsătorită abia anul acela.

— Iar drăguţa de Joan îi reproşează subtil Pamelei că ea nu e, a continuat Xander.

— Ce spune ginecologul?

— Nu-i găseşte nimic, iar Joan o sfătuieşte să ceară şi părerea altui medic. Aşa că toate acuzaţiile cad pe capul meu. Pamela îşi pune termometrul în fiecare dimineaţă, iar când temperatura creşte eu trebuie să mă culc cu ea, dar de fiecare dată dorm prea mult sau sunt mahmur, sau nu ajung deloc acasă, cum s-a întâmplat aseară. Dar am sentimentul că nu se va întâmpla nimic atâta vreme cât au stau într-o parte a patului şi citesc Dick Francis, iar ea în cealaltă parte a patului răsfoind reviste despre grădinărit.

Se înfierbântase deja. Mâna i-a tremurat când şi-a aprins ţigara. Simţeam că e mai mult decât disperat.

— E chiar atât de îngrozitor? L-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Cred că era mai rău într-o şcoală pregătitoare, dar cel puţin acolo aveai vacanţe mai lungi.

— Nu-ţi face griji, l-am încurajat. O să rămână însărcinată rât de Curând.

Xander era ocupat cu comandarea cafelelor şi a coniacului iar eu îmi scoteam o bucăţică de şuncă dintre măsele. Când am ridicat ochii am văzut un băiat de douăzeci şi trei de ani stând în pragul uşii. Avea părul lung şi negru ca al lui Shelley, ochi negri mari şi languroşi şi un ten de mediteraneean. Purta o pereche de pantaloni bleumarin pepit şi-şi ţinea jacheta pe umeri. Cămaşa de un albastru deschis era desfăcută la gât, lăsând să se vadă o mulţime de medalioane care-i atârnau pe pieptul păros. Arăta ca un star de cinema. Pentru o secundă am simţit un tremur de infidelitate faţă de Jeremy.

— Uită-te la tipul ăsta, am rostit către Xander.

— L-am văzut deja, a zis Xander şi deodată i-a revenit culoarea în obrajii palizi, când băiatul brunet uitându-se prin jur, l-a văzut pe Xander, i-a făcut cu mâna şi s-a îndreptat alene către noi.

— Dacă vezi un costum pepit şi-l agăţi, vei avea noroc toată ziua, a murmurat Xander.

— Bună, a zis băiatul brunet. Eram îngrijorat că n-o să te mai prind. Traficul e foarte aglomerat.

Avea un accent străin foarte puternic şi-mi arunca priviri ostile care au devenit evident prietenoase când Xander m-a prezentat:

— Ea este sora mea, Octavia. Draga mea, el e Guido. E din Florenţa şi trebuie să admit că din prima mea călătorie la Florenţa am învăţat mai mult decât în tot timpul petrecut la Radley.

Guido a luat loc şi a zis că se aştepta ca Xander să aibă o soră atât de frumoasă. Nu mai exista acum nicio urmă de tristeţe pe faţa lui Xander. Părea extrem de vesel.

— Guido lucrează la Galeria Wellington, a zis el. E în dizgraţie deocamdată pentru că ieri a dat cu piciorul într-un Sisley *1*, încercând să se dea un pas înapoi ca să-l lase să treacă pe proprietarul galeriei. Încă un coniac mare şi nişte cafele, a adăugat el către ospătar.

1. Sisley Alfred (1839 – 1899) – pictor francez (n.trad.)

Guido îl privea fix pe Xander. Pe mine m-a privit în felul în care un bărbat răsfoieşte o revistă, trecând de pagina femeilor, ştiind că n-are ce să-i ofere.

— Ce face scumpa ta soţie? A întrebat el.

— Binişor, a răspuns Xander. Îşi pierde vremea pe lângă o piscină. Trebuie să vii pe la noi într-un, weekend.

Deodată m-am simţit în plus şi m-am ridicat.

— Trebuie să plec, am zis.

— Chiar trebuie? A spus Xander, însă fără convingere.

Apoi şi-a amintit dintr-odată.

— Urma să-ţi dau nişte bani, nu-i aşa? Vino, o să discutăm cu Freddy. Mă întorc imediat a zis către Guido.

L-am găsit pe Freddy la bar.

— Ascultă, i-a zis Xander privindu-l în ochi. Poţi să-mi dai nişte bani?

— Bineînţeles. Cât?

— Două sute de lire.

Freddy nici n-a clipit. Şi-a scos din buzunar un teanc de bancnote şi a pus pe tejgheaua barului douăzeci de hârtii de câte zece lire.

— O să datez cecul la începutul lunii viitoare. Îţi convine? A zis el şi i-a întins fila.

— Sigur, a zis Freddy binevoitor. Te pot da oricând în judecată.

Xander mi-a dat banii şi m-a condus până la ieşire, l-am mulţumit mult.

— N-ai pentru ce, a completat el. Îţi urez să te distrezi cu Jeremy al tău, dar lasă loc şi pentru alte variante, ţineţi picioarele strânse şi nu-l îndepărta complet pe Gareth Llewellyn; am putea amândoi să trăim ca-n vis de pe urma lui. Nu crezi că tipul este cea mai minunată făptură pe care ai văzut-o vreodată? A zis el făcând semn cu capul către direcţia în care era salonul.

— Da, ai dreptate, i-am răspuns cu inima strânsă, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, Xander.

— Şi tu la fel, iubito. Sună-mă când te întorci.

Şi s-a îndepărtat, încercând să lase impresia că nu se grăbeşte.

Mă simţeam fără vlagă, aşa că m-am hotărât să hoinăresc prin Hatchards şi să cumpăr nişte cărţi pretenţioase cu care să-l impresionez pe Jeremy pe iaht.

5

Până vineri după-amiază eram complet bronzată şi pregătită de acţiune. Eram convinsă că Xander avea dreptate, cel mai bun lucru era să-l farmec pe Gareth şi să-l atrag de partea mea. La ora cinci şi jumătate îl aşteptam deja, cu cele trei valize ale mele pregătite. Purtam un sacou sport cu dungi roz şi albe, extrem de scump, fără nimic pe dedesubt, pantaloni albi şi cizmuliţe de culoarea vişinelor. Era prea cald pentru sacou şi cizme, dar urma să le port doar în maşină. Mă simţeam complet satisfăcută de felul în care arătam.

Minutele treceau. Se făcuse ora şase, apoi şase şi jumătate şi şapte fără un sfert. Şovăiam între două bănuieli: că Gareth întârzia intenţionat, fapt care mă făcea să fierb de mânie, sau că putea să-mi fi pierdut adresa, ceea ce mă îngrijora.

La ora şapte şi jumătate a sunat telefonul.

— Sunt Annabel Smith, s-a auzit o voce răguşită. Telefonez din partea domnului Llewellyn.

— Unde naiba este? M-am răstit.

— Mi-e teamă că şedinţa s-a prelungit mai mult decât era prevăzut. Ai putea să iei un taxi şi să vii aici? Strada se numeşte Great Seaton. Am să fiu la parter şi am să-ţi rambursez banii de taxi.

Oh, nenorocit odios şi scârbos! De ce naiba mi-am lovit maşina? Niciun taxi nu era liber când am telefonat, toate erau ocupate pentru încă o oră. Fardul începuse să mi se întindă din cauza căldurii. N-a fost o glumă să car cele trei valize imense până în stradă şi să aştept un taxi vreo jumătate de oră. Muream de cald cu sacoul pe mine şi cu cizmele în picioare. Când am ajuns la casa Llewellyn, eram din cale-afară de furioasă.

M-a întâmpinat doamna Smith, îmbrăcată în verde, rece ca un gin cu gheaţă şi lămâie.

— Vino sus, cred că eşti extenuată. Cineva o să-ţi pună bagajul în maşina domnului Llewellyn. Ce weekend minunat pentru un voiaj pe fluviu, mi-a spus ea în timp ce ne urcam în lift ca să ajungem la etajul al cincisprezecelea. Aveam sentimentul că se amuză.

M-a condus într-un birou ultramodern. Pe pereţi erau câteva tablouri bune; fotoliile din piele aveau picioarele din crom, un perete era acoperit cu cărţi, iar cel opus avea o fereastră imensă, un fel de ecran cinemascopic de unde puteai vedea Catedrala Sfântului Paul şi oraşul. Cum putea cineva să lucreze când avea o astfel de panoramă? Cu siguranţă că Gareth putea. Stătea tolănit în spatele unui birou negru, enorm, cu blatul din piele şi, ca de obicei, vorbea la telefon, într-o franceză execrabilă.

A zâmbit şi, cu o hârtie în mână, mi-a arătat un fotoliu. Nu l-am băgat în seamă şi m-am îndreptat către fereastră. Autobuzele se înghesuiau pe Fleet Street ca nişte jucării zgomotoase.

Doamna Smith a intrat cu o tavă în mână.

— Vrei să bei ceva?

N-aş fi vrut să iau nimic de la Gareth, dar aveam

mare nevoie de băutura aceea:

— Gin cu apă tonică, te rog.

Mi-a pregătit unul cu gheaţă şi lămâie, apoi a turnat un whisky mare pentru Gareth.

A pus receptorul jos şi mi-a zâmbit.

— Bună, drăguţo. Regret că te-am încurcat. Nu era nicio urmă de căinţă în vocea lui. Arăţi superb. Vederea ta mă bucură ca o zi bună petrecută la ţară.

— Am aşteptat aproape trei ore, m-am răstit la el. Mergem?

S-a îndreptat către uşă, cu paharul de whisky în mână.

— Mai întâi am să fac un duş. Simte-te ca acasă.

Doamna Smith mi-a adus nişte reviste. Le-am răsfoit furioasă, fără să citesc un cuvânt.

Era ora nouă când s-a întors şi, mai mult ca niciodată, arăta ca un şofer de camion, îmbrăcat cum era, în blugi şi cu o cămaşă roşie. Înainte de a pleca, a sărutat-o pe doamna Smith foarte tandru.

— Observ că îţi place să amesteci afacerile cu plăcerea, l-am apostrofat când coboram cu liftul.

— Bineînţeles. Doar nu te aşteptai ca secretara mea să fie vreo şleampătă greoaie, îmbrăcată în negru, nu-i aşa? E drăguţ sacoul tău. Credeai cumva că mergem la Henley?

— Ah, ăsta? E o vechitură! Nici moartă n-aş fi recunoscut că-l cumpărasem de dimineaţă.

Şi-a întins mâna către ceafa mea şi mi-a tras ceva de pe guler.

— Nu pune mâna pe mine, am şuierat printre dinţi.

Mi-a întins o etichetă pe care era trecut preţul, adică o sută de lire.

— Dacă ăsta e un bon de la curăţătorie, iubito, mă tem c-ai fost jefuită.

Mă înfuria faptul că începusem să roşesc.

Afară stătea cea mai vulgară maşină pe care o văzusem vreodată, un Cadillac enorm, decapotabil, de un albastru sclipitor. M-am mirat că nu agăţase de oglindă

căţeluşi care dau din cap.

Trebuia să recunosc, conducea admirabil şi foarte repede maşina aceea imensă prin traficul aglomerat.

Ajunsesem imediat pe autostradă şi ne îndreptam cu viteză spre Oxford.

Soarele apusese. Înspre vest, cerul era acoperit de nori roşiatici. Printre ei străluceau raze de lumină, iar imaginea îmi amintea de o pictură biblică. Dacă Dumnezeu era acolo sus în seara asta, împărţind dreptate, speram să-i dea lui Gareth pedeapsa cuvenită, iar mie să mi-l dea pe Jeremy.

Acul de kilometraj indica o sută de kilometri pe oră.

— Să-mi spui dacă ţi-e frică şi-am să merg un pic mai repede, a zis Gareth.

Priveam cu încăpăţânare în faţă.

— Las-o baltă, iubito, nu mai fi mohorâtă. Trebuie să ne petrecem weekendul împreună, hai să încetăm cu ostilităţile.

— De ce nu m-ai lăsat să plec mai devreme cu ceilalţi?

— Pentru că nu m-am putut abţine – doream să te şicanez. Dar lasă, o să-ţi dau o masă gustoasă.

— N-am chef să mănânc.

— Bine, atunci n-ai decât să te uiţi la mine.

A oprit maşina la un hotel mai ceva decât Henley. Se vedea că e foarte scump. Chelnerii serveau la mese raţe flambate iar pe lista cu meniuri nu erau trecute preţurile. Dintr-odată mi-am dat seama că nu mâncasem toată ziua şi îmi lăsa gura apă.

Gareth mi-a zâmbit.

— Haide, mănâncă; ţi-e foame şi ţie.

— Bine, am zis.

Trebuia să recunosc, fără tragere de inimă, că mâncarea era excelentă.

— Întotdeauna mănânc bine, mi-a spus.

— Se cunoaşte, i-am răspuns privindu-i talia.

A izbucnit în râs.

— Presupun că-ţi plac băieţaşii cu şolduri înguste,

dar, după cum a spus Freddie Truman cândva, ai nevoie de un ciocan mare ca să baţi un cui mare.

— Nu fi dezgustător, i-am retezat-o.

Comportamentul său în timpul mesei era oribil.

Reuşea, nu se ştie cum, să mănânce foarte repede şi să vorbească în acelaşi timp. Sorbea untul din cochiliile melcilor cu un zgomot asemănător aceluia pe care-l face apa când se scurge din cadă. Doamne, era chiar foarte. Cald în restaurant. Transpirasem toată, dar nu-mi puteam scoate sacoul de pe mine.

— Ieri am luat prânzul cu Jeremy, mi-a spus el ştergându-şi untul de pe bărbie.

— Da, mă mir că ţi-ai găsit timp.

— Întotdeauna îmi fac timp pentru probleme importante. Cred că le-am găsit o locuinţă.

— Foarte inteligent din partea ta, i-am zis cu răceală. Pe unde?

— În Kensington, pe o stradă învecinată cu a mea.

— Cum o să-şi permită? Jeremy nu are atâţia bani.

— Dar are Gussie. O să cumpere casa.

— N-o să-i convină lui Jeremy.

— Ba da. Am reuşit să-l conving că-i o investiţie bună. Pot închiria parterul ca să-şi achite ipoteca, ceea ce înseamnă că se pot căsători luna viitoare, în loc să aştepte până în noiembrie.

Faţa lui avea o expresie visătoare şi potolită, ca a unui vulcan care tocmai a devastat sate întregi. Aş fi vrut să-l pocnesc peste gură, dar eram hotărâtă să nu-mi trădez emoţia.

— Trebuie să fie foarte fericiţi, am continuat.

— Chiar sunt. Presupun că Gussie o să te roage să-i fii domnişoară de onoare.

Amuţisem de nervi. M-am bucurat când a apărut o – chelneriţă frumuşică.

— E totul în ordine, domnule? I-a zâmbit plină de admiraţie.

Minunat, a răspuns el, măsurând-o cu privirea într-un fel care m-a enervat şi mai tare.

— Cât mai avem de mers? l-am întrebat când ne-am întors la maşină.

— Patruzeci, cincizeci de kilometri, nu mai mult.

Stelele aveau o splendoare mediteraneeană, fânul proaspăt tăiat mirosea îmbătător, iar fluturii de noapte erau prinşi în lumina puternică a farurilor. Aerul, rece când mergeam cu viteză mare, se încălzea ori de câte ori Gareth încetinea a vreo curbă. Treceam de autostrada suspendată Reedminster.

— Uită-te, m-a atenţionat Gareth arătând în sus. Pe o plancardă imensă, luminată de un reflector, era scris cuvântul „Llewellyn”.

— Tu eşti? l-am întrebat surprinsă.

— Da. Într-o bună zi voi fi mai mare decât Taylor Woodrow.

— Eşti băiatul minune în persoană. De ce continui să munceşti atât de mult? Ţi-ai făcut plinul. De ce este atât de important să faci şi mai mulţi bani?

— Oh, iubito, cred că judeci superficial. Pentru Dumnezeu, dacă participi la un joc, fie că-i vorba doar de scrabble, vrei să câştigi, nu-i aşa?

— Şi contează atât de mult pentru tine să câştigi?

— Bineînţeles. Dacă se poate, de ce să n-am un Lamborghini şi un Rolls Royce, o casă cochetă în Londra şi o vilă în Franţa? Şi dacă-ţi permiţi să arunci banii pe câteva tablouri bune, cai de curse şi un iaht excentric în Mediterană, atunci bravo ţie.

— Toate acestea îţi formează o imagine publică care are o mare importanţă pentru tine, nu-i aşa?

— Şi pentru tine, a completat Gareth. Mai mult decât oricine altcineva, tu eşti cea care are nevoie de o existenţă epicuriană, de diferiţi tipi care să te scoată la restaurante ultrarafinate, să-ţi cumpere blănuri şi să te plimbe cu avionul prin tot felul de locuri ingenioase. Nu te-ar amuza câtuşi de puţin să fii legată de un bărbat sărac.

Am deschis gura şi eram gata să protestez, dar el a continuat.

— Jeremy e la fel. E norocos că se însoară cu Gus,

care are ceva parale.

— Jeremy va face bani din ce-o să scrie, i-am zis repede.

— Prostii! Nu e în stare nici măcar să scrie „fund” pe un perete. Pun pariu că nu înţelegi un cuvânt din poeziile acelea ale lui pe care pretinzi că le placi; şi ştii de ce? Pentru că pur şi simplu n-ai ce să înţelegi.

— Nu pot decât să presupun că eşti gelos pe talentul lui, i-am spus furioasă.

— Nu spune vorbe mari, dulceaţă. E mult mai multă poezie în ochii lui albaştri decât în vreunul din versurile sale.

— Credeam că-i eşti prieten.

— Şi chiar îi sunt, dar cred că mai degrabă îl ajut făcând ceva practic pentru el, cum ar fi, de exemplu, să-i găsesc o locuinţă, decât leşinând după versurile lui prăpădite.

N-aveam curaj să mai rostesc ceva. Gareth m-a anunţat.

— În zece minute vom fi acolo.

Am început să mă fardez.

A aprins un beculeţ ca să mă ajute şi apoi mi-a zis:

— Las-o mai uşor cu sulemeneala.

— De ce? l-am întrebat în timp ce îmi conturam buza de jos ca să arate şi mai seducător.

— Pentru că Jeremy îi aparţine lui Gussie.

— Şi ce?

— Ai venit pe iaht cu un singur gând: să i-l sufli.

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Ba pricepi. V-aţi dat în spectacol în seara aceea, nu vă vorbeaţi când erau alţii prin preajmă, dar, de îndată ce rămâneaţi singuri, vă apropiaţi imediat unul de altul. V-am auzit pe amândoi „Oh, dragule, va trebui să ne bazăm pe stăpânirea de sine”.

Îmi imitase vocea extraordinar de bine.

— Gussie îmi este o prietenă foarte Veche, i-am zis direct.

— Tocmai aici e buba, eşti geloasă pe ea.

— Geloasă? Eu să fiu geloasă pe Gussie? Cred că glumeşti!

— Nicidecum. Eşti geloasă pentru că, în ciuda faptului că arăţi bine, oamenii o iubesc mai mult pe ea decât pe tine.

— Nu-i adevărat, i-am zis scrâşnind din dinţi. Gussie îmi e prietenă şi nu mă interesează câtuşi de puţin Jeremy al ei.

— Asta-i bine, mi-a replicat Gareth. Cu amabilitate. Ţine-o aşa. Am ajuns.

A întors maşina şi a intrat într-un tunel de lemn. Mi-am strâns pumnii ca să-mi reţin torentul de mânie şi furie care era cât pe ce să izbucnească din mine. Jeremy e nebun după tine, mi-am zis în sinea mea, păstrează-ţi calmul. Gareth încearcă doar să te enerveze. Gareth a exagerat.

— Ce perspectivă minunată, trei zile întregi pentru somn, sex şi soare.

— E puţin probabil, i-am rostit şuierător printre dinţi, că vei obţine ceva de la mine.

— E chiar imposibil, mai ales dacă nici n-am să-ţi cer, a continuat el.

Chiar când bâjbâiam după un răspuns zdrobitor, maşina noastră a ieşit din tunel şi ne-am oprit aproape de malul apei. Cerul arăta ca o cascadă de stele. Grupuri negre de bărci întunecau apa. În spatele nostru se ridicau nedesluşit turnurile întunecoase şi ascuţite ale Oxfordului.

Jeremy a ieşit repede de pe cel mai apropiat vas ca să ne întâmpine. Niciodată n-am fost mai încântată să văd pe cineva. Aş fi vrut să mă arunc plângând în braţele lui.

— Bună, a zis el. V-aţi descurcat? Dă-mi voie să te ajut cu valizele.

— Îmi pare îngrozitor de rău că am întârziat, am spus.

— Nu-i nimic. Gareth m-a sunat după-amiază şi m-a anunţat că o să ajungeţi puţin înainte de miezul nopţii.

În lumina farurilor am observat că vaporaşul nostru era stacojiu, împestriţat cu pete albastre, galbene şi verzi,

ca o caravană a ţiganilor. Partea metalică strălucea, iar draperiile roşii sclipeau la ferestrele salonului. Numele vasului era scris cu litere aurii, conturate cu albastru: Lady Griselda.

— Ce drăguţă e, am zis.

Jeremy m-a ajutat să trec pasarela, dar nu mi-a strâns mâna şi nici nu mi-a răspuns când i-am şoptit că e o încântare să-l revăd.

Gussie era în bucătărie. Purta o pereche de blugi vechi şi o cămaşă soioasă. Mi-am dat seama dintr-odată cât de ridicolă eram cu cele trei valize ale mele.

— Tavy, m-a îmbrăţişat ea. Ce drăguţ! Te-ai distrat?

— Da, minunat, am minţit eu desprinzându-mă de ea. Nu voiam să-mi pătez sacoul cu ulei.

— Cred că eşti extenuată. Vino să-ţi arăt cabina ta şi apoi am să-ţi dau un pahar, mare cu ceva de băut.

Am trecut printr-o cabină în care erau două paturi suprapuse.

— Asta e a lui Jeremy şi a mea, a spus şi apoi a deschis altă uşă zicându-mi:

— Asta e a ta şi a lui Gareth.

Oh, Dumnezeule, mă gândeam, o să-mi petrec tot weekend-ul luptându-mă să-l ţin la distanţă. Valizele noastre erau deja depozitateîntruna din cuşete. Pe o măsuţă era aşezat un borcan pe care Gussie îl umpluse cu flori: creţuşcă, piciorul cocoşului şi măceşe ofilite.

— W.C.-ul şi chiuveta sunt alături. Mă tem că arată cam primitiv, iar salonul e şi mai şi, mi-a explicat ea. Vino când eşti gata.

M-am spălat, m-am parfumat şi mi-am mai pus puţin fard, ca să-mi recapăt încrederea. Când am intrat în salon, toţi erau adunaţi în jurul unui televizor portabil.

— Ce zici de jucăria lui Gareth? A spus Gussie.

— Era normal să ne aducă secolul douăzeci cu el, am spus şi m-am uitat la Jeremy, dar el a întors repede capul.

— Bei ceva? M-a întrebat Gussie.

— Am să-i tom eu, a intervenit Gareth aducând un pahar din dulapul din colţ şi umplându-mi-l cu vin.

— Nu-i aşa că-s minunate, am zis privind în jur lămpile cu ulei, lambriul şi alama scânteietoare.

— Şi foarte sexy, a adăugat Gareth pe un ton aprobator. Eu şi Octavia ne vom trezi când va crăpa de ziuă ca să facem PT *1*.

— PT? A zis Gussie uimită, nu cred c-o atrage pe Octavia aşa ceva.

— Unii oameni îl numesc act sexual, a zis Gareth.

Şi-a ridicat paharul spre mine iar ochii lui răi şi senzuali m-au privit cu amuzament.

Gussie se prăpădea de râs.

— N-o tachina, Gareth. Sărmana Tavy n-o să ştie ce se întâmplă.

— O să-şi dea seama până la urmă, sper.

— Am auzit că v-aţi găsit o casă, m-am adresat lui Jeremy. Mă bucur nespus de mult.

1 PT (*abr. Pt.*) *Physical Training Educaţie fizică*, (n.trad.).

Şi-a ridicat ochii pentru o clipă iar privirile noastre s-au întâlnit, apoi a întors repede capul. Un muşchi al obrazului îi palpita; era evident foarte nervos.

— Da, e nemaipomenit, nu-i aşa?

— Grozav, a adăugat Gussie, extraordinar. Multe cupluri nu-şi pot permite ani de zile să-şi cumpere o casă. Doar în câteva zile Gareth ne-a aranjat o ipotecă şi ne-a găsit un locşor ideal. Trebuie neapărat să vii să mă ajuţi să aleg draperiile şi covoarele, Tavy, sunt disperată.

Au început să discute despre casă şi să facă planuri de nuntă până când am simţit că nu mai rezist.

— Se supără cineva dacă mă retrag la culcare? am întrebat.

— Sigur că nu, a zis Gussie. Vin să verific dacă totul e în ordine.

— Apar şi eu imediat, a spus Gareth.

— N-am nicio îndoială, i-am răspuns, apoi, întorcându-mă către Jeremy, am adăugat. Noapte bună, e minunat că suntem aici.

Doar pentru un moment, licărul de tristeţe din ochii

lui m-a bine dispus, apoi şi-a plecat privirea.

— Noapte bună, somn uşor, mi-a urat el.

În cabina mea, Gussie umfla pernele.

— A făcut bine Gareth că l-a sunat pe Jeremy să-i spună că veţi întârzia. Altfel cred că ne-aţi fi prins pe picior greşit. Eu şi Jeremy am petrecut toată după-amiaza în pat, s-a spovedit Gussie râzând uşor şi a continuat. Sper că nu te superi c-o să împarţi cabina cu Gareth. Sunt convinsă că nu va da buzna peste tine dacă nu-l laşi.

— Ce naiba vrei să spui? M-am răstit.

— Ei bine, s-a bâlbâit ea. Vreau să spun că, m-am gândit că s-ar putea să vrei, poate, dacă ţi se pare atrăgător.

— Nu mi se pare, am răspuns.

— Oh, Doamne, s-a bosumflat ea. Dându-mi seama că făcusem o mutare proastă, am adăugat.

— Îmi place foarte mult, dar nu în sensul ăsta.

De îndată ce am rămas singură nu mă mai puteam opri din tremurat. Oare ce-i spusese vulpoiul de Gareth lui Jeremy de-a putut să-l schimbe atât de mult? făcuse asta doar dintr-o cruzime afurisită sau mă dorea pentru el. Eram în cămaşă de noapte din mătase de culoarea caisei, strâmtă şi, culmea ironiei, cumpărată ca să-l pun pe jar pe Jeremy. Am constatat cu oroare că-mi uitasem somniferele. În starea în care eram nu puteam adormi fără ele.

Mi-am pus toate valizele pe podea, m-am strecurat în patul de sus şi m-am întins tremurând de nervi şi aşteptând să resping asaltul inevitabil al lui Gareth, când va veni la culcare. Din camera cealaltă nu se auzeau decât hohote de râs.

Trecuse o oră; se duceau toţi la culcare; se auzea cum îşi spun unul altuia „noapte bună” apoi doar tăcere, întreruptă de clipocitul apei din jurul bărcii.

Apoi s-a deschis uşa, iar Gareth s-a strecurat fără zgomot în cabină. Sperând că n-o să-mi audă bătăile îngrozitoare ale inimii am încercat să respir încet şi regulat.

— Doar cinci din zece, s-a auzit vocea caldă cu accent

galez. Oamenii adormiţi respiră mult mai repede.

Apoi, spre uimirea mea, l-am auzit urcându-se în patul de jos. Probabil că vrea să mă păcălească dându-mi un sentiment fals de siguranţă. Vreo zece minute am rămas înţepenită, dar dintr-odată groaza mea s-a transformat în furie. Din patul de jos a început să se audă un sforăit uşor.

Am rămas în patul meu fierbând de mânie, până când m-am convins că n-avea niciun rost să mă agit degeaba. Gareth reuşise pentru un timp să ne strice idila, dar, dacă intenţiona să lucreze murdar, va afla că pe mine nu mă întrece nimeni când e vorba de o treabă murdară. Orice i-ar fi spus lui Jeremy – că sunt o căţea răsfăţată, puturoasă, oportunistă – nu va mai avea nicio importanţă până la urmă. Jeremy era nebun după mine, chiar dacă încerca să n-o arate.

Timpul era de partea mea. Pe căldura asta, strânşi la un loc timp de trei zile, autostăpânirea lui Jeremy avea să-l părăsească. Nu trebuia decât să arăt superb şi să aştept. Festina lente. Dar cum să arăt superb dacă nu pot închide ochii? Aş fi vrut să mă duc sus pe punte, să stau în lumina lunii şi să mă răcoresc. Însă chiar dacă Gareth sforăia ca un porc, aveam sentimentul că, de îndată ce aş fi încercat să mă dau jos din pat, îşi va întinde o mână şi mă va apuca de gleznă. De ce, Doamne, de ce îmi uitasem somniferele? Orele se scurgeau cu încetineală şi am adormit abia când zorile ceţoase au început să se reverse prin hublou.

6

Când m-am trezit, vaporaşul nostru se mişca. Prin hublou vedeam apa strălucitoare şi verde ca măslina, o încâlceală de papură şi un splendid cer albastru. Auzeam voci şi zgomot de paşi deasupra mea. Mi-am tras cearşafurile peste cap încercând să mai adorm, apoi am renunţat şi m-am uitat la ceas. Era aproape douăsprezece.

Când am împins uşa de la toaletă am dat de un spate enorm, maroniu şi un cap cu păr negru ciufulit. Gareth, doar cu un prosop în jurul şoldurilor, se spăla pe dinţi.

— Te-ai trezit odată cu ciocârlia, a zis el zâmbindu-mi

răutăcios. Cu siguranţă ai dormit bine.

— Ţi se întâmplă vreodată să porţi pijama? L-am apostrofat.

— Absolut niciodată. Nu dorm decât dezbrăcat. Îmi place să mă apropii cât mai mult de oameni. Să-ţi pregătesc o baie sau preferi să faci un duş? Am s-o întreb pe Gussie dacă nu are cumva şi spumant.

Ştiind foarte bine că nu există altceva în afara unei chiuvete sparte, m-am lipit de perete ca să-i fac loc să iasă. S-a oprit în faţa mea şi m-a cuprins din nou acea stare de claustrofobie pe care o încercam de fiecare dată când se apropia de mine. După ce am trecut de el şi am încuiat uşa l-am auzit râzând.

Mulţumeam lui Dumnezeu că nu mai era în cabină când m-am întors. Nu ştiam cu ce să mă îmbrac, toate hainele mele arătau atât de noi. Până la urmă m-am hotărât să-mi pun un costumaş verde închis din material de prosop şi o curea cu dungi roşii şi verzi.

Gussie, roşie la faţă, prepara de mâncare în bucătărie.

— Bună, m-a întâmpinat ea, cum te simţi? Ai dormit bine?

Era clar că murea de curiozitate să ştie dacă mă culcasem sau nu cu Gareth şi se străduia să observe dacă am faţa răvăşită.

— Am adormit în drum spre pat, am lămurit-o pe un ton voios. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu te deranja. Vrei să iei micul dejun?

— Doar o cafea.

— Să ştii că ar trebui să mănânci ceva, a insistat.

— Mi-e imposibil să înghit ceva dimineaţa.

A început apoi să mă plictisească explicându-mi avantajele pe care le ai dacă mănânci bine la micul dejun, aşa că am făcut o cafea şi am dispărut repede pe punte.

Ceaţa se risipise făcând loc unei zile frumoase şi fierbinţi. De-o parte şi de alta a fluviului, lanurile albe se înclinau până la apă; ceva mai sus, pe malul stâng, un pâlc de fagi strălucea roşiatic în bătaia soarelui. Apa dinaintea

noastră era atât de netedă de parcă am fi alunecat pe o oglindă veche. Jeremy, doar cu o pereche de blugi pe el, stătea k cârmă. Aşa cum era, uşor bronzat şi blond, semăna cu un leu tânăr, însă ochii lui albaştri trădau oboseala.

— Toate-s bune? M-a întrebat el.

— Da, mulţumesc, totul e minunat; şi i-am trimis un zâmbet complet fericit. Să-l treacă toate apele, gândeam, să-l perpelesc puţin, să nu-şi dea seama dacă m-am culcat sau nu cu Gareth.

— Pari foarte mulţumită de tine, s-a auzit o voce caldă cu accent galez. Gareth stătea pe vine cu braţele în jurul genunchilor, fuma şi citea Financial Times.

— De unde naiba ai făcut rost de ziar? L-am întrebat.

— De la paznicul ultimului stăvilar pe lângă care am trecut, un om bogat, ca şi mine.

— Ceva nou? A întrebat Jeremy.

— Mi-au crescut acţiunile cu zece la sută, a spus Gareth.

— Nu încetezi niciodată cu treburile astea? Am zis eu.

— Doar în perioada de împerechere.

— Jeremee, a strigat Gussie din bucătărie.

— Da, dragostea mea.

— Nu m-ai sărutat de cel puţin un sfert de oră.

Jeremy s-a uitat la noi şi a roşit.

— Du-te şi îndeplineşte-ţi menirea, vânzătorule de sclavi, a zis Gareth ridicându-se în picioare. Trec eu la cârmă.

— Într-o jumătate de oră ne apropiem de stăvilarul Ramsdyke, a anunţat Jeremy. Am să te schimb atunci.

A coborât în bucătărie cu supunere.

— Peste câţiva ani, am adăugat cu răutate, o să-şi spună unul altuia „Mămico” şi „Tăticule”.

Mi-a plăcut nespus când am trecut prin ecluză. Căsuţa paznicului era înconjurată de o grădină desprinsă parcă de pe pozele pachetelor cu seminţe de flori. O capră se uita peste gard, un câine de aport stătea cu limba

scoasă la căldură. Când Jeremy a apăsat sirena, o femeie grasă cu şorţ a venit să deschidă primul rând de porţi. Apoi vaporaşul şi-a croit drum prin caverna verde întunecoasă, cu pereţi umezi şi murdari, cu linariţe crescute prin crăpături după care porţile s-au închis cu zgomot în urma noastră. Deodată, din capătul celălalt a început să curgă apă, ridicând vaporaşul puţin câte puţin până la noul nivel al fluviului.

— Senzual, nu-i aşa? A spus Gareth, care aştepta pe mal ca să deschidă porţile din capătul celălalt.

L-am privit cu dispreţ.

— Îţi ţii în permanenţă mintea sub centură?

La prânz am ancorat sub nişte sălcii verzi şi mi-am pus costumul de baie favorit, de un galben ţipător care se potrivea atât de bine cu pielea mea bronzată şi părul blond şi care era foarte ingenios croit astfel încât decolteul meu să semene cu Marele Canion.

— *Hickory dickory dock*, şoricelul a sărit pe nota de plată, a zis Gareth, turnându-şi mult whisky în pahar. Acest weekend degenerează cu repeziciune într-o orgie.

Şi-a ridicat privirea şi a început să fluiere în timp ce intram în salon.

— În pofida limitelor tale evidente, Octavia, trebuie să recunosc faptul că eşti bine construită. Zău, e chiar un păcat din partea ta să umbli îmbrăcată. Nu-i aşa, Jeremy?

Jeremy mă devora din priviri, ca un câine înfometat când vede o friptură mare. Mâna i-a tremurat când şi-a aprins ţigara şi iar îi palpita un muşchi al feţei.

— Bărbaţii ăştia logodiţi nu se uită niciodată după alte femei, am zis încet. Toarnă-mi ceva de băut, Gareth dragă.

La prânz toţi ne-am cherchelit puţin. Era prea cald ca să poţi mânca, dar întrucât Gussie şi-a petrecut toată dimineaţa făcând peşte cu maioneză, am fost nevoiţi să facem efortul ăsta, chiar şi cu sufletul îndoit. Până şi roşiile le tăiase în formă de flori. Ca de obicei, a sfârşit prin a înfuleca aproape totul singură.

După aceea, pentru că Jeremy şi Gareth dispăruseră,

m-am ghemuit într-un colţ însorit de pe punte. Câteva minute mai târziu mi s-a alăturat şi Gussie – o prinţesă nu prea agreabilă, într-o rochie de plajă neagră, din care i se revărsau sânii enormi şi umerii. A început imediat să mă plictisească făcându-şi lista cu ce trebuie pentru nuntă.

— Sunt atâtea de făcut şi doar într-o lună, spunea ea mereu. Câte cearşafuri duble cred eu că i-ar trebui şi dacă e absolut necesar să aibă un tel pentru bătut ouă. Dar privirea ei drăgăstoasă şi visătoare se oprea mai des asupra lui Jeremy decât asupra listelor sale.

— Nu-i aşa că e frumos? Mi-a zis, apoi a râs uşor. Gareth mi-a dat cartea asta extraordinară, un fel de ABC al vieţii sexuale. Abia acum pricep de ce atât de mulţi oameni ajung să sufere o deplasare de disc. Au pretenţia să faci atâtea, dar e cam riscant să ţii cartea în mână ca să înveţi cum să te descurci, a zis ea şi a izbucnit în râs.

— Cum te înţelegi cu Gareth? A continuat ea.

Îmi admiram imaginea reflectată în ochelarii ei de soare.

— Nu i-am căzut în braţe, dacă la asta te referi.

— Ei, dar sejurul nostru abia începe, a completat vocea aceea nesuferită, cu accent galez şi Gareth s-a lungit pe punte între noi două, sprijinindu-şi capul cu păr negru într-un cot şi privind cerul arzător cu ochii lui răutăcioşi.

— Tocmai îi povesteam lui Tavy despre cartea aceea nemaipomenită despre sex pe care mi-ai dat-o, a zis Gussie.

— N-aş fi crezut că are nevoie să-i dai vreun detaliu, a răspuns Gareth. Probabil că a studiat-o cu ani în urmă.

Un vapor alb, mare naviga către noi pe partea cealaltă a fluviului. Un bărbat între două vârste, cu o beretă de iahting pe cap era la cârmă şi striga printr-un megafon la două femei grase cu părul creţ, care stăteau în partea din faţă a vasului. Alt bărbat, cu mustaţă albă şi faţă roşie, se holba la noi printr-un binoclu. Feţele lor exprimau o dezaprobare completă. Gareth s-a ridicat şi a aşteptat până când au ajuns în dreptul nostru.

— Vizionare plăcută, domnule, a, strigat el către

omul cu binoclu. Am două fete drăguţe aici, cărora le tresaltă slipurile când se uită la voi. Doar cincizeci de lire de fiecare şi vă garantez satisfacţia. Acceptăm chiar şi cărţi de credit Barclay.

Omul cu binoclu s-a înroşit de mânie şi era cât pe ce să cadă de pe acoperiş.

— Tinerii ca voi ar trebui să fie scoşi din apele teritoriale ale Angliei, a urlat bărbatul cu megafon.

— Luăm chiar şi chitanţă pentru prânzul oficial, a ţipat Gareth după ei.

— Am să te chem pe post de scamator data viitoare când am o petrecere pentru copii, am zis.

Gussie, care se prăpădea de râs, s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să văd cum se descurcă Jeremy, a spus ea.

Mi-am băgat nasul în biografia lui Matthew Arnold.

— Tot mai vrei să te cultivi? Mi-a zis Gareth amuzat.

Există doar o singură poezie, iubito, pe care ar trebui s-o citeşti, s-o înveţi şi s-o şopteşti în sinea ta.

— Care anume?

— Oricine iubeşte, le nu propune

Un final adevărat şi sincer dragostei, el va umbla pe mări doar ca să-şi facă singur rău.

— Cine a scris-o?

— John Donne, aşa-zisul tău preferat.

— Cred că a scris-o în ziua lui liberă, i-am zis îmbufnată.

Încă un vas a mai trecut pe lângă noi: pe puntea lui făcea plajă o brunetă. Gareth a fluierat-o; ea s-a întors şi i-a zâmbit arătându-şi dinţii mari. Gareth i-a zâmbit şi el.

— Nu încetezi niciodată, m-am răstit la el. Ai auzit vreodată de legea răspunsurilor diminuate?

O lume de culoare verde mi-a trecut prin faţa ochilor pe jumătate închişi. Nuanţele întunecate ale copacilor se arcuiau peste umbrele şi luminile roşiatice ale apei. Pe mal se vedea o plăcuţă cu un anunţ: Pericol! Atenţie la baraj!

— Nu de baraj ar trebui să se teamă unii oameni, a zis Gareth.

Dincolo de stăvilar, suprafaţa apei era acoperită cu spumă, un curcubeu plutitor de culoarea unui voal fin.

— Oh, ce drăguţ el am ţipat.

— E doar detergent, a zis Gareth.

I-am aruncat o privire veninoasă şi am început să umblu la radio. De când îl cunoscusem pe Jeremy nu mai ascultam muzică pop şi am găsit deodată un post care transmitea operă, o soprană şi un tenor scuipându-şi plămânii. Tocmai mă pregăteam să schimb programul când Gareth s-a uitat la mine spunându-mi:

— Pentru Dumnezeu, opreşte miorlăiturile astea. O să trezeşti toţi şobolanii de apă.

Aşa că intenţionat l-am lăsat să cânte, ca să-l enervez, distrugând pur şi simplu toată pacea acelei după-amiezi. După trei sferturi de oră agonizante opera s-a terminat.

— Ce-a fost asta? A urlat Gussie de la cârmă.

— Don Carlos, i-am răspuns.

— Ah, ce drăguţ! E opera ta preferată, Gareth, nu-i aşa? De câte ori ai văzut-o?

— Dracu’ să te ia, viperă! Ticălos afurisit! N-aveam curaj să deschid gura. M-am întors şi m-am prefăcut că vreau să adorm.

Zăceam pe jumătate amorţită de soare când am auzit vocea lui Jeremy:

— Octavia, dormi?

Mi-am deschis ochii; cerul lucea de căldură, i-am zâmbit leneş. Râsetele deocheate pe care le auzeam m-au convins că Gareth şi Gussie erau cu siguranţă în capătul celălalt al vaporului.

Jeremy s-a aşezat lângă mine.

— Ai grijă să nu stai mult în soare. Ai pielea foarte fină şi ai putea să te arzi.

— Atunci unge-mă, i-am zis ademenitor, întorcându-mă cu faţa în jos şi întinzându-i o sticlă cu Ambre Solaire.

Şi-a turnat în mâini şi a început să-mi întindă uleiul pe spate.

Fremătam de voluptate.

— Oh, ce binecuvântare! Aş vrea să am un sclav blând care să-mi facă asta mereu. Pune-mi mai mult pe partea de sus a coapselor, am continuat fără să am pic de milă. Îi auzeam cum îşi ţine respiraţia.

După ce am prelungit cât mai mult şedinţa de masaj am adăugat:

— Ai putea să-mi desfaci breteaua de la sutien? Nu vreau să-mi rămână o dungă albă pe spate.

Îi tremurau mâinile atât de tare încât cu greu a reuşit să desfacă închizătoarea.

— Mulţumesc, i-am spus după ce a terminat, întorcându-mi capul şi privindu-l. Respira foarte repede, iar ochii îi deveniseră opaci de dorinţă.

După-amiaza era perfectă acum. Paera acoperită de anini şi răchită iar în depărtare două-trei forme rozalii moţăiau printre meri. Din spatele unui deal a apărut clopotniţa unei biserici săteşti iar un avion argintiu străpungea cerul.

— Cât de îndepărtat pare totul, am zis. Nu-mi vine să cred că săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi în Marbella.

Jeremy s-a ridicat într-un cot şi mesteca un fir de iarbă.

— Da?

— Şi în Sardinia, săptămâna următoare, iar după aceea voi pleca probabil în Bermude să-mi petrec vara.

— Bermude? De ce tocmai acolo?

De data asta îl tachinam.

— Ah, pentru că un amic foarte bun de-al meu vrea neapărat să merg cu el acolo. A fost chiar atât de generos şi mi-a trimis biletul de avion.

— Nu te deranjează niciun pic treaba asta? Să trăieşti de pe urma bărbaţilor tot timpul?

— Dar cine a spus că fac asta? Dau la fel de mult pe cât primesc. Oricum, e pur şi simplu normal să-ţi cauţi alţi tătici, de preferinţă tătici de zahăr, atunci când adevăratul părinte te respinge de timpuriu şi să-ţi baţi joc de ei până când sunt forţaţi să procedeze la fel.

— Nu-ţi doreşti niciodată să te stabileşti la un singur bărbat?

— Nu-mi mâi doresc asta. Am făcut o pauză, şi, cu un tremur în voce, am continuat. Nu de când a murit Tod, la începutul acestui an.

— Mi-a povestit Gussie. Îmi pare extrem de rău.

Un fluture galben lucea deasupra noastră.

— Asta sunt eu, am spus arătându-i-l. Mereujiberă.

— Deci eşti cu adevărat sortită luxului, mi-a zis Jeremy cu amărăciune. Alunecând de la un playboy bogat la altul. Renunţând la chiloţi nu înseamnă să renunţi la standardele tale de viaţă.

— Vorbeşti exact ca Gareth, i-am zis printre dinţi. Şi nu e nici amuzant ceea ce spui, nici adevărat.

— Poate că nu. Deocamdată. Poţi avea nurci şi brăţări de aur câte-ţi doreşti, dar ce-o să se întâmple când nu vei mai arăta aşa şi nu vei mai reuşi să atragi niciun bărbat? Ştii cum sfârşesc femeile ca tine, dacă nu sunt foarte prudente? Încep să facă tot felul de concesii ca să scape de singurătate şi apoi altele şi altele până când vor deveni nişte hoaşte sulemenite de care râde toată lumea.

— De ce îmi spui toate astea? Am şuierat.

— E normal să încerc să-ţi ponegresc toate lucrurile pe care nu ţi le voi putea oferi niciodată, mi-a destăinuit el pe un ton slab.

— Gareth mi le-ar putea oferi, am adăugat.

— Ce s-a întâmplat între voi azi-noapte? Mi-a zis tăios.

— Ei, doar ştii ce reputaţie are Gareth, despre mine crezi că sunt iremediabil pierdută, mă mir că mai întrebi.

— Ce s-a întâmplat? M-a întrebat el apucându-mi încheietura mâinii.

— Încetează, mă doare!

— Te-ai culcat sau nu te-ai culcat cu Gareth?

— Nu, dar în niciun caz nu e meritul tău, l-am înfruntat. Aseară când am ajuns, nu m-ai băgat în seamă, de câte ori mă uitam la tine îmi evitai privirea, ce-au însemnat toate astea dacă nu un calcul care să mă arunce

în braţele lui Gareth?

Jeremy şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Ştiu, ştiu, Dumnezeule, sunt atât de ameţit. Mă căsătoresc de azi într-o lună şi mă simt de parcă intru în

Spital pentru o operaţie grea.

— Ei bine, asta-i treaba ta, nu-i aşa? I-am spus prinzându-mi breteaua de la sutien şi ridicându-mă în picioare. Mă duc să beau nişte apă.

În bucătărie am găsit-o pe Gussie mâncând biscuiţi şi vorbind cu Gareth care era sus la cârmă.

— Eu şi Gussie tocmai discutam cât de nerăbdători suntem să gustăm din preparatele tale, a spus Gareth cu răutate.

— E un pui în frigider, mi-a explicat Gussie. Aş vrea să găteşti felul ăla pe care ni l-ai servit când am luat cina la tine.

— E o reţetă foarte complicată, am spus eu repede. Şi am nevoie de foarte multe ingrediente pe care sunt sigură că nu le avem.

— Le putem obţine, a răspuns Gussie. Eu şi Gareth avem poftă de Pimms în seara asta, aşa că ne-am gândit să ne oprim la magazinul din satul de lângă următorul stăvilar. Tot atunci vom cumpăra şi tot ce-ţi trebuie.

Sper că nu mi se citea panica pe faţă. În timp ce Gareth şi Gussie făceau cumpărăturile, m-am spălat bine ca să-mi înlătur uleiul de plajă şi transpiraţia. Tocmai intram în bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă, când am simţit ceva pufos trecând peste picioarele mele. Am ţipat. Jeremy a coborât pe pasarelă.

— Ce s-a întâmplat?

— Priveşte, am ţipat. Un păianjen enorm a fugit pe podea şi a dispărut sub chiuvetă.

— E doar un păianjen, m-a liniştit el. N-o să-ţi facă niciun rău.

— Mă îngrozesc, am oftat eu. A făcut un pas către mine şi în clipa următoare eram în braţele lui. Când buzele lui le-au atins pe ale mele am început amândoi să tremurăm. Căldura, ameţeala şi gustul acelui sărut a durat

mult, foarte mult. Apoi şi-a ascuns capul în părul meu.

— Oh, Doamne, Octavia, mă înnebuneşti. Ce mă fac?

— Deocamdată nimic, continuă doar să mă săruţi, i-am şoptit eu luându-i capul în mâini.

7

Am ancorat de-a lungul malului năpădit de trifoi chiar când soarele cel roşu apunea, iar apa rozalie devenea tot mai întunecată. Aerul vibra de ciripitul păsărilor din copaci şi pe tot cuprinsul malului şobolanii de apă şi bufniţe începeau să-şi facă simţită prezenţa nocturnă. Am reuşit să amân prepararea mâncării motivând că durează mult să găteşti puiul după reţeta mea.

Mi-am pus o rochie mini, gri pal, semitransparent.

N-aveam nevoie de oglinda aceea spartă ca să aflu e de nemaipomenit arăt. Gussie, îmbrăcată în alb, arăta hidos. Faţa ei devenise roşie din cauza soarelui.

Arăta ca un homar mare şi roşu, gândeam eu amuzată. Îi mai trebuie doar un moţ de maioneză.

Gareth mi-a oferit un Pimms. Era umplut cu mere, castravete şi portocale.

— Ţine loc şi de cină? Am întrebat cu răceală.

— E de-a dreptul divin, a zis Gussie. Gustă.

Am luat o înghiţitură şi i-am zâmbit lui Gareth, cu afectare.

— Are gust de sirop de tuse, am spus eu.

Jeremy arăta superb stând aşa la masă şi descojind fasolea lată. Pielea lui era bronzată şi căpătase culoarea vinului de Xeres. Purta o cămaşă albă. Fără să mă vadă nimeni, mi-am tras fermoarul de la rochie câţiva centimetri, dar am observat că Gareth mă priveşte şi m-am prefăcut că-mi fac vânt din cauza căldurii.

— Jeremy, iubitule, a gângurit Gussie drăgăstoasă, nu vezi că pui păstăile în cratiţă şi boabele în coşul de gunoi? Eşti foarte distrat azi.

— Se gândeşte la altele, a zis Gareth.

— La recenzia aia blestemată pe care trebuie s-o scriu pentru Ştatesman, a adăugat Jeremy. Trebuie să le dau un exemplar marţi şi pur şi simplu nu reuşesc să trec

de primul capitol.

— Şi de ce nu le-o spui, atunci? L-a întrebat Gareth.

— Nu pot, a răspuns Jeremy. A fost scrisă de soţia editorului.

— Ce rochie superbă! A exclamat Gussie privindu-mă cu invidie. Mi-ar plăcea şi mie ceva atât de sexy.

— Îl ai pe Jeremy, i-am spus zâmbind către el.

— Da, şi să nu uite nimeni asta, a zis Gareth.

— Fasolea lată e înşelătoare, a bombănit Gussie râcâind cu unghia de la degetul mare puful din ultima păstaie. Pare mai spornică decât e în realitate.

— Mai ştiu şi eu pe cineva, a murmurat Gareth în timp ce-mi umplea paharul.

Un miros de mentă venea dinspre bucătărie.

— Sunt moartă de foame, a spus Gussie.

Pentru masa de seară, Gareth a prăjit în usturoi şi pătrunjel nişte creveţi enormi, pe care i-am mâncat cu fasole lată şi cartofi noi.

— Noua noastră casă are şi o grădină micuţă, a zis Gussie cu gura plină. Gândeşte-te, Jeremy, iubitule, o să putem cultiva legume. Eşti ca o zână bună, Gareth, că ne-ai găsit această locuinţă.

— Nu sunt nici zână, nici bună, a zis Gareth luând cu furculiţa din platou un cartof nou mare şi punându-şi-l direct în gură.

— Creveţii ăştia sunt excelenţi, a spus Jeremy. Mai pune-ţi, Octavia.

— Nu, mulţumesc, am răspuns. Mă mir că Gareth ştie să gătească. După educaţia pe care am observat c-o ai aş fi zis că deteşti bărbaţii care stau în bucătărie.

A urmat o pauză uşor stânjenitoare.

— Tatăl meu îşi petrecea tot timpul în bucătărie când era acasă, a explicat Gareth. Era singura cameră pe care o aveam la parterul casei.

— Uimitor! Am exclamat cu dispreţ. Dormeaţi toţi în acelaşi pat?

— L-am simpatizat pe tatăl tău, a adăugat Jeremy în grabă.

— Şi mama l-a plăcut, a zis Gareth. Dacă eşti miner, eşti un bărbat adevărat – şi femeilor asta le place.

Gussie a simţit că era cât pe ce să fac o remarcă zdrobitoare.

— Ce s-a întâmplat cu minunatul tău frate? M-a întrebat ea. Îmi amintesc că venea să te ia de la şcoală şi se uita la meciurile de lacrosse1, dar nimeni nu marca nici măcar un gol. Erau prea ocupate să se holbeze la el.

— A intrat în afacerile de familie, am spus, Dar le detestă. E director cu vânzările la export şi e mort să-şi petreacă timpul făcând schimb de poveşti obscene cu agenţii comerciali.

— Cu cine s-a căsătorit? A întrebat Gussie.

— Cu fata lui Ricky Seaford, cu Pamela.

— O alianţă formidabilă, a intervenit Gareth. Mi se pare că Seaford-Brennen are ceva probleme în perioada asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, i-am răspuns în mod usturător. Au avut un an excelent. Obişnuiesc să spun asta mereu.

— Probabil că tu ştii mai bine, a zis Gareth. Am auzit nişte zvonuri că ar fi probleme cu grevele.

1. Lacrosse joc cu mingea asemănător cu hocheiul (în SUA). (n.trad.)

— Toate firmele întâmpină astfel de probleme din când în când.

— A mea nu, a adăugat Gareth rânjind. Angajaţii mei ştiu că au cel mai bun patron din lume, aşa că ce motive ar avea să intre în grevă?

— Cu siguranţă că nu modestia e punctul tău forte, m-am răstit la el.

— Sigur că nu. Mă pricep mult mai bine să nu fiu modest.

Doamne, reuşise să mă irite. Voiam să-i arunc băutura în ochi. Gussie s-a dus să ne aducă nişte căpşuni cu frişcă, aşa că mi-am întins piciorul spre Jeremy şi am început să mi-l frec de al lui. Mângâierea a fost imediat re turnată, iar când Gareth a început să-l chestioneze în legătură cu publicaţiile de care se ocupa, era evident că

reuşea cu greu să se concentreze.

— Astea sunt primele căpşuni din acest an, aşa că trebuie să vă puneţi toţi câte o dorinţă, a spus Gussie împărţindu-ne farfurii mari, pline.

— M-am lăsat puţin mai jos sub masă şi am început să-mi plimb piciorul de-a lungul coapsei lui Jeremy. În clipa următoare am simţit cum mâna lui îmi mângâia piciorul, atingându-mi uşor scobitura gleznei, într-un fel extrem de sexy. Mi-am mişcat degetele de la picior în mâna lui cu multă voluptate.

— Ştiaţi că pederastia devenea legală după 90 de zile petrecute la bordul unui vas? A întrebat Gareth. Aşa că mai avem de aşteptat doar 89 de zile, băiete.

— Oh, dragule, a oftat Jeremy. N-am ştiut niciodată că ai astfel de sentimente faţă de mine.

Mâna aceea caldă continua sa, mi mângâie glezna. Apoi deodată am privit pe deasupra mesei şi am înnebunit de groază dându-mi seama că Jeremy îşi strivea căpşunile cu amândouă mâinile. Înainte să-mi smulg piciorul, mâna aceea mi-a strâns glezna cu perversitate.

— Ce picioare mari ai, bunicuţo, a zis Gareth cu ochii strălucindu-i de râs. Câteva secunde mi-am smucit piciorul cu putere şi abia după aceea mi-a dat drumul.

După cină a dat drumul la televizor. Era un film vechi, Carmen Jones.

— Te fiii după mine şi eu sunt tabu, cânta Dorothy Dandridge mişcându-şi şoldurile. Dar, dacă eşti greu de cucerit, o să alerg eu după tine… Şi atunci te asigur, iubitule, ăsta va fi sfârşitul tău.

— Oh, închide-l, l-am mai văzut de două ori, a zis Gussie.

Ne-am luat băuturile şi ne-am dus pe punte. Copacii de pe malul fluviului erau la fel de întunecaţi ca murele. O bufniţă mică a zburat pe lângă noi cu zgomot. O adiere uşoară purta către noi mirosul puternic de săpun al creţuştilor. În depărtare se auzea fiorul senzual al muzicii pop şi se vedea cerul roşu întunecat ca o vânătaie mare.

— E un bâlci, a zis Gussie emoţionată. Haideţi, vă

rog, să mergem şi noi.

Harababura roşie-gălbuie se înălţa ca un castel din basme dintre castanii verzui iar luminile caruselului se răsturnau ca un imens foc de artificii. Ascultam ritmul muzicii, vuietul generatoarelor şi zgomotul din corturi provocat de aruncarea mingilor în nucile de cocos.

Gareth îmi zdruncinase toţi dinţii din gură conducând pe pista de maşinuţe ca James Hunt. Singura mea consolare era că Jeremy şi Gussie, având în braţe acum un afiş cu Gary Glliter, un alzacian de porţelan şi un ursuleţ mov, uriaş, ne priviseră tot timpul. Lângă ei se afla un grup de tineri care fluieraseră şi urlaseră admirativ de câte ori treceam pe lângă ei, când părul îmi flutura pe spate şi fusta mi se ridica dându-mi la iveală picioarele bronzate! Acesta era singurul tip de aprobare unanimă care nu-i pricinuia niciun rău lui Jeremy. Gareth cheltuia acum o avere la tir, iar eu şi Jeremy stăteam unul lângă altul privind-o pe Gussie cum se dă în căluşeii cu nări roşii. Apucase suportul metalic cu ambele mâini, geanta îi flutura pe umăr, ochii îi străluceau şi ne zâmbea de fiecare dată când trecea pe lângă noi. Îi răspundeam atunci supuşi, cu alt zâmbet.

Sunetul senzual al muzicii îmi rodea sufletul. Trebuia să se întâmple acum ori niciodată.

Cu coada ochiului am observat că roata cea mare se oprise ca să mai urce şi alţi pasageri. Căluşeii în care se afla Gussie aveau să se oprească dintr-o clipă într-alta.

— Hai să ne urcăm în roata cea mare, i-am propus lui Jeremy.

— Nu ţi-e frică?

— Nu, dacă sunt cu tine.

— Trebuie să fim precauţi. Gussie a început să aibă nişte bănuieli.

— Asta şi vreau, i-am zis.

Cu o grabă aproape indecentă ne-am strecurat pe locurile în formă de coş. În aceeaşi clipă Gussie a coborât de pe căluţ şi se uita în jur.

— Aici, a strigat Jeremy.

Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit forţat.

— Aveţi grijă, a strigat ea.

Roata ne ridica tot mai sus. Când am ajuns în vârf, puteai cuprinde cu vederea totul pe o distanţă de mulţi kilometri. Luna se eliberase din locul unde fusese ţintuita şi se deplasa uşor pe cer. Sub noi vedeam satele luminate, pădurile întunecate, câmpuri palide acoperite cu fân, iar mai spre dreapta, luciul îndepărtat al fluviului.

— Nu-i aşa că-i frumos? l-am întrebat lipindu-mi piciorul de al lui.

— Da, mi-a răspuns el fără să privească priveliştea.

La coborâre am simţit un gol îngrozitor în stomac şi inima a încetat să-mi bată. Ţipam ca un păun şi l-am prins pe Jeremy de braţ.

— Te simţi bine? M-a întrebat el când roata se năpustea în sus iar.

Apoi, deodată, soarta ne-a sărit în ajutor. Roata s-a oprit să mai urce nişte pasageri, iar noi eram sus, la mare distanţă de toată lumea.

Preţ de o secundă ne-am privit fix unul pe celălalt.

— Ce anume te înspăimântă atât de tare? I-am zis uşor. Dezaprobarea lui Gareth sau faptul că o răneşti pe Gussie.

— Şi una şi alta. Gus nu merită să sufere şi mă simt vinovat că l-am luat pe Gareth cu noi, oferindu-i o păsărică ca apoi să încerc eu însumi să pun mâna pe ea.

— Ai turba de furie dacă m-aş cupla cu Gareth.

— Ştiu.

— Şi atunci, e drept faţă de Gussie să te căsătoreşti cu ea din moment ce altele sunt sentimentele tale?

Jeremy şi-a privit mâinile.

— Cred că tu eşti cea care mă înspăimântă mai mult decât orice altceva, a murmurat el. Ca în cântecul lui Carmen Jones din filmul de aseară, aş avea soarta acelui sărman Don José. Ai să te plictiseşti de mine de îndată ce reuşeşti să mă desprinzi de Gussie. Voi fi complet legat de tine, dar nu voi reuşi să te păstrez.

— Oh, iubitule, i-am spus oftând. Nu-ţi dai seama că

fac acest joc doar pentru că sunt nefericită? Când dau peste cine trebuie sunt capabilă să rămân doar cu el. Pe Tod nu l-am înşelat niciodată.

— Niciodată?

— Niciodată. Trebuie să înveţi să ai încredere în mine.

Jeremy şi-a ridicat privirea spre cer.

— Aş putea să-ntind mâna şi să-ţi culeg un mănunchi de stele, mi-a destăinuit el. Aş vrea să rămânem pentru totdeauna aici sus, să nu ne mai întoarcem la realitate.

Roata a început iar să se mişte.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am spus. Strecoară-te pe punte după ce adoarme Gussie.

— E prea riscant. Gareth are un nas de vulpe.

— A băut mult în seara asta şi o să se stingă ca un beculeţ.

— Mai vrea cineva să bea? A întrebat Gareth când ne-am întors pe vapor.

— Mă duc la culcare, a spus Jeremy. Mă doare capul îngrozitor din cauza soarelui.

— Am nişte antinevralgice în valiză, a zis Gareth. Ţi le aduc.

A ieşit din cameră. Gussie căuta de mâncare prin bucătărie. M-am îndreptat către Jeremy.

— Chiar te doare capul? L-am întrebat.

A zâmbit uşor şi a dat din cap în semn că nu.

— Alte părţi mai importante din structura mea anatomică mă dor.

— N-o să-ţi treacă dacă iei pastile, i-am zis încet. Singurul tău leac este să vii mai târziu pe punte.

— Peste cât timp?

— Cu siguranţă că eu n-am să rezist mai mult de o oră, i-am spus umezindu-mi buzele cu limba.

În clipa aceea s-a întors Gareth cu pastilele.

— Nu prea îmi place să înghit chestii dintr-astea, a zis Jeremy.

— La trei, a spus Gareth cu hotărâre. Ca să fii sigur că-şi fac efectul.

Aş fi dat orice să pot face o baie lungă şi parfumată. Situaţia era alta; stând cu picioarele goale pe rogojină, m-am săpunit şi m-am şters cu un prosop vechi şi aspru. N-am îndrăznit să-mi ung corpul cu ulei de baie, ca nu cumva să creadă Gareth că-i îngădui să se apropie de mine. Din fericire, când m-am întors în cabină, el era deja în pat, sforăind ca Tommy Brock. Am aşteptat o jumătate de oră, apoi m-am dat jos din pat cât am putut mai uşor, bâjbâind ca să găsesc peretele şi apoi drumul spre uşă. Alibiul îmi era pregătit – mă duceam să-mi iau un pahar cu apă – dar n-am avut nevoie de el. Gareth nu s-a trezit. Am ieşit din cabină în vârful degetelor şi m-am dus pe punte.

O răcoare binecuvântată luase locul căldurii apăsătoare de peste zi. Printre sălciile pletoase stelele străluceau ca nişte flori. M-am întins pe punte ascultând clipocitul uşor al apei, ciripitul păsărilor şi zgomotul făcut de animalele de noapte care se trezeau la viaţă. O jumătate de oră mi-am petrecut-o într-o aşteptare binecuvântată, apoi încă o jumătate de oră după care ştiam că trebuie să apară în orice moment.

Cum era poezia aceea care ne făcea să râdem când eram la şcoală?

O să vină porumbelul meu drag.

O să vină viaţa mea, soarta mea;

Trandafirii roşii strigă „E aproape, e aproape”.

Dar trandafirii albi plâng; *„Va întârzia”*.

Ei bine, trandafirii albi au fost cei care au avut dreptate. Încă o oră s-a scurs cu greutate. Puntea părea mai tare decât o scândură şi începuseră să-mi iasă flăcări pe nări. Era clar că n-aveam nicio şansă să fac dragoste pe punte. După ce mi-a trecut furia m-am simţit nefericită şi exasperată şi m-am furişat înapoi în pat.

8

M-a trezit din somn dangătul clopotelor bisericii. Cabina era deja ca un cuptor, iar ziua se arăta cu mult mai însoritǎ decât starea mea de spirit. Câteva secunde am zăcut ursuză în amărăciunea refuzului pe care-l primisem. Stăpânul Jeremy, trebuia să recunosc, a dat dovadă că nu-i

făcut din carne. Era posibil ca Gussie să fi avut un atac de insomnie în noaptea trecută, sau un intens apetit sexual, ceea ce l-a împiedicat să se furişeze pe punte ca să mă întâlnească, dar mi se părea puţin probabil. Mă convinsesem că sunt în stare să-l desprind de ea cu uşurinţa cu care scoţi un şerveţel dintr-o cutie. Numai că greşisem complet calculele. Probabil că preferă siguranţa braţelor ei protectoare în locui îmbrăţişărilor mele mult mai rafinate. La urma urmelor, erau logodiţi, iar el era mai degrabă obişnuit să se poarte ca un gentleman decât ca un mascul cu sânge în vine. Toate ca toate, dar n-aveam de gând să renunţ uşor, fără luptă. Ar însemna să-i dau prea multă satisfacţie bătrânului Torquemada Llewellyn. Trebuie doar să-mi găsesc cârligul în care să-l agăţ pe Jeremy ca pe o gâscă.

Chiar şi vaporul începuse să mă calce pe nervi. Nu mă spălasem pe cap de două zile şi părul meu începuse să-şi piardă strălucirea alunecoasă. Aveam o nevoie disperată să fac baie şi eram sătulă de neputinţa de a mă admira într-o oglindă mare.

Gussie era în bucătărie – mă mir că nu şi-a instalat un pat pliant acolo – spăla vasele de la micul dejun, prepara masa de prânz, înghiţea cartofi noi reci şi făcea liste pentru nuntă, toate acestea în acelaşi timp.

— Bună, mi-a zis ea veselă. Ai dormit bine?

— Nemaipomenit, i-am spus. Cred că datorită aerului curat.

— Nu sună minunat clopotele bisericilor? Ador bisericuţele săteşti – făcute din cărămidă fină, predicile despre seceriş şi băieţii din cor, cu faţa trandafirie, care întârzie mereu.

— Pentru că-i ciupeşte *vicarul* în sacristie. Merită să te duci la biserică, te mai răcoreşti. Pe vapor eşti ca într-o saună.

Gussie părea un pic şocată.

— Nu cred în Dumnezeu, i-am spus cu indiferenţă. Sau mai bine zis nu mi-a dat niciodată vreo dovadă că El ar crede în mine.

— Nu m-am gândit atât de mult la El, a spus Gussie, până nu l-am găsit pe Jeremy, apoi am simţit pur şi simplu că trebuie să-i mulţumesc tot timpul, pentru incredibilul noroc ce-l am. S-a aplecat peste chiuvetă ca s-o golească şi s-o cureţe, etalându-şi un fund mare, pe care blugii stăteau întinşi.

— Speram că Jeremy o să se trezească la timp să mergem la familia Matin, a continuat ea. Dar doarme încă profund. Somnul îi face bine. A lucrat atât de mult la birou şi adeseori cred că pe bărbaţi pregătirile de nuntă îi obosesc mai tare.

A mai aruncat o privire pe listă, rupând neatentă o bucată de ţelină şi băgându-şi-o în gură.

— Crezi că ar trebui să am un pardesiu în trusou?

— Ei bine, am preferat întotdeauna bărbaţii cu maşini, i-am spus. Dar cred că ai putea să porţi unul negru, transparent, în dormitor, fără să-ţi pui nimic pe dedesubt. Vrei să te ajut? Am spus, fără prea mare entuziasm, luând o portocală din fructieră.

— Oh, nu, mi-a zis. Vreau să te distrezi.

— Mă duc să fac plajă atunci.

— Mi-am luat cu mine pe punte o saltea şi incredibil de plictisitoarea biografie a lui Matthew Arnold. Îmi pusesem alt costum de baie, compus doar din patru triunghiuri negre care n-acopereau mare lucru, prinse între ele cu şireturi. Soarele era deja sus pe cer şi încălzea vaporul. Rădăcini încâlcite şi putrede de copaci luceau pe sub apa uleioasă. Creţuştile năpădeau malurile verzi, luxuriante. Păsările nu se auzeau din cauza dangătelor de la biserică. Era mult prea cald ca să stai îmbrăcat. Mi-am scos sutienul şi m-am întins. După douăzeci de minute transpiraţia a început să-mi curgă în şiroaie printre cutele saltelei. Eram pe punctul de a pleca după un prosop şi un pahar cu apă, când am auzit un fluierat admirativ. Mi-am deschis brusc ochii, am zărit faţa extrem de nesuferită a capitalismului şi apoi mi i-am închis la loc la fel de brusc. Era Gareth – deja complet bronzat după cele două zile cu soare. Avea în mâini ziarele de duminică, un pahar cu gin

şi apă tonică şi un radio la care se auzea muzică de Mozart.

— ’neaţa, scumpo, m-a salutat el. Eşti prea îmbrăcată. De ce nu-ţi scoţi şi slipul?

L-am ignorat, prefăcându-mă că dorm.

În clipa următoare a apărut şi Gussie lângă noi.

— Ah, Tavy, a zis ea. Crezi că e bine ce faci? Ar putea să te vadă cineva de pe mal.

— Nu-i strica plăcerea, a intervenit Gareth. Citeşte *News* of the *World* şi taci din gură. Ţie n-am să-ţi dau niciun ziar, Octavia; ştiu că îţi place atât de mult biografia lui Matthew Arnold încât n-o poţi lăsa din mână. Promite-mi că mi-o împrumuţi şi mie, cum o termini.

Am scrâşnit din dinţi. Câteva minute au citit în linişte, îmi era din ce în ce mai cald. Parcă eram un pui la frigare.

— De ce se scrie mereu despre importanţa care se acordă siluetei anul acesta. Tocmai am luat un mic dejun pe cinste, a oftat Gussie.

— Ce drăguţ, a zis Gareth, arătându-i *The Sunday Times*. Ne-au făcut o reclamă bună recomandând cititorilor să cumpere acţiuni de la noi, ceea ce înseamnă mai mult decât ce fac pentru Seaford-Brennen.

— Câţi oameni lucrează la Seaford-Brennen, Tavy? A întrebat Gussie.

— Cam un sfert din ei, a răspuns Gareth, luând o înghiţitură mare de gin.

Gussie s-a hlizit.

— Nu ştii nimic despre ei, am şuierat eu. De ce nu te ocupi în continuare de maşinăriile de culise, despre care se pare că ştii totul?

— E ceva foarte interesant aici despre sciziunea bisericii catolice, a adăugat Gussie în grabă. Crezi că preoţii ar trebui să se căsătorească, Gareth?

— Numai dacă se iubesc.

Gussie a izbucnit în râs.

Se mai auzea doar dangătul unui singur clopot, care-i grăbea pe oameni spre biserică.

— Acasă în Ţara Galilor, clopotele nu bat la unison, a spus Gareth. Unul dintre clopotari este o fată foarte drăguţă care poartă numai fuste mini. Toţi clopotarii sunt îndrăgostiţi de ea şi de fiecare dată când îşi ridică clopotul, ei şi-l lasă jos pe al lor, ca să poată admira priveliştea. Doamne, e îngrozitor de cald. Cred că sunt treizeci şi ceva de grade.

— Mă duc să-mi aduc ceva de băut. Vrei şi tu, Tavy? A zis Gussie.

— Eu vreau, a spus Gareth şi i-a întins paharul.

— Sper c-o să se trezească şi Jeremy în curând. O să fie mai răcoare după ce pornim, a adăugat Gussie.

M-am întors pe-o parte, pretinzând că dorm. Peste şina de tren se vedeau ulmi albăstrui întunecaţi şi un abur de căldură fâlfâind deasupra câmpurilor cu fân. Probabil că aţipisem căci imediat l-am auzit pe Jeremy spunând:

— Ce dracu' mi-ai dat aseară?

— Mogodon, a declarat Gareth.

— Mogodon? A exclamat Jeremy cu oroare. Trei? Nenorocitule! Aproape o supradoză. Nu-i de mirare că mă simt de parcă aş fi primit un ciocan în moalele capului.

— Am făcut-o pentru binele tău, a zis Gareth. Ca să te păzesc de rele şi de patul domnişoarei Brennen.

— Aş dori să încetezi cu rolul ăsta idiot de Anti-Cupidon, s-a răstit Jeremy.

— Ssst, a zis Gareth încet. O trezeşti pe Octavia.

Jeremy şi-a coborât glasul.

— Doamne, arată extraordinar.

— Ca o vază chinezească, frumoasă dar goală, a explicat Gareth. De ce nu scrii o poezie minunată despre ea? „*Oh, frumoasă Octavia, cum aş vrea să te fac sclava mea*".

— Tacă-ţi gura! A zis Jeremy enervat.

— Ai vreun volum de Shakespeare la bord? A întrebat Gareth.

— E pe undeva pe un raft, în salon. Mă gândeam să scot câteva poante, ca să ştiu cum să mă port cu Octavia.

Jeremy şi-a ieşit din pepeni.

— Nu te mai lua de biata fată!

— De ce, vrei să te iei tu de ea?

— Nu. De ce naiba nu te duci să porneşti vaporul?

— De ce nu te duci tu? A zis Gareth. Eu sunt în vacanţă. E prima pe care o am de luni de zile şi îmi place prea mult priveliştea. Nu mă pot hotărî dacă sânii superbi al Octaviei îmi amintesc mai mult de Himalaya sau de piramide.

— Jeremy, a strigat Gussie – era clar că nu-i convenea nici ei că Jeremy admiră priveliştea. Vino să porneşti vaporul.

— Bine, a răspuns el fără chef şi a adăugat mai încet către Gareth. Nu-i mai sta în coastă Octaviei, altfel o să avem probleme.

— Nu coasta e partea din anatomia ei care mă interesează cel mai mult în clipa asta.

Eram aproape moartă de căldură şi de nervi. Îmi era şi teamă să nu mi se ardă sfârcurile. Părul era ud de transpiraţie. Mi l-am îndepărtat de pe ochi şi m-am uitat ţintă la Gareth.

— Vrei să te ung? M-a întrebat.

— Nu, mulţumesc, i-am şuierat printre dinţi.

— Hai să încheiem un armistiţiu. La urma urmelor sun tem în sabat, mi-a propus el privindu-mă cu amuzament şi plăcere lascivă.

— Eşti dezgustător, i-am spus furioasă şi m-am întors pe burtă.

S-a auzit zgomotul motoarelor şi vaporul a pornit, începusem să ne mişcăm din loc, dar căldura era la fel de mare. Navigam pe o întindere mare de apă, fără urmă de umbră. Gareth s-a ridicat în picioare şi s-a întins.

— Mi-e teamă c-ai să te prăjeşti, Octavia.

În clipa următoare s-a aruncat în fluviu împroşcându-mă din cap până-n picioare cu apa aceea uleioasă şi scârboasă. Am sărit în picioare ţipând şi am întins mâna după sutien.

— Lasă-mă în pace, am urlat la el după ce a ieşit la suprafaţă râzând şi scuturându-şi capul ca să-şi

îndepărteze părul din ochi.

— Credeam că vrei să te răcoreşti, a adăugat el şi luând apă multă în mâini a aruncat-o în direcţia mea şi m-a udat iar.

Bâlbâindu-mă de furie m-am grăbit să intru în bucătărie.

— Pacostea aia m-a făcut leoarcă.

Gussie a chicotit.

— Ah, sărmana Tavy! La un prosop.

— Mi-a udat părul, m-am dezlănţuit eu. Trebuie să mi-l spăl imediat.

— Nu prea ai cum, mi-a zis Gussie înţelegătoare. N-avem apă suficientă. Sunt sigură c-o să se usuce cum trebuie.

Mi-am aruncat o privire în oglindă. Aveam un semn roşu pe obraz căci aţipisem cu capul pe cartea lui Matthew Arnold. Arăta de parcă m-ar fi lovit Gareth, fapt care mă enerva de două ori mai tare.

— Dar de obicei mi-l spăl în fiecare zi, am ţipat eu. Mă mănâncă tot capul. N-am fost niciodată într-un loc atât de primitiv cum e barca asta afurisită.

Apoi am făcut cea mai îngrozitoare scenă. Niciuna din bromurile lui Gussie nu mă putea domoli.

— Nimeni nu se dă peste cap intenţionat ca să-i facă pe oameni să sufere, mi-a zis ea în cele din urmă.

— Ba eu aşa fac, a zis Gareth intrând. Şi pentru că apa se scurgea de pe el, mi-a smuls prosopul din mână.

— Sunt ca un leopard, ucid doar aşa, de-al dracului.

— N-ar fi trebuit s-o uzi, i-a reproşat Gussie.

— Mă întorc la Londra, am spus.

— Splendid, a zis Gareth. E un accelerat care pleacă din Reading peste o oră. Data viitoare când mai vii o să-ţi creăm condiţii favorabile.

— R Ce s-a întâmplat? A strigat Jeremy de sus.

— O răzvrătire, Bunule Creştin, a explicat Gareth. Brava femeie a mării, Brennen, vrea să dezerteze. S-o punem să frece puntea sau să-i dăm o mie de lovituri de bici?

Gussie – trăsni-o-ar Dumnezeu – a început să râdă.

Jeremy a coborât şi dintr-o singură ochire şi-a dat seama cum stau lucrurile.

— Du-te la cârmă, i-a spus cu mânie lui Gareth. Ai făcut destule necazuri pentru o singură dimineaţă. Barca e a mea şi eudictez aici.

— Scuze, Căpitane Inimă rea, te-am luat drept un bun

Creştin, a adăugat Gareth rânjind. Şi-a umplut paharul şi a dispărut pe scări în sus strigând:

— Dor, dor, dor – regatul meu pentru un vapor.

Jeremy mi-a turnat o băutură tare şi m-a luat în salon.

— Îmi pare rău, mi-a spus el tandru, Gareth e diabolic. S-a schimbat îngrozitor.

— Cred că-l irită faptul că n-am cedat încă, i-am spus. N-ai să vezi niciodată un om mai furios decât un galez respins cu dispreţ.

A urmat o pauză. Jeremy a pus nişte cărţi la loc pe raft.

— Ai aşteptat mult aseară? M-a întrebat în şoaptă.

— Nu foarte, i-am răspuns. Am fost dezamăgită, asta-i tot.

— Ah, Iisuse, a spus el, Gussie pălăvrăgea întruna despre o mobilă drăguţă şi apoi n-am mai ştiut nimic până dimineaţa. Nenorocitele alea de somnifere. Îmi pare îngrozitor de rău. Probabil crezi că sunt o belea.

Am râs şi dintr-odată m-am simţit mai fericită.

— N-ai fi fost în stare de nimic din momentul ce-ai luat trei pastile de Mogodon.

— Dacă vrei neapărat să faci o baie, mi-a spus el, ne oprim la următorul stăvilar, să vedem ce putem face.

— Pe unde suntem? am întrebat.

— Cam la un kilometru de Grayston.

— Acolo stă Ricky Seaford, am spus emoţionată. Am să-i telefonez de la stăvilarul următor şi ne ducem să facem o baie în piscină.

— Vin pe ţărm cu tine, a zis Jeremy.

— Fii cuminte, Octavia, a strigat Gareth după noi când am coborât de pe vas. Altfel o să auzim de Violul Pazniculuі de la Stăvilar, iar Jeremy va fi nevoit să scrie după aceea o poezie lungă, în cuplete eroice.

Flori stacoji de geranium străluceau în ghivecele de pe pervazul ferestrelor. Ne-a sărit în ochi căsuţa proaspăt vopsită a pazniculuі. Cheiul îmi ardea picioarele goale, înăuntru era întuneric şi răcoare. Cât timp am vorbit la telefon, Jeremy a avut tactul să stea afară. Mi-a răspuns majordomul. Doamna Seaford nu se întorsese de la biserică, însă domnul Seaford era acasă, mi-a spus el. Eram uşurată.

A durat destul de mult până Ricky a venit la telefon. Mă uitam la hârtia de muşte atârnată de plafon, înnegrită de atâtea insecte disperate şi contorsionate şi examinam pocalele şi fotografiile înrămate, de pe bufetul de lângă mine, reprezentând nişte copii cu pampoane în păr.

— Bună Octavia, am auzit vocea lui Ricky: familiară, de beţiv, cu prune în gură. Părea mai precaută decât de obicei.

— Cu ce te pot ajuta?

— Sunt la vreo jumătate de kilometru distanţă, i-am spus. Ducând o viaţă grea pe un vapor.

— Nu pot să-mi închipui că tu ai duce o viaţă grea undeva.

— Putem să-ţi facem o vizită în după-amiaza asta?

A urmat o pauză. Parcă îmi şi imaginam ochii lui de bivolterier îngustându-se meditativ. Probabil că avea prieteni de afaceri care-şi petreceau weekend-ul acolo, l-ar fi impresionat invitând o muiere sexy ca mine, dar merita oare să-şi atragă mânia Joanei?

Apoi a continuat.

— Ieşim la restaurant în seara asta, dar treceţi pe aici să luaţi un ceai, să beţi ceva sau ce doriţi voi. Cu cine mai eşti pe vas?

— Ah, o pereche dulce de proaspăt logodiţi, o să-i adori pur şi simplu şi un galez întreprinzător şi oribil care e convins că e Charlie Dore. Voiam să-i prezint un adevărat

căpitan al industriei în carne şi oase. De aceea te-am sunat.

Ricky a râs. Mi-am dat seama că se simte flatat?

— Încearcă să-i dai o lecţie dacă ai ocazia, i-am spus.

— Dacă tot a venit vorba de căpitani ai industriei, a continuat Ricky, află că e invitat aici în weekend un mare admirator al tău.

— Da? Cine?

— Ai să vezi tu. Ne vedem mai târziu.

Situaţia se îmbunătăţeşte indiscutabil. Gareth şi Jeremy erau deja la cuţite, iar în după-amiaza aceea nu voi avea numai plăcerea de a-l vedea pe Ricky cum îl pune la punct pe Gareth, mai exista şi acel vechi admirator şi puteam astfel să-l supun pe Jeremy la chinuri şi mai mari. Zâmbind în sinea mea am ieşit afară în soare. Jeremy stătea sprijinit de poarta din spate a ecluzei şi privea indispus către cerul arzător. Era într-o pereche de pantaloni scurţi decoloraţi iar spatele gol avea culoarea aurie a caramelei cu lapte. Deodată mi-a trecut prin minte ce copii minunaţi am putea avea împreună. Nimeni n-ar fi reuşit să ne vadă de pe vapor, l-am pus o mână pe umăr.

— Gata. Nu te mai lupta cu propria-ţi conştiinţă, i-am spus. E prea cald.

În clipa următoare eram în braţele lui, dar m-am desprins apoi imediat.

— N-ai ştiut că e periculos să măreşti doza stabilită? I-am şoptit uitându-mă lung şi ostentativ la gura lui.

Când ne-am întors, Gareth trecuse vaporul prin stăvilar.

— Te-ai mai luminat la faţă, a spus Gussie privindu-mă cu admiraţie. Era evident mulţumită că îmi revenise buna dispoziţie.

— Pe mine mă îngrijorează cine a făcut-o să se lumineze la faţă.

9

Crengile sălciilor plângătoare se izbeau de acoperişul vaporului în timp ce ne îndreptam către magazia de bărci a lui Ricky Seaford, proaspăt vopsită în alb şi albastru.

Câmpul se întindea palid şi argintiu până la un pâlc întunecat de fagi ce înconjura o vilă cafenie. Era flancată de grajduri, pajişti întinse şi grădini bine întreţinute, de zarzavaturi şi fructe.

— Dumnezeule, ce minunăţie, a exclamat Gussie stând pe mal şi trecându-şi cu putere un pieptăn prin părul încâlcit. Sper că nu arătam prea jegoşi.

În mod sigur eu nu arătam aşa. Peste slipul negru purtam o fustă roz pal, obrajii bronzaţi mi se înroşiseră de căldură.

— Ricky Seaford e un mare grangur1., nu-i aşa? A întrebat Gussie.

— Stârneşte multă vâlvă *2.*, am replicat eu admirându-mi figura reflectată în fereastra magaziei.

— O să-i prindă bine lui Gareth să-l cunoască, a continuat Gussie.

— Nu e de teapa lui Gareth.

— Nu contează, a zis Gareth calm. Poate prind şi eu câteva ponturi.

Am luat-o pe drumul şerpuit, am trecut de gardurile vii stufoase şi încărcate de flori crem de soc şi buruieni. Sub

1 a big noise (*fig*) *– un mare grangur, ştab.*

2 to make a lot of noise – a stârni multă vâlvă.

Copacii imenşi cu trunchiurile groase, câţiva cai zvelţi loveau cu cozile în florile de piciorul cocoşului. Am ajuns la un pârleaz. Jeremy a trecut primul peste el, a ajutat-o pe Gussie şi apoi pe mine. O secundă doar m-am lăsat în braţele lui.

Am intrat printr-o poartă forjată, am traversat pajiştile verzi imaculate, mărginite de grădini în care vegetaţia creştea luxuriantă.

— Astea sunt mândria şi bucuria Joanei, am spus eu. Se pricepe la flori.

— E drăguţă? A întrebat Gussie.

— Ei bine, hai să zicem că-l prefer pe Ricky. E o soacră al dracului de perfectă pentru bietul Xander.

În clipa aceea, prin fereastra-uşă de sticlă au ieşit

câţiva câini diferiţi, de vânătoare şi terrieri, urmaţi fără grabă de Ricky Seaford. Era un bărbat înalt, care ajunsese să arate mult mai bine la maturitate, când părul de culoarea noroiului îi devenise cărunt. I se potrivea cu tenul roşu, sănătos, devenit mai viu an de an prin expunerea repetată la cantităţi egale de aer în timpul jocului de golf şi whisky de calitate. Sub ochii de bivol-terrier nasul îi era drept, gura aspră. Cămaşa bleumarin, purtată pe deasupra pantalonilor îi ascundea şoldurile lăţite de vârstă. Efectul general era impresionant: semăna cu un guvernator.

— Bună, băieţi, ne-a zis cu vocea lui zgomotoasă sărutându-mă pe obraz. Joan e jos la piscină. Era întotdeauna mult mai prietnos faţă de mine atunci când ea nu era prin preajmă.

— Ei sunt Gussie Fordes şi Jeremy West, i-am prezentat eu.

— Încântat de cunoştinţă, le-a spus Ricky cu surâsul lui caracteristic, care-i crease în oraş reputaţia de om fermecător. Fără îndoială că aţi ales vremea potrivită.

Deodată l-a zărit pe Gareth care zăbovise în urma noastră să vorbească cu câinii. O clipă l-a privit fără să-i vină să creadă, apoi faţa i s-a luminat ca un brad de Crăciun.

— Ei bine, Gareth, a urlat el. Apari în cele mai neaşteptate locuri. Ce naiba cauţi aici?

— Sunt într-o croazieră pe Tamisa, într-o după-amiază de duminică, a explicat Gareth. Trebuie să-ţi mărturisesc, ai un loc frumos aici, Ricky.

— Bine, bine, dar nu mi-am dat seama că aveai să-l vizitezi atât de curând.

Ricky părea acum teribil de încântat.

— Nu mi-aş fi închipuit că faci şi tu parte din grup. Presupun că vrei să bei ceva. Vino jos la piscină. Joan moare de nerăbdare să te cunoască.

— Vă cunoaşteţi? A intervenit Gussie încântată. Ce coincidenţă. De ce nu ne-ai spus, Gareth?

— Nu m-a întrebat nimeni, a zis el.

— AFtia sunteţi toţi? A întrebat Ricky. Parcă spuneai

ceva despre un parvenit obraznic pe care trebuia să-l pun la purici, Octavia?

— E a probabil vorba despre mine, a adăugat Gareth pe un ton sec.

Dacă aş fi avut un cuţit la îndemână, mai mult ca sigur că l-aş fi înfipt în el. Am plecat de acolo, lovind cu piciorul o petunie nevinovată fără să mă vadă cineva.

Piscina, de dimensiuni olimpice şi cu apă în permanenţă de 30” C, în mijlocul grădinii împrejmuite de ziduri, în care creşteau viţă albă, trandafiri roz foarte vechi şi mănunchiuri de caprifoi. La un capăt al ei, într-un pavilion, Ricky amenajase un bar. Joan Seaford, o matroană de nouăzeci de kilograme, majoritatea muşchi, era întinsă sub o umbrelă cu dungi albe şi verzi, scriind scrisori. A aruncat o privire rece spre noi. Se uita la mine întotdeauna ca la o maşină de spălat care tocmai se stricase.

Cum se întâmplă adesea, femeile căsătorite cu bărbaţi din clanul Seaford-Brennen erau cele care resimţeau cel mai puternic rivalitatea de familie. Gelozia violentă pe care i-o arătase mereu mamei mele mi-o transferase acum mie, intensificată de resentimentul pe care-l avea faţă de Xander.

— Bună, Octavia, a zis ea. Arăţi foarte în formă.

Vocea ei avea acea caracteristică proprie pe care şi-o dezvoltase în ani întregi în care zbierase cu Asiduitate la câinii de vânătoare şi terorizase comitetele filantropice. Apropiindu-mă de ea, am observat pudra de talc lipită între sânii enormi şi am mirosit colonia Tweed, pe care o folosea întotdeauna.

L-am prezentat pe Gussie şi Jeremy. Ricky rămăsese în spate, arătându-i lui Gareth noile locuri pentru scufundări.

— N-am mai văzut până acum o piscină atât de frumoasă, bătea câmpii Gussie. Iar straturile acestea luxuriante sunt ceva de vis. Cum de reuşeşti să creşti astfel de flori? Eu şi logodnicul meu tocmai ne-am luat o casă cu o grădină micuţă. Suntem atât de emoţionaţi.

Joan părea ceva mai amabilă, iar chipul ei s-a dezgheţat complet când a apărut Richy şi a spus:

— Draga mea, nu-i de-a dreptul extraordinar? Ghiceşte cine este la bord cu ei – Gareth Llewellyn.

— Ah, am auzit atâtea despre dumneata.

— Şi Octavia ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, doamnă Seaford, a zis Gareth luându-i mâna ca să i-o sărute.

Joan mi-a aruncat o privire veninoasă, apoi s-a întors zâmbind către Gareth.

— Dragul meu, spune-mi Joan. Presupun că tu şi Ricky faceţi multe afaceri împreună.

— Ei bine, da, a spus Gareth, nemernicul linguşitor, ţinându-i în continuare mâna. Sperăm. Trebuie să spun că v-aţi făcut o piscină formidabilă.

— Hei, ce vrea fiecare să bea, a întrebat Ricky frecându-şi mâinile.

Gussie îşi punea o cască înflorată pe cap.

— Aş vrea foarte mult să fac o baie mai întâi, a spus ea.

M-am aşezat pe marginea piscinei. Unul din setterii familiei Seaford, simţindu-mi proasta dispoziţie, s-a îndreptat gâfâind către mine şi şi-a vârât nasul rece în mâna mea. Câinii au fost întotdeauna singurele fiinţe drăguţe din casă.

Starea mea de spirit nu se îmbunătăţise nici după o jumătate de oră. Toată lumea înotase, iar Gareth, după ce o captivase în întregime pe Joan Seaford, fusese invitat în casă pentru a discuta afaceri cu Ricky. Acesta din urmă aflând de la Gareth că Jeremy lucrează la o editură, îl invitase să-i arate biblioteca, ticsită cu ediţii princeps de o valoare inestimabilă, pe care nu le citise nimeni niciodată. Gussie se zbenguia în piscină! A apă mică, ca un hipopotam roz, salvând buburuze de la înec. Rămăsesem cu Joan.

— Unde este Pamela? Am întrebat-o.

— La prânzul cu nişte amici – familia Connolly Hocking. El urmează să candideze pentru Grayston.

Xander îi consideră plictisitori. Am fost foarte surprinşi când am aflat că nu e liber în weekend-ul ăsta. Ai fi zis, că după trei săptămâni în Orientul…

— L-a extenuat călătoria, i-am spus. E primul lui weekend când stă la ţară. Cred că avea multe de recuperat.

— Lui Ricky i s-a părut cam ciudată scuza lui că are mult de lucru, a zis Joan. Probabil că-şi păstrează energia doar pentru sfârşitul săptămânii.

— Ce vrei să spui? Am întrebat-o tăios.

Pe plicul pe care-l ţinea în mâna ei sigură, de şcolăriţă, Joan a trecut adresa unei oarecare vicontese.

— Apoi a spus:

— Se pare că Xander nu pricepe că programul de lucru este între orele 9: 30 şi 5: 30, exceptând ora prânzului. Nu e bine că pierde atâta timp în fiecare zi ocupându-se să le toarne de băut tinerilor care ar trebui să se afle în birourile lor de la Bursa de valori.

Deşi era extrem de cald, m-am simţit deodată de parcă mi se scurgea apă rece pe gât. Oare aflaseră Joan şi Ricky ceva despre înclinaţiile lui Xander? Dacă da, Dumnezeu să-l ajute.

— Xander îşi încheie cele mai multe din afaceri la un pahar de băutură luat la prânz, am protestat eu.

În clipa aceea a apărut Gussie lângă noi:

— Discutaţi despre Xander? A întrebat ea trăgându-şi de pe cap casca înfloratã.

— Întotdeauna am fost de părere că este cel mai fermecător bărbat, bineînţeles în afară de Jeremy.

Joan a surâs glacial.

— Am aflat de la Tavy că şi Pamela este divină, a completat Gussie, deşi eu una nu-i spusesem aşa ceva. Dar nu-mi vine să cred că ai fete măritate, arăţi atât de tânără.

Joan şi-a aranjat buclele albăstrui, sculpturale şi a adăugat:

— În curând voi fi bunică.

— Ce emoţionant, a ţipat uşor Gussie. Nu mi-ai spus că Xander o să aibă un copil, Tavy.

— Nu. De la cealaltă fată a mea, a explicat Joan. S-a căsătorit abia în martie, dar ei nu cred că e bine să aştepţi, spre deosebire de Xander şi Pamela, căsătoriţi de doi ani.

— Dar doi ani nu înseamnă aşa de mult, a zis Gussie consolator. Sunt sigură că în curând va rămâne însărcinată.

— S-ar putea, a spus Joan. Numai să stea Xander mai mult pe acasă.

M-am înroşit şi eram cât pe ce s-o contrazic, dar a intervenit Gussie:

— Alison s-a căsătorit în martie? Atunci presupun că eşti expertă în nunţi. Cred că a fost minunat.

— A fost un adevărat succes. Bietul Ricky a fost nevoit să vândă o fermă ca s-o achite. Poate aţi văzut fotografiile din The Tatler?

— Mi se pare că da, a minţit Gussie.

Şi au început să discute despre: Searcy, Compania generală de comerţ, Peter Jones, mobilier şi plăpumi, caserole şi *„nu-i aşa că domnişoarele de onoare micuţe, în rochii Laura Ashley, erau mult mai dulci decât cele mari”*. Gussie ar fi trebuit să înregistreze totul pe un disc.

— Soţul lui Alison, Peter, este absolut fermecător, spunea Joan, îl îndrăgim nespus de mult. Şi-au petrecut luna de miere în Seychelles.

Căţeaua! Dumnezeule, cum aş fi vrut s-o bag cu capul sub apa aia oribilă, plină de clon până când i s-ar fi învineţit faţa latră.

Am privit fluturii roşii pierzându-se printre tufişuri. Doream ca Jeremy să se desprindă odată de ediţiile princeps. Un val imens de singurătate a pus stăpânire pe mine.

— Dacă te grăbeşti să-ţi găseşti o rochie de mireasă, a spus Joan, cunosc o femeie care poate aranja lucrurile extrem de repede. Vrei să-i dau un telefon?

Ştiam că se arată amabilă faţă de Gussie doar ca să scoată în evidenţă că mă respinge pe mine.

— Te deranjează dacă mă spăl pe cap, Joan? Am întrebat-o ridicându-mă în picioare. Mi-am adus şamponul:

u mine.

— Sigur că nu. Simte-te ca acasă. Du-te la mine în dormitor, ai să găseşti prosoapele în şifonier.

Şi arsenic la robinete, am murmurat eu îndreptându-mă către casă, simţindu-i ura sfredelitoare în spate. De bucura probabil că are un motiv să-i pună lui Gussie întrebări în legătură cu mine şi Gareth. Când am traversat pajiştea am evitat în mod intenţionat să-mi arunc o privire n bibliotecă, să văd dacă Jeremy era acolo.

Deodată, o voce cu un uşor accent străin mi-a spus:

— Bună, Octavia.

M-am cutremurat de repulsie când am dat cu ochii de sigura vulgară şi senzuală a lui Andreas Kats, regele pornografiei şi multimilionar.

— Ce-i cu tine aici? l-am întrebat fără să-mi ascund ostilitatea din voce.

— Stau aici.

Aşadar el era acel vechi admirator despre care vorbea Ricky.

— Dă-mi voie să te acaparez un minut, m-a rugat el luându-mă de braţ. L-am simţit degetele calde şi transpirate prinzându-mă. M-am tras într-o parte, dar strânsoarea lui a devenit mai puternică.

— Vino să vezi grădina de trandafiri a lui Joan. Mi-a zis el. Am auzit că este excepţională.

L-am observat ridurile de pe frunte, unde se oprea bronzul şi începea părul de un gri metalic. Era un bărbat care se aventura extrem de rar să facă vreo plimbare, avea ochii atât de negri încât nu puteai distinge pupilele de iris şi se uita într-ai mei atât de insistent şi sfredelitor, şi parcă simţeam că-mi ştie şi culoarea chiloţilor. Purta o cămaşă neagră şi o eşarfă argintie de lână, ce i se asorta perfect cu părul cărunt. Presupun că era atrăgător într-un fel brutal şi conştient, dar nu m-am putut uita niciodată la el fără să-mi dau seama cât de hain este. Mă uimea faptul că Joan îl acceptase în casă. Inflaţia ne face parteneri de pat cu cei mai ciudaţi indivizi.

Pe lângă faptul că deţinea cluburi de striptease şi

jumătate din revistele cu fetiţe din Londra, mai scotea şi o prestigioasă revistă semipornografică numită Hedonist în care găseai pe lângă articole semnate de intelectuali şi fotografii cu fete bronzate ca pieile roşii, dezbrăcate şi întinse pe cuverturi de blană. Era considerată versiunea englezească a revistei Playboy. De câţiva ani încoace umbla după mine cu răbdare, oferindu-mi sume din ce în ce mai mari ca să mă las fotografiată. L-am refuzat întotdeauna. Nu mă încânta ideea ca abdomenul meu să devină o marfă de serie. Simţeam faţă de el mulţumirea cu care cineva priveşte bara ajutătoare dintr-o baie de hotel, convins că nu va fi niciodată prea bătrân şi neputincios ca să aibă nevoie de ea.

M-am oprit ca să admir trandafirii purpurii. Andreas mi-a admirat corpul care, în costumul de baie ud leoarcă, lăsa totul să se vadă.

Şi-a apăsat uşor pumnul strâns pe stomacul meu.

— Când vii să pozezi pentru mine? M-a întrebat.

— Nu vin. N-am nevoie să-mi câştig existenţa.

— Cine ştie? A spus el. Frumuseţea se păstrează cu bani, chiar şi cea a părului tău frumos. Vopseaua este scumpă.

— E natural, m-am răstit eu.

— Se aude că Seaford-Brennen are dificultăţi, a continuat el. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe umăr.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, de ce toată lumea îmi spune asta? Bineînţeles că n-au probleme. De mai bine de cincizeci de ani n-au avut.

Andreas şi-a desfăcut degetele şi mi-a mângâiat spatele. Era singurul bărbat care-mi dădea acel sentiment oribil, fremătător de excitaţie. Parcă-mi imaginam sutele de fete şi milioanele de fotografii abjecte pe care le atinseseră degetele acelea. M-am îndepărtat de el brusc şi mi-am atins faţa de un trandafir roşu intens. Şi-a aprins cu o mână frumoasă şi îngrijită un trabuc, ţinându-l între degetul mare şi cel arătător, ca un muncitor. Simţeam că mă priveşte.

— Nu te mai holba.

— Un Katz are voie să se uite la o Regină.

Auzisem gluma asta de sute de ori.

— Eşti o fată foarte frumoasă, Octavia, dar nu şi isteaţă. Îţi dau o mie cinci sute de lire pe o şedinţă de pozat. Ce-ar fi să cinăm împreună săptămâna viitoare şi să discutăm despre asta. Şi va fi doar începutul, ştii bine. Pot să-ţi ofer orice doreşti.

— Păi, sunt sigură că nu te vreau, i-am spus, m-am întors şi am plecat. Marfa care poate fi obţinută prea uşor se vinde greu.

Andreas a zâmbit viclean şi atotcunoscător.

— Te prind eu până la urmă, iubito, şi vei juca atunci cum îţi voi cânta eu. Ai puţină răbdare. Apropo, cum de-a ajuns Gareth Llewellyn în apropierea lui Ricky?

— Îşi petrece weekend-ul cu noi pe vapor.

Andreas a râs.

— Deci el e ultima ta achiziţie. Atunci nu mă mai mir că n-ai nevoie de bani, deocamdată.

M-am uitat către casă; florile de glicină de deasupra bibliotecii erau aproape ofilite şi-şi scuturau petalele într-un covor violet ce acoperea pajiştea. La fereastra bibliotecii l-am zărit pe Jeremy uitându-se la noi. M-am întors şi i-am zâmbit călduros lui Andreas.

— E o fată drăguţă jos la piscină, vorbeşte cu Joan. De ce nu te duci s-o angajezi pe ea în locul meu? I-am zis şi bătându-l cu mâna pe obraz am alergat râzând în casă.

Joan Seaford avea cu siguranţă cel mai puţin sexy dormitor din lume, cu pereţii *cau de nil*, covorul verde marin şi plapuma înflorată bine întinsă şi băgată cu grijă sub pernele care arătau ca nişte cârnaţi enormi aşezaţi la capătul patului. Pe comodă erau fotografii mari, înrămate, ale lui Pamela şi Alison, arătând superb încărcate de perle. Mai era şi o poză mare cu Peter, soţul lui Alison, şi încă una cu Alison şi Peter în ziua nunţii, înconjuraţi de domnişoare de onoare micuţe, îmbrăcate în rochii Laura Ashley dar nici măcar o poză mică, tip paşaport, cu Xander, care era de o sută de ori mai frumos decât toţi ceilalţi la un loc. Am fost tentată să-mi scot din portofel o poză cu el şi

s-o lipesc deasupra figurii îngâmfate, rânjite şi pătrăţoase a lui Peter, însă asta n-ar fi îmbunătăţit cu nimic situaţia lui Xander.

M-am simţit mai bine după ce am făcut baie, m-am spălat pe cap şi mi-am masat corpul cu multă loţiune de-a Joanei. Speram că n-o să recunoască mirosul. Oricum, merita să rămână fără pic de cremă Joy.

În timp ce-mi pieptănam părul ud m-am uitat afară pe fereastră. Două fete – din acelea care, atunci când se apropie un bărbat, îşi desfac picioarele de parcă ar fi uşi batante – în costume albe de baie, pantofi cu tocuri cui şi un kilogram de fard fiecare, traversau pajiştea legănându-se. Probabil că le adusese Andreas. Venea întotdeauna cu rezerva la el. Deodată Jeremy a ieşit pe uşă îndreptându-se către piscină şi a trecut pe lângă cele două dame fără măcar să le observe. Ele, pe de altă parte, se fâţâiau privindu-l uimite şi cu lăcomie când se îndrepta agale şi plin de graţie către casă. Nu le învinovăţeam.

Adu-mi iubitul cu plete aurii, am murmurat eu când, doar cu un prosop mare, albastru şi pufos în jurul meu, m-am ghemuit pe podea ca să-mi usuc părul. N-am aşteptat mult. S-a auzit un pas grăbit şi o bătaie în uşă.

— Intră, i-am spus cu vocea înecată.

A închis uşa în urma lui. Mi-am lăsat prosopul să alunece de pe mine uşor.

— De ce eşti aici? L-am întrebat. Sunt pur şi simplu uimită că ai putut să te desprinzi de ediţiile priceps.

— Pentru tine sunt aici, mi-a spus el! Cine. Era tipul ăla scârbos cu care discutai?

Îmi venea să cânt. Exact efectul scontat!

— Andreas Katz. Îl cunosc de ani de zile.

— Cât de bine?

Am continuat să-mi usuc părul.

— Cât de bine? A insistat Jeremy. Ah, pentru numele lui Dumnezeu, închide porcăria aia.

— Nu atât cât şi-ar dori el, i-am răspuns, dar am închis uscătorul.

Şi-a lăsat mâinile în jos, m-a ridicat în picioare şi m-a

sărutat cu pasiune, plimbându-şi degetele pe sânii şi pe şoldurile mele. Măcar o dată, gândeam eu, plapuma înflorată şi perfect aranjată a Joanei avea să fie mototolită. Apoi deodată Jeremy m-a împins şi s-a dus la fereastră.

L-au trebuit câteva secunde să-şi revină. Am ridicat uscătorul.

— Nu, a spus el. Pentru Dumnezeu, nu-i da drumul încă. Uite ce e, trebuie să înţelegi că sunt nebun după tine.

— Ai un fel foarte ciudat de a mi-o arăta.

A îngenuncheat lângă mine, mi-a luat faţa în mâini, a început să mi-o mângâie tandru, ca şi când ar fi vrut să-i memoreze toate contururile.

— Gus nu merită să fie rănită, ştii asta la fel de bine ca mine. Cel puţin nu deocamdată, când Gareth e prin preajmă şi vrea să încurce totul. Dacă între noi va fi ceva, şi cred că va fi, hai să aşteptăm până când ne întoarcem la Londra.

M-am simţit revoltată pentru un moment. Dar ştiam că n-ar fi avut sens să-i dezvălui că o parte din farmecul de a-l agăţa era să-i necăjesc pe Gussie şi Gareth.

— Mai avem de suportat seara asta şi ziua de luni, a continuat el. Marţi ne întoarcem la Londra şi ne putem întâlni miercuri ca să hotărâm ce naiba vom face. Eşti foarte importantă pentru mine, cred că merită să aştept.

Am încuviinţat din cap, luându-i mâna şi sărutându-l în palmă.

— Bine. Voi încerca, i-am spus.

Cu vârfurile degetelor mi-a urmărit în jos vena din interiorul braţului, până la cicatricea de la încheietura mâinii.

— Cum ţi-ai făcut asta?

— Cu aparatul de ras. În ziua în care Xander s-a căsătorit cu Pamela. Am simţit atunci că singura fiinţă din lume care mă iubea mi-a fost luată de lângă mine.

Şi-a aplecat capul şi mi-a sărutat cicatricea.

— Ai nevoie de protecţie, nu-i aşa? Fii curajoasă şi ai încredere în mine, micuţo. N-ai mult de aşteptat.

După ce a plecat mi-am uscat părul şi am coborât.

Trăiam o stare intensă de linişte şi bucurie. Calea-mi era liberă acum, Gareth nu mai putea face nimic.

Jos la piscină, cele două dame înotau încercând să-şi ţină deasupra apei feţele fardate. Gareth, care le încuraja, stătea pe margine, discuta cu Ricky şi Andreas şi bea vodcă cu suc de roşii. Mai înotase o dată şi fruntea îi era acoperită cu şuviţe de păr umede.

— Sunt absolut sigur că nu-mi mai doresc în preajma mea bărbaţi care nu ştiu să spună decât da, a spus Ricky.

— Iar eu sunt sigur că-mi doresc femei care spun da, a zis Gareth. Cred că ar fi bine să intrăm pentru o clipă. Ah, iată-te, Octavia, curată la trup şi la minte, sper.

Cei trei bărbaţi s-au uitat la mine. Formau împreună un trio care te călca pe nervi.

— Octavia a refuzat până acum să ne gătească la bord, a continuat Gareth. Aşa că n-am nicio îndoială că o să mă spetesc iar desfăcând conserve în seara asta. Şi nici nu sunt de acord cu inversarea rolurilor.

— Singurul schimb de roluri pe care-l facem la noi în casă, a spus Ricky râzând din tot sufletul, este atunci când Joan loveşte Rolls-ul de stâlpul porţii.

— Cine-mi ia numele în deşert? A întrebat Joan intrând pe portiţă, urmată de Gussie şi Jeremy, încărcat cu legume din grădina de zarzavaturi.

— Priveşte! A ţipat Gussie. Joan e de-a dreptul angelică, nu-i aşa? Vom avea asparagus şi căpşuni diseară la cină.

— Cel puţin bine că nu facem scorbut, a spus Gareth zâmbindu-i Joanei. Mulţumim foarte mult. Trebuie să plecăm, a adăugat şi s-a ridicat în picioare.

— Du-te să te schimbi, draga mea, a spus Ricky. Am să: i conduc până la magazia cu bărci. Mai fac şi câinii o plimbare. Nu stau mult.

A intrat grăbit în casă.

— Ce păcat că trebuie să plecăm de acasă pentru cină, a spus Joan sărutând-o pe Gussie. Să-mi trimiteţi o vedere când o să ştiţi ce număr de telefon veţi avea. Şi am să-i pun pe Alison şi Peter să vă sune. Ştiu sigur c-o să vă

înţelegeţi.

— La revedere, Octavia. M-a sărutat ca de obicei, rece şi în grabă. S-o aduci şi pe doamna Smith pe aici într-o seară, i-a zis lui Gareth. Am auzit că e absolut superbă.

Începuse să vorbească astfel de când Pamela îşi făcuse ieşirea în lume.

Ricky s-a întors cu registrul musafirilor.

— Trebuie să semnaţi toţi înainte de-a pleca.

Procedează întotdeauna aşa, ca să-şi amintească cum să justifice cheltuielile. N-am îndrăznit să-l privesc pe

Jeremy când Gussie s-a semnat şi a lăsat noua lor adresă.

— De fapt nu vom locui acolo vreo lună-două, a explicat ea cu faţa strălucitoare.

Andreas s-a despărţit de noi la marginea câmpului. Nu. Era făcut pentru plimbări rustice.

— La revedere, Octavia, mi-a spus el. Mai gândeşte-te! A ce ţi-am spus. Trebuie să ne vedem mai des.

— Tipul ăsta e un gunoi, a zis Gareth de îndată ce nu mai putea fi auzit.

— Ştiu, a aprobat Ricky, dar unul extrem de inteligent.

10

După fiorul recentei mele întâlniri cu Jeremy, restul zilei m-am comportat necruţător. Seara, în timp ce navigam printre câmpurile joase cu flori de piciorul cocoşului şi sălcii plângătoare, l-am convins pe Jeremy să mă înveţe cum se ţine cârma. Ţineam cu tot dinadinsul să îndrept mereu vaporul către mal aşa că era nevoit să-şi pună mâinile peste ale mele ca să păstreze direcţia. Lui Gussie nu i se părea nimic ciudat. Tot timpul se hlizea la noi. Gareth prepara Pimms.

După cină, Gussie l-a cărat pe Jeremy după ea Ce câmp ca să se uite la o biserică normandă, iar eu şi cu Gareth am rămas pe vapor şi am băut coniac. Noaptea era extrem de fierbinte şi liniştită. Dintr-un hăţiş din apropiere s-a auzit un ţipăt de bufniţă. Prima stea a sclipit ca o molie albă pe cerul albastru întunecat. Gareth fuma un trabuc ca

să îndepărteze musculiţele. La radio se auzea concertul pentru pian numărul trei de Beethoven. Ce păcat că nu era Jeremy acolo, gândeam. Totuşi, făcusem progrese multe în ziua aceea. Simţeam că nimic n-ar fi putut să-mi micşoreze fericirea.

Gareth s-a ridicat, şi-a aruncat trabucul în apă şi s-a îndreptat spre capătul celălalt al vaporului ca să privească cerul ce devenea tot mai întunecat.

— Cum e cu weekend-ul tău cel plin de soare, sex şi somn? L-am întrebat.

— Nu-i chiar atât de plin de evenimente cum e al tău, mi-a răspuns.

A venit lângă mine şi m-a privit de sus. Pe fundalul cerului silueta lui părea enormă. Deodată inima a început să-mi bată cu putere într-un mod neplăcut. Poate că, până la urmă, avea să-şi încerce norocul cu mine.

— Mai vreau ceva de băut, i-am spus ridicându-mă în picioare şi îndreptându-mă către salon.

Gareth m-a urmat.

— Nu începe să te mire faptul că nu m-am luat de tine?

M-am întors.

— Ba da, ţinând cont că nu-ţi stă în fire să laşi vreo ocazie să-ţi scape.

S-a uitat o clipă la mine, apoi a rânjit.

— Pentru că nu-mi plac persoanele netrebnice, iar tu eşti cea mai mare netrebnică din câte am cunoscut.

Jap! L-am tras o palmă peste faţă. N-a clipit, nici măcar nu şi-a dus mâna la obraz.

— Iar asta îmi confirmă teoria, a spus el scoţându-şi un pachet de ţigări din buzunarul de la şold şi oferindu-mi una. L-am refuzat scuturându-mi capul, fără să rostesc nimic, îngrozită de ceea ce făcusem. A ales cu grijă o ţigară şi apoi a aprins-o.

— Nu prea eşti genul meu, a continuat el. Îmi plac femeile delicate şi iubitoare, liniştite şi tandre. Cele vulnerabile, pe care vreau să le protejez ca pe nişte pisoi sau fetiţe rătăcite. Femeile care nu aşteaptă neapărat să

primească mai multă dragoste decât îmi dau. Poate cândva, înainte ca cineva să te răsfeţe în halul ăsta, aşa erai şi tu, însă acum nu. Eşti atât de dură acum iubito, aş putea să tai un diamant cu tine.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? I-am zis furioasă.

— Pentru că sunt probabil primul bărbat pe care persoana ta l-a lăsat complet rece. Am mai cunoscut de-al de tine, îţi place doar să tachinezi, eşti ceea ce francezii numesc o „allumeuse”, mai dornică să-i pui pe jar pe bărbaţi decât să-i răsplăteşti atunci când sunt cu adevărat şi bine picaţi în plasă. Răspândeşti atâtea promisiuni cu trupul tău superb şi părul ăla sclipitor care-ţi cade peste ochi. Iar chipul tău este unul dintre cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată. Dar toate astea n-au nicio importanţă pentru că eşti atât de îndrăgostită de tine însăţi că nu mai poţi fi şi de altcineva.

— Taci, i-am spus cu vocea sufocată. Nu vreau să ascult.

— Şi încă ceva, a continuat el turnându-şi două degete de coniac în pahar. Chiar dacă ai văzut mai multe tavane decât Michelangelo, presupun că n-ai simţit niciun fel de plăcere cu bărbaţii cu care te-ai culcat şi asta îţi dă ceva bătăi de cap căci ai citit pe undeva că sexul ar trebui să fie un lucru plăcut şi nu poţi înţelege de ce ţie nu ţi se pare aşa.

Era ca un coşmar.

— Încetează, încetează, am ţipat. Nu înţelegi nimic. Urma să mă căsătoresc dar el a murit într-un accident de maşină acum doar câteva luni.

— Ştiu tot şi despre asta, a zis el uşor. Tod nu s-ar fi căsătorit niciodată cu tine.

Am apucat masa şi m-am sprijinit de ea; nu mă mai ţineau picioarele.

— L-ai cunoscut? Am şoptit. Nu înţeleg. Atunci înseamnă că ştiai…

— …totul despre tine dinainte să te cunosc? A completat Gareth. Da, bineînţeles că am ştiut. Tod locuia

împreună cu o foarte veche amică de-a mea, Cathie Summers. Erau o pereche formidabilă înainte să apari tu şi să distrugi totul.

— N-am distrus nimic, am şoptit.

— Ba da, iubito, asta ai făcut. Ai aşteptat până când Cathie a plecat pentru o săptămână în America şi ţi-a făcut apariţia. Dar nu ţi-a folosit la nimic. Tod era supus greşelii, ca cei mai mulţi dintre bărbaţi, dar foarte curânc şi-a dat seama ce fel de om eşti.

— N-ai dreptate. N-ai dreptate. Pe mine m-a iubit cu mult mai mult decât pe ea! Era cu mine în noaptea în care a murit.

Gareth s-a întors către mine. Deodată ochii lui au devenit neîndurători şi plini de dispreţ.

— Ştiu că era cu tine. Dar, ca de obicei, Miss Brennen

— Ar trebui să-ţi spun Myth1. Brennen – amesteci faptele, în seara aceea, eu şi Tod băusem câte un păhărel în Antelope. Cathie urma să se întoarcă a doua zi, iar Tod intrase în panică. Se gândea ce-o să zică dacă o să afle de tine. Se îmbărbăta ca să vină să-ţi spună că totul s-a terminat, l-am spus să nu se ostenească, să te lase pur şi simplu să fierbi. Dar Tod, un tip plin de moralitate, a insistat să meargă până la capăt.

— Ai dreptate, m-am bâlbâit eu. Şi în clipa în care m-a văzut şi-a dat seama că pe mine mă iubea, nu pe Cathie şi urma să renunţe la ea.

— Minţi cu neruşinare, a zis Gareth. Tod a plecat din cârciumă la unsprezece fără cinci. La unsprezece fix era deja cu tine. A murit la unsprezece şi zece, conducând maşina ca un nebun, ca să scape de tine.

Preţ de o secundă n-am fost în stare să-mi mişc ochii, nici să mi-i dezlipesc de ai lui. Apoi am izbucnit în plâns şi am ieşit văl vârtej din salon, am trecut pe pasarelă şi de acolo direct la mine în cabină. M-am aruncat pe pat şi am început să plâng cu sughiţuri. Nu mai puteam să suport. Gareth îl cunoscuse pe Tod, ştia totul despre mine. Se uitase în mintea mea şi văzuse totul – lipsa de viaţă.

1 Myth – mit (n.t.).

Pustiul şi deşertăciunea – şi scosese la lumină lucruri îngrozitoare pe care nu le recunoscusem nici măcar faţă de mine însămi, minciuni dovedite pe care şi eu începusem să le cred adevărate. Am plâns mult de tot, până când am crezut că nu mai am nici lacrimi apoi am rămas întinsă acolo cu faţa în perna udă, tremurând de groază.

Mult mai târziu i-am auzit pe Jeremy şi Gussie întorcându-se. Ah, Doamne, gândeam eu în agonie, presupun că Gareth le va povesti incidentul cu lux de amănunte. Probabil că rămăseseră să vizioneze filmul de la miezul nopţii căci era două şi jumătate când a venit Gareth să se culce.

— Octavia, m-a strigat el cu blândeţe.

N-am răspuns. Îmi era dor de Jeremy. Voiam să mă ia în braţe, să mă dezmierde, să mă consoleze şi să mă împace cu mine însămi.

N-am închis un ochi toată noaptea. Valuri imense de suferinţă năvăleau într-una peste mine. Am cochetat cu ideea de a mă strecura de pe vapor ca să mă întorc la Londra, înainte ca ceilalţi să se trezească. Dar cum aveam să ajung acolo? Nu era nicio gară prin apropiere. Puteam să telefonez unuia dintre prietenii mei. Să-l rog să vină cu maşina până acolo şi să mă ia. Dar ar veni? Nu mă îndoisem niciodată că aş putea să fac un bărbat să se întoarcă la mine cât aş bate din palme. Acum dintr-odată, nu mai eram sigură de asta.

Parcă eram paranoică. Abia dacă mai puteam să mă dau jos din pat. Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-am luat la mine cea mai mare pereche de ochelari negri din lume. În bucătărie, Jeremy şi Gussie pregăteau micul dejun.

— Dacă eşti mahmură ca noi toţi, a zis Gussie, găseşti nişte Alka Seltzer în dulap.

— Nu, de fapt nu sunt. Gussie mi-a turnat o ceaşcă de cafea.

— Cu zahăr?

— Bineînţeles că nu, e destul de dulce aşa cum e, a spus Jeremy zâmbindu-mi. Era atât de obişnuit să obţină de la mine acel semn de vino-ncoace, încât părea uimit că

n-am reacţionat, iar când mi-a întins ceaşca, şi-a apropiat degetele de ale mele pentru o clipă. Ieri aş fi fost sigură că încearcă să intre în contact cu mine; acum, după ce încrederea în mine suferise atâta ruşine, simţeam că probabil e doar din întâmplare.

Mi-am luat cafeaua şi am urcat pe punte. Trei perechi imense de chiloţi şi cel mai mare sutien din emisfera vestică atârnau la uscat pe balustradă. Era evident că Gussie spălase câteva rufe. O ceaţă uşoară, argintie se aşternuse peste sate. De pe malul celălalt copacii verzui se ridicau ca nişte amanţi. Nu mă puteam opri din tremurat. Pe lângă atâta frumuseţe şi soare, mă simţeam ca o scoică goală.

O clipă mai târziu a apărut şi Gussie lângă mine.

— Ce cămaşă frumoasă, a zis ea. Chiar că te invidiez, Tavy. N-are importanţă dacă eşti mahmură sau indispusă, ai un chip atât de dulce şi un păr atât de minunat, astfel că tot răpitoare rămâi. În ceea ce mă priveşte, faţa e tot ce am – şi nici ea nu-i cine ştie ce – iar când şi când arată îngrozitor – s-a uitat chiorâş în fereastra cabinei – ca azi, cu pata asta, n-am nimic de oferit.

Şi-a privit mâna stângă şi inelul de logodnă i-a strălucit în lumina soarelui.

— Jeremy e nebun după tine, a spus ea cu melancolie. Mă tachina ieri spunându-mi că sunt norocoasă că mi-a dat inelul înainte să te cunoască pe tine, altfel cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

M-am întrebat dintr-odată ce pune Jeremy la cale.

— N-are niciun drept să spună asta, i-am zis îmbufnată. Te adoră. Ar trebui să-l vezi cum se uită la tine când nu ştii tu.

M-a privit încântată.

— Chiar crezi? Ah, ce-mi spui tu mă face să mă simt mult mai bine. Nu mă consideri cam prostuţă?

Am scuturat din cap, iar ea a continuat.

— Eram convinsă că Jeremy s-a îndrăgostit de tine. Am fost pur şi simplu tulburată. De-asta am mâncat aşa de mult în ultima vreme. Nu că m-aş fi gândit vreo secundă că

ai să pui tu mâna pe el. Doar eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele – cel puţin când eram colege şi sper că ai rămas. Dar eşti atât de frumoasă încât nu credeam să se poată abţine. Şi într-un fel vă stă atât de bine împreună. De aceea, când te-a invitat în weekend, l-am convins să-l cheme şi pe Gareth. El e atât de atrăgător şi m-am gândit că vei dori să-l atragi, iar asta l-ar fi în depărtat pe Jeremy.

Doamne, cât de naivă era! M-am concentrat să-mi aprind o ţigară. De ce oare îmi tremurau mâinile în halul ăsta?

— Îmi place Jeremy enorm de mult, am spus încet. Este şi el extrem de atrăgător, dar mai cred de asemenea că e făcut pentru tine.

— Nu mai sunt aşa de sigură că e făcut pentru mine, a spus Gussie. Consider că s-ar putea să nu-mi fie câtuşi de puţin credincios, şi asta numai pentru că nu e deloc sigur pe el şi. Va avea nevoie să facă avansuri femeilor din când în când, doar ca să-şi ridice moralul. Dar sper că atâta vreme cât îl voi face destul de fericit se va întoarce până la urmă tot la mine.

L-am privit faţa serioasă şi îngrozită.

— Dar nu te poţi căsători cu el, Gus, din moment ce gândeşti aşa!

— Ba da, pot. Îl iubesc mult şi uneori mă doare. Mai ştiu că am să mor de durere când mă va înşela, dar pot cel puţin să-ncerc să-l fac să se simtă mai în siguranţă iubindu-l.

Am privit-o cu înfiorare. Ea era acel gen de femeie despre care vorbea Gareth aseară, inocentă ca un copil, iubitoare şi darnică, pregătită să ofere mai mult decât cere.

Jeremy a venit şi el sus pe punte. Părul lui blond părea aproape alb la lumina soarelui. Mi-am întors capul instinctiv.

— Aş vrea ca Gareth să se grăbească, a spus el.

— Unde-a plecat?

— Să-şi sune nişte prieteni care locuiesc ceva mai sus, a explicat Jeremy. S-a gândit că am putea să bem ceva

la ei.

— Uite-l-c-a venit, a zis Gussie.

Gareth venea fluierând pe cărare. Când ne-a văzut a zâmbit, ochii lui negri răutăcioşi, îngustându-se din cauza soarelui. S-a urcat sus pe mal şi, evitând pasarela, a sărit direct pe vapor. A aruncat o privire către rufele lui Gussie puse la uscat.

— Ce-i ăsta? Vreun semnal? A întrebat el. Anglia aşteaptă ca fiecare bărbat al său s-o iubească pe Octavia.

— Ai reuşit? L-a împuns Jeremy.

Gareth a dat din cap afirmativ.

— Am nimerit-o foarte bine. Dau o petrecere diseară. Vor să ne ducem cu toţii. Pământul din spatele casei lor se întinde până la fluviu. Mi-au sugerat să ancorăm acolo pe la ora ceaiului. Şi apoi fetelor, puteţi să vă îmbăiaţi şi să vă fardaţi în tihnă.

— Superb, a zis Gussie. Dar n-am ce să pun pe mine. Crezi că or să se îmbrace toţi elegant?

— Nu cred. Dar oricum îţi pot împrumuta ei ceva, dacă este cazul.

M-am întors. Aveam palmele umezite de transpiraţie. Ideea unei petreceri mă îngrozea. Băuturi şi zgomot şi persoane necunoscute. Vor fi şi prieteni de-ai lui Gareth, probabil la fel de duri şi sarcastici ca el însuşi. Poate că-i şi avertizase în privinţa mea – desfrânata cu inima de piatră.

— Ar fi mai bine să plecăm, a zis Jeremy. Pornesc motorul.

— Eu mă duc să spăl vasele, am spus dispărând în bucătărie.

Nu spălase nimeni farfuriile de aseară şi, pentru că nu prea mai aveam apă, am fost nevoită să le spăl pe toate în acelaşi lichid întunecat şi gras.

— Bună, s-a auzit o voce. Gareth apăruse în pragul uşii. Stăteam nemişcată şi mă concentram asupra bulelor galbene de grăsime care pluteau pe apa din chiuvetă.

— Bună, i-am zis cu o graţie studiată. Eram hotărâtă să-i arăt că demascarea de ieri nu mă tulburase câtuşi de puţin.

S-a apropiat şi mira pus mâna pe umăr. Am sărit în lături ca arsă.

— Uşurel, a zis el. Voiam doar să-mi cer scuze pentru aseară. Nu pentru ce ţi-am spus, bineînţeles, că era necesar să ţi se spună, dar trebuia să mă port cu mai mult tact.

— Dacă tu crezi că ce mi-ai spus aseară a avut vreun efect asupra mea, te înşeli amarnic, i-am zis pe un ton înăbuşit. La naiba! Nu mai avem detergent!

Cu o mişcare iute mi-a scos ochelarii negri.

— Să nu îndrăzneşti! L-am înfruntat. N-aş fi vrut să-mi vadă ochii roşi şi umflaţi de atâta plâns.

— Toate la timpul lor, a spus el. Mă încolţise. Doamne, era imens. În bucătăria aceea micuţă, statura lui era copleşitoare şi mă sufoca. M-am dat înapoi, m-am lipit de scândura de uscat vase şi mi-am privit mâinile tremurând de umilinţă.

— De ce nu mă laşi în pace? I-am şoptit.

Mai folosisem trucul ăsta – să simulez emoţia lăsându-mi sânii să se ridice şi să coboare foarte repede

— Dar de data asta mi-am dat seama că nu mă mai pot stăpâni.

Gareth m-a apucat de bărbie şi mi-a ridicat-o cu forţa. Pentru un moment de nebunie şi panică m-am gândit să-l muşc, să fac orice ca să-l îndepărtez, să scap de apropierea care mă sufoca. Apoi mi-a dat drumul şi mi-a dat înapoi ochelarii negri.

— Deci, poţi să arăţi şi urât, a spus el surprins. Nu ştiu de ce, dar lucrul ăsta mi se pare extrem de încurajator.

— Gareth, a strigat Jeremy, poţi veni să deschizi stăvilarul?

— Imediat, a strigat Gareth. S-a întors ca să urce scările. Nu uita că e rândul tău să-ţi pui boneta de bucătar şi să ne pregăteşti prânzul.

Era tot ce-mi lipsea. Am deschis uşa frigiderului şi am văzut un pui enorm uitându-se cu răutate la mine. Cum dracului poate cineva să gătească bestia asta?

Gussie şi-a băgat capul pe uşă.

— Gareth zice că vei găti ceva pentru prânz. Ce minunat. Dacă vrei, îţi tranşez eu puiul şi apoi să-l prepari ca în seara aceea. Găseşti destulă smântână şi suc de lămâie în frigider.

Abia luase micul dejun dar îi şi lăsa gura apă.

— Mulţumesc, am spus eu încet. De ce, ah, de ce oare am fost atât de proastă săptămâna trecută şi le-am spus că preparasem eu mâncarea delicioasă primită de la Luigi?

Mă trec toate apele când îmi amintesc de masa aceea. Atât de zăpăcită am fost, că n-am reuşit să termin până la ora trei, când erau absolut toţi morţi de foame. N-am să le uit niciodată figurile înroşite şi flămânde, întorcându-şi-le treptat cu dezgust, când şi-au dat seama că puiul era făcut scrum, sosul era închegat şi bun de nimic iar spanacul îl uitasem pe foc şi nu mai rămăseseră decât câteva fire zgrunţuroase. Însă cartofii erau sub orice critică. Pentru că nu-mi dădusem seama că trebuie să-i prăjesc mai mult de douăzeci de minute, erau tari ca gloanţele.

— Ce păcat că n-avem o puşcă la bord, a zis Gareth. Ne-am fi putut petrece după-amiaza împuşcând porumbeii cu cartofi în loc de gloanţe.

— E absolut delicios, a zis Gussie mestecând cu mult curaj o bucată de pui imposibil de uscată.

Jeremy n-a spus nimic. Gareth se tăvălea de râs. Nici măcar n-a făcut vreo încercare să guste, doar şi-a aprins un trabuc, ne-a afumat pe toţi şi a zis că a înţeles până la urmă de ce tot vorbea Gussie despre cât de important e un mic dejun copios.

Am scăpat şi m-am dus pe punte. M-am aşezat acolo şi priveam fix petalele roz de trandafir care pluteau pe apa de culoare kaki. Panica şi teroarea de dimineaţă se transformau cu repeziciune în ură împotriva lui Gareth. O dată pentru totdeauna trebuia să îmi iau revanşa.

Jeremy a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Ce-i cu tine? M-a întrebat el cu gentileţe.

— Nimic, i-am răspuns. Uneori am nişte migrene

înfiorătoare care mă transformă într-o idioată. Îmi pare rău c-am dat-o în bară cu prânzul.

— La naiba, nu. Contează. N-ar fi trebuit să te lăsăm să prepari tu singură masa. De ce nu ne-ai spus că te simţi rău?

I-am zâmbit.

— O să-mi treacă repede. Chiar trebuie să ne ducem la petrecerea aceea diseară?

— Bineînţeles că nu, dacă nu. Vrei. Mie unul mi-ar plăcea să merg doar de dragul de a intra într-o cameră cu tine, astfel ca toţi oamenii să creadă că eşti a mea.

— Ai câştigat, i-am spus.

M-a luat de mână.

— Îţi place Gareth tot atât de puţin?

— Se observă aşa de bine?

A dat din cap în semn că da.

— Puţin.

A rupt o frunză dintr-o salcie.

— Gus are nişte idei cam trăsnite. Crede că eşti vulnerabilă sub aparenţa de îngâmfare şi sofisticare. Zice că ai nevoie de un tip ca Gareth care să te ajute să-ţi revii.

— Ce drăguţ din partea lui Gussie că e atât de preocupată de bunăstarea mea, i-am zis încercând să-mi ascund tremurul de furie din voce.

La capătul celălalt al vaporului s-a auzit un hohot de râs. Eram într-o stare vecină cu nebunia şi credeam cu convingere că Gussie şi Gareth vorbesc despre mine.

— Ţi-ar place şi ţie să mă faci să fiu altfel? l-am întrebat uitându-mă adânc în ochii lui Jeremy.

— Vreau doar să mă culc cu tine, a spus el. Ce rost are să ne mai frământăm pentru lucruri neînsemnate.

Mereu aceeaşi poveste, gândeam eu în timp ce mă machiam ca să coborâm de pe vapor. Acum când într-adevăr se ţine după mine, nu-l mai vreau aşa de tare. Intensitatea şi dorinţa din ochii lui m-au înfricoşat. Aveam sentimentul că apucasem un tigru de coadă.

Gândurile mi s-au îndreptat către Gussie şi Gareth.

„Nesigură, nefericită, dezorientată, frigidă, suficient

de dură ca să poţi tăia un diamant pe mine” – se distrau destul de bine judecându-mă. Cum îndrăzneşte grasa asta nătângă de Gussie să se bage în viaţa mea? Cum îndrăzneşte Gareth să ia asupra lui sarcina de a-mi spune atâtea adevăruri. M-am înfuriat.

Dacă într-adevăr credeau că sunt o netrebnică, atunci bine, am să mă port ca atare.

11

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce traversam pajiştile ca să intrăm într-o livadă mare, am văzut printre copaci o casă în stil Queen Anne.

— Cum se numesc aceşti oameni? A întrebat Gussie.

— Hamilton, a zis Gareth. Hesketh şi Bridget. Au o puzderie de copii, dar nu ştiu dacă e vreunul acasă.

Gussie a ridicat o vişină purpurie din iarba înaltă.

— Şi sunt drăguţi?

— Drăguţi, însă absolut trăsniţi, a adăugat Gareth. Hesketh are cazuri de nebunie în familie şi o bunică româncă, aşa că nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

— Pun pariu că sunt groaznici, i-am şoptit lui Jeremy.

Dar n-au fost aşa. Erau o pereche blândă şi cu capul în nori, între două vârste. Hesketh Hamilton era înalt, suplu şi-şi purta ochelarii pe vârful nasului. Trebăluise prin grădină şi purta o salopetă albastră decolorată, iar pe cap un fel de baretă de baseball cu dungi mov şi albe care să-l apere de soare. Soţia lui avea un păr cărunt crescut aiurea, strâns la spate într-un coc, iar ochii de culoarea drilului spălăcit. Avea pantofi desperecheaţi şi o fustă uzată plină de păr de câine. Erau amândoi evident încântaţi să-l revadă pe Gareth.

Casa era frumoasă, dar într-o dezordine cumplită. Cărţi şi hârtii erau împrăştiate peste tot. Nu arăta ca şi când acolo ar fi putut să dea cineva o petrecere în seara aceea. Soarele de după-amiază care se revărsa prin fereastra sufrageriei scotea în evidenţă straturile groase de praf depuse peste tot. Pe covor stăteau tolăniţi doi câini de rasă ce gâfâiau de căldură.

— Vom bea ceaiul în grădină, ne-a anunţat Bridget

Hamilton. Tu, Gareth, poţi veni cu mine în bucătărie să mă ajuţi să duc tava. Vreau să-ţi dai cu părerea dacă Hesketh a luat suficientă băutură pentru diseară. Se pare că am invitat foarte multă lume la petrecere.

În grădină pajiştea ducea către straturi superbe de flori. Printr-o arcadă de fier acoperită cu trandafiri roşii sălbatici se vedeau şezlongurile şi o masă aşezate sub nuc.

Ca de obicei, pe Gussie a cuprins-o amocul şi a izbucnit ca o sondă de petrol.

— Ce grădină fantastică! maică-mea s-ar înverzi de invidie.

Priveşte trandafirii aceia şi nalbele acelea albastre superbe!

— Sunt nemţişori de munte, a explicat Hesketh Hamilton cu blândeţe.

— Ah, da, a spus Gussie fără să se sinchisească. Şi menta aceea nemaipomenită. Îi ador mirosul.

— Îmi aminteşte întotdeauna de motani obsedaţi sexual, a zis Hesketh zâmbind.

— Ce drăguţ din partea voastră că ne-aţi permis să venim la petrecere, a adăugat Gussie aşezându-se şi punându-şi şezlongul la grea încercare.

„Ar trebui să fie rebotezată Gushie1, gândeam eu cu răutate”.

Gareth a traversat pajiştea cu o tavă în mână, uitându-se cruciş, din cauza fumului de la trabuc.

— Ai destulă băutură, Hesketh. Îţi ajunge pentru un batalion întreg.

1 Gush şuvoi, *torent*, *revărsare* (n.trad.)

Bridget Hamilton, cu mâinile încă pline de noroi din cauză că muncise în grădină, a turnat ceai negru în căni sparte şi a servit tuturor sandvişuri.

— Câţi dintre copii sunt acasă? A întrebat Gareth.

— Doar Lorna, însă nu ştie că veniţi toţi. Şi-a scos noul ei cal la o plimbare. E îngrozitoare căldura asta. Nu mai este un copil, Gareth. Împlineşte optsprezece ani în august.

Gareth a zâmbit.

— Ştiu. Sper că aţi ţinut-o la gheaţă pentru mine.

Şi-a luat un sandviş cu castraveţi, mare cât un prag de uşă.

— Sunt mort de foame. A aruncat un zâmbet nesuferit în direcţia mea. Nu ştiu de ce, dar n-am putut să mă ating de nimic la prânz.

Bridget Hamilton s-a întors către mine.

— Cu ce te ocupi în Londra? Arăţi ca un fotomodel ori actriţă sau cam aşa ceva.

— Nu-i place munca, a spus Gareth.

Bridget l-a privit dezaprobator.

— Observ că eşti la fel de necioplit ca întotdeauna, Gareth.

Mi-a zâmbit.

— N-am muncit în viaţa mea până m-am căsătorit. Oricum sper c-o să întâlniţi multe persoane interesante.

— Da, sper, am zis.

A oftat.

— Aş vrea să fac cunoştinţă cu Britt Ekland – arată extraordinar. Nu ţi-ar plăcea să cunoşti pe Britt Ekland, Hesketh?

— Cine mai e şi ăsta, a întrebat Hesketh.

Inevitabil toţi au izbucnit în râs iar Bridget Hamilton tocmai explica.

— El este o ea, Hesketh, el este o ea.

În clipa aceea s-a auzit o uşă trântită şi zgomotul unor paşi care alergau, apoi o fată a ieşit în goană prin uşile din sticlă. Era subţire ca un fir de iarbă, îmbrăcată cu pantaloni de călărie şi o cămaşă roşie din mătase, cu o claie de păr ondulat şi o faţă zâmbitoare, plină de pistrui. Privirile ei s-au îndreptat către Gareth şi a scos un ţipăt de bucurie.

— Gareth! Ce cauţi aici? Ce bine îmi pare să te văd!

Gareth s-a ridicat de pe şezlong, i-a apucat amândouă mâinile şi a privit-o îndelung.

— Te-ai făcut foarte frumoasă, Lorna.

Fata a roşit.

— Ei, asta-i bună, m-am transformat într-o lebădă

până la urmă?

— Un membru cu cotizaţia la zi, complet acoperit cu pene, a spus el şi s-a aplecat să-i sărute obrazul bronzat şi delicat. Mai multe nu putea face cu noi toţi de faţă, dar aveam sentimentul că ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o sărute de mama focului.

— Trebuie să faci cunoştinţă şi cu ceilalţi, a bombănit maică-sa.

— Ah, îmi pare rău! Fata s-a întors zâmbind spre noi. Eu sunt Lorna. Mă bucur atât de mult că-l văd pe Gareth. Rămâneţi la petrecere, nu-i aşa? A adăugat ea nerăbdătoare.

— Presupun că ar trebui să ne gândim să spălăm nişte pahare şi să strângem covoarele, a zis Hesketh Hamilton.

— Trebuie să mă spăl pe cap, a spus Bridget. Doar în felu' ăsta îmi voi putea scoate noroiul de sub unghii.

— Nu-i aşa că sunt teribil de excentrici? Mi-a spus Gussie mai târziu, când ne schimbam. Se fâţâia pe acolo dezbrăcată încercând să-şi vadă spatele. Avea picioarele şi umerii de un roşu aprins dar în rest pielea-i era albă ca untura.

— Nu mă cojesc, nu-i aşa? A întrebat ea îngrijorată. Mă mănâncă îngrozitor.

— E un pic inflamată, i-am spus, mulţumită să văd că avea câteva băşicuţe albe pe spate. Până seara pielea avea să i se desprindă în fâşii.

— E fermecătoare fata aceea, Lorna, nu-i aşa? A continuat ea. Cred că ţi-ai dat seama că Gareth parcă voia s-o mănânce din ochi.

— Nu-i chiar atât de superbă, am zis şi am început să-mi torn apă în păr.

— Dar e destul de drăguţă şi atât de naturală. Imaginează-ţi să mai ai din nou şaptesprezece ani, câte lucruri ai de făcut, câte peripeţii te aşteaptă, câte locuri de vizitat. Trebuie să spun că o fată frumoasă la şaptesprezece ani, are o strălucire pe care nişte babornite ca noi, de douăzeci şi ceva de ani n-o vor avea niciodată.

— Vorbeşte pentru tine, am bombănit eu în chiuvetă.

După ce m-am fardat mi-am dat seama că nu arătasem niciodată mai bine. Pe faţa bronzată ochii albaştri îmi străluceau intens; părul, proaspăt spălat şi drept se decolorase de la soare şi era aproape alb. Gussie, mă bucur s-o spun, arăta îngrozitor. Se apleca pe fereastră de fiecare dată când auzea un scârţâit de roţi pe pietrişul de afară.

— Priveşte, vine cineva. E preotul.

— E clar că vom petrece o seară pe cinste, am spus.

— Ar fi mai bine să coborâm. Să te aştept?

— Nu. Voi fi gata într-o clipă. Du-te înainte.

M-am bucurat când a plecat. Mă gândeam că o să protesteze când va vedea în ce rochie intenţionez să mă îmbrac. Era o tunică scurtă cu zale argintii – găurile fiind mari cât jumătăţi de coroană. În faţă decolteul era adânc, iar în spate de-o indecenţă certă. Două paiete rotunde argintii, insuficient de mari îmi acopereau sânii. N-aveam nimic pe dedesubt, cu excepţia unei perechi de chiloţi de culoarea pielii, care nu se observau.

În timp ce mi-o trăgeam încet pe mine mă gândeam la efectul pe care-l va avea asupra lui Jeremy când voi intra în sufrageria aceea liniştită de ţară. Mi-am trecut pentru ultima oară peria prin păr şi m-am întors să mă privesc în oglindă. Era pentru prima dată când o îmbrăcam pentru o petrecere, fiind şi fardată în acelaşi timp iar impactul mi-a tăiat până şi mie răsuflarea. Ah, Doamne, mi-am zis în sinea mea, îi voi incita pe toţi diseară. Eram hotărâtă să-mi fac o intrare în toată regula, aşa că m-am jucat cu părul până când am auzit că sosise mai multă lume.

Când am intrat în sufragerie toată lumea a amuţit şi mă privea insistent. Bărbaţii îşi îndreptau cravatele şi-şi aranjau părul, iar femeile se zgâiau la mine cu invidie prost mascată şi dezaprobatoare.

— Iisuse! L-am auzit pe Jeremy mirat şi îngrozit, însă eu îl priveam pe Gareth. Pentru prima dată am zărit în ochii lui o licărire dezaprobatoare. În sfârşit l-am făcut să-şi piardă controlul, gândeam eu triumfătoare.

Musafirii nu păreau să aibă nimic în comun. Printre ei se aflau tipi cu principii învechite, femei clevetitoare şi câteva persoane distinse de la Universitate cu soţiile lor prost îmbrăcate, câţiva tineri de vârsta Lornei, fete pentru prima oară introduse în societate, băieţi cu caş la gură şi o mulţime de tipi duri ce stăteau la pândă, cu vocile răguşite şi feţele roşii precum cărămida. Era ca şi când cei doi Hamilton invitaseră toate persoanele cunoscute şi agreate de ei, fără să ţină cont deloc dacă se potrivesc. M-am îndreptat către Jeremy, Gussie şi Gareth.

— Văd că te dai în spectacol, a spus Gareth, fără să zâmbească. Cred că mai bine mă duc să-i servesc pe musafiri cu ceva de băut.

— N-ar fi trebuit să te îmbraci cu rochia asta, Octavia, m-a atenţionat Gussie pe un ton vădit şocat. Nu suntem la Londra, ştii bine.

— E chiar mult prea evident, am spus eu privind în jur.

Bridget Hamilton s-a apropiat şi m-a luat de braţ.

— Eşti încântătoare, Octavia. Vino să-l seduci pe Maestrul nostru de vânătoare. Vrea neapărat să te cunoască.

Şi nu era singurul. După ce au băut câteva pahare, tipii cei puşi pe agăţat s-au strâns împrejurul meu luptându-se să-mi câştige atenţia. Am lăsat să-mi fie umplut paharul de mai multe ori. Nu fusesem niciodată mai maliţioasă şi strălucitoare ca atunci, l-am făcut pe toţi să râdă zgomotos.

Ca un actor cu experienţă, deşi îmi făceam auditoriul fericit, eram extrem de conştientă de ce se petrece în culise: Jeremy arăta ca un nor de furtună din cauză că flirtam fără ruşine cu ceilalţi bărbaţi, Gareth se comporta ca viitorul ginere al familiei Hamilton, fie că-i servea pe musafiri cu băutură, fie că se uita în ochii Lornei. Din când în când, totuşi, ochii lui se uitau în direcţia mea, iar faţa i se înăsprea.

Pe la ora zece, Bridget Hamilton a apărut, foarte roşie la faţă cu două cratiţe pe care le-a trântit pe masa

lustruită, lângă un teanc de farfurii şi furculiţe.

— Am adus risotto, a anunţat ea nedesluşit. În caz că-i este foame cuiva.

Musafirii s-au grăbit să mănânce. Am rămas pe loc la fel şi bărbaţii din jurul meu. Gălăgia pe care o făceam a sporit până când Gareth şi-a făcut drum prin mulţime.

— Ar trebui să mănânci ceva, Octavia, m-a sfătuit el.

Am scuturat din cap şi i-am zâmbit cu insolenţă.

— Nu ţi-e foame? M-a întrebat pe un ton tărăgănat Maestrul de vânătoare care stătea tolănit lângă mine.

M-am întors către el şi i-am zâmbit dulce.

— Doar de tine.

Nişte femei de lângă noi au încetat să se mai îndoape cu risotto şi să vorbească despre scutece şi m-au privit îngrozite. Printre ele era şi soţia Maestrului de vânătoare. Faţa ei semăna cu a unui cod bine dezvoltat.

— Tinerele de azi nu mai sunt aceleaşi ca acum douăzeci de ani, a zis ea tare.

— Bineînţeles că nu, am strigat către ea. Acum douăzeci de ani aveam şase ani. E normal că mi-am schimbat înfăţişarea şi comportamentul.

S-a învineţit de furie când a auzit hohotele de râs stârnite de răspunsul meu. Gareth n-a râs. M-a apucat de braţ.

— Cred că ar fi bine să vii şi să mănânci ceva, a rostit el calm.

— Ţi-am mai spus o dată, m-am răstit eu. Nu vreau să mănânc. Vreau să dansez. De ce nu dă cineva drumul la casetofon?

Maestrul de vânătoare şi-a coborât privirea spre paietele mele rotunde, argintii.

— Ce se întâmplă cu astea când dansezi?

M-am hlizit.

— Ba mă vezi, ba nu mă vezi. Se ştie că nu pot rămâne la locul lor.

S-au auzit iar hohote de râs.

— Ei, şi ce mai aşteptăm? A zis. Hai să punem o casetă şi să dansăm.

— Bine, am încuviinţat privindu-l printre gene. Dar mai întâi trebuie să merg până la toaletă.

Sus în baie mi-a fost extrem de greu să mă recunosc. Arătam ca o bacantă: părul ciufulit, ochii scânteietori, obrajii roşii. Doamne, era atât de frumoasă rochia.

„Şi tu eşti atât de frumoasă" am adăugat aplecându-mă în faţă şi sărutându-mi uşor imaginea reflectată în oglindă.

Chiar şi în starea de beţie în care eram m-am fâstâcit uşor când m-am întors şi l-am văzut pe Gareth stând în prag şi uitându-se la mine.

— N-ai aflat că e urât să te holbezi? Am zis.

Nu s-a clintit din loc.

— Aş vrea să ies, dacă nu te superi, am continuat eu.

— Ah, nu, n-ai să treci, a spus el apucându-mă de încheietura mâinii.

— Ba da, am ţipat eu încercând să mă smulg din strânsoare.

— Nu te mai purta ca o târfă! M-a ocărit el şi trăgându-mă în cel mai apropiat dormitor m-a trântit în pat şi a încuiat uşa.

— Presupun că acum mă vei trata ca pe o târfă, l-am înfruntat. Ce va spune preţioasa ta Lorna dacă ne va găsi aici împreună?

Dintr-odată m-am înspăimântat. Mă privea ca un criminal.

— E cazul să primeşti o lecţie de la cineva, a spus el apropiindu-se de mine. Şi mă tem că acea persoană voi fi eu.

Înainte să-mi dau seama ce vrea să facă, Gareth m-a aşezat pe genunchii lui. N-am ştiut până atunci cum e să vezi stele verzi, dar am aflat cu prisosinţă. Am început să ţip şi să dau din picioare.

— Taci, mi-a strigat ei cu răutate. Nu te aude nimeni. Casetofonul continua să bubuie jos, în sufragerie. M-am luptat şi am vrut să-l muşc, dar era mult mai puternic decât mine. Durerea nu era cine ştie ce, dar mă indignase teribil. Parcă nu se mai sfârşea. În cele din urmă ni-a dat

drumul pe podea. Zăceam acolo tremurând de frică.

— Ridică-te, s-a răstit el, şi adună-ţi lucrurile. Te duc înapoi la vapor.

Luna aflată deasupra fluviului lumina ceaţa transparentă ce plutea pe deasupra câmpurilor adormite. Cerul albastru întunecat era înţesat de stele, iar aerul avea o mireasmă greoaie de creţuşti.

Mă dureau toate oasele şi-mi muşcam buza să nu plâng. L-am lăsat pe Gareth să mă conducă pe câmpuri. Mă împiedicam din când în când, dar mă susţinea strânsoarea lui ca de poliţist de la moravuri. Cred că avea impresia că în orice clipă o pot zbughi înapoi la petrecere.

Când am ajuns pe punte i-am zis:

— Acum te poţi întoarce la scumpa ta adolescentă.

— Nu plec până nu te văd în pat.

M-am întins pe pat fără să-mi scot rochia. Dar, când am închis ochii, totul se învârtea cu mine. I-am deschis repede. Gareth stătea în picioare şi mă privea prin vălătucii fumului de trabuc.

Mi-am închis din nou ochii. Îmi era rău şi-mi venea să vărs.

— Ah, Doamne, am spus încercând să mă dau jos din pat.

— Rămâi pe loc, s-a răstit el.

— Ar trebui să mi se permită măcar să mă dau jos din propriul meu pat, i-am zis arţăgoasă. Sunt de acord că în postura ta de Mary Whitehouse ai dreptul să mă împiedici să ajung în patul altora, dar o persoană ar trebui să fie liberă să se dea jos din propriul pat dacă vrea.

— Nu mai face pe nebuna, s-a răstit Gareth.

— Nu pot, i-am răspuns disperată. Am să vomit.

Doar ce-a apucat să mă aducă până la balustrada vaporului şi am început să vărs aşa cum nu mi se mai întâmplase vreodată. Nu m-am putut abţine şi apoi, pentru că Gareth mă ţinea de cap, mi-a venit să plâng de umilinţă.

— Lasă-mă, i-am strigat eu printre sughiţuri de neputinţă. Lasă-mă să mor. Gussie şi Jeremy se vor întoarce dintr-o clipă într-alta. Te rog du-te şi fă-i să mai

întârzie un pic.

— O să mai stea câteva ore, a zis Gareth, uitându-se la ceas.

— Vrei să-mi aduci un pahar cu apă?

— Nu încă, o să-ţi facă rău. Va trebui doar să faci haz de necaz.

Am ridicat ochii spre cer, am zărit luna imensă şi albă şi am râs forţat.

— Nici că se putea o noapte mai romantică, nu-i aşa?

Pe coridor am alunecat şi m-a ridicat Gareth; m-a dus în cabină şi m-a băgat în pat cu atâta uşurinţă de parcă eram un copil. Mi-a dat câteva pastile.

— O să te ajute să adormi.

— Totuşi, să ştii că n-am plănuit să mă întâlnesc cu Jeremy pe punte la noapte.

Tremuram ca un căţeluş.

— Îmi pare rău, am spus mişcându-mi capul pe pernă, într-o parte şi în cealaltă. Îmi pare nespus de rău.

— Stai liniştită, mi-a spus. Pastilele îşi vor face repede efectul.

— Nu pleca, i-am şoptit când s-a ridicat şi s-a îndreptat către uşă.

Când s-a uitat la mine, faţa lui nu exprima nimic, nici dispreţ, nici sfidare, nici măcar o urmă de milă.

— Am să-ţi mai aduc nişte pături, a zis el. Nu vreau să răceşti.

Bunătatea lui neaşteptată, pentru prima dată când mi-o arăta, m-a făcut să-mi dea lacrimile. Când s-a întors cu cele două pleduri începusem să mă simt moleşită. Miroseau a mucegai şi, când i-am privit mâinile în timp ce mă învelea – mâini puternice şi păroase – am vrut parcă deodată să-i simt braţele cuprinzându-mă şi acele mâini mângâindu-mă ca şi când aş fi fost iar copil. M-a străfulgerat gândul că el îmi este acel tată sever, însă în acelaşi timp iubitor şi grijuliu care-mi lipsise toată viaţa. Acel cineva care să-mi spună „gata” atunci când o luam razna, care să se supere când mă comportam urât şi care să fie mândru de mine când mă purtam frumos.

— Adormi?

Am dat din cap în semn că da.

— Eşti o fată cuminte. Ai să te simţi bine mâine dimineaţă.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat distracţia.

— Nu-i nimic. Sunt ei drăguţi şi aşa, cei doi Hamilton. Ar trebui să petreci mai multă vreme cu oameni ca ei; au un bun sistem de valori.

— Cum i-ai cunoscut?

A început să-mi povestească, dar aţipisem deja iar vocea caldă cu accent galez se amesteca tot mai mult cu clipocitul apei care se lovea de vapor; apoi am căzut în inconştienţă.

12

Când m-am trezit a doua zi de dimineaţă m-am simţit copleşită de ruşine. Înainte, când mă îmbătăm, înălţăm doar din umeri, considerând că şi asta face parte din imaginea Octaviei Brennen. De data asta m-au trecut toţi fiorii la gândul că mă dădusem în spectacol aseară – am dat buzna pe jumătate goală în mijlocul acelor oameni comportându-mă mizerabil, abuzând de ospitalitatea lor, apoi umilinţa de-a mânca bătaie de la Gareth, şi cel mai îngrozitor, faptul că am vomitat în faţa lui şi n-am fost în stare să mă bag singură în pet.

Ah, Dumnezeule, am suspinat de amărăciune când am reconstituit întreaga seară, nu mai pot da ochii cu el. Totuşi, la gândul că aş putea să mă strecor de pe vapor nevăzută, m-a străfulgerat ideea că n-am să-l mai văd niciodată dacă făceam asta. Parcă mi-ar fi împlântat cineva un pumnal în inimă.

Ah, nu, am şoptit îngrozită, nu se poate una ca asta! N-aş fi putut să urăsc pe cineva cu atâta pasiune şi apoi, peste noapte, să-mi dau seama că ura s-a transformat în ceva complet diferit – ceva ce putea fi suspectat c-ar fi dragoste.

Nu-l puteam iubi. Nu puteam. Mă dispreţuia şi mă considera cea mai mare netrebnică, dar coşmarul meu era că, dacă am fi luat-o de la început, aş fi putut să fac pe

dracu-n patru să-l dau gata cu ocheadele mele, chiar şi să-l fac să creadă că sunt tandră şi dulce. Mai făcusem asta de atâtea ori. Însă acum era prea târziu. Mă văzuse ţinându-mă fără ruşine de Jeremy, ştia despre mine atâtea lucruri nefavorabile, aşa că n-aveam nicio speranţă în privinţa lui. Într-adevăr era amuzant, mă transformasem în păcăliciul păcălit.

În cele din urmă m-am dat cu greu jos din pat. Parcă mi-a explodat un meteor în cap şi aveam o greaţă teribilă. Când m-am uitat în oglindă am observat că aveam faţa palidă ca a unui mort. Mi se mai cunoştea şi fardul de aseară, dar era întins din cauză că plânsesem. Îmi simţeam gura ca o colivie de papagal.

Am mers clătinându-mă până la toaletă aceea oribilă şi umedă ce mirosea a urină şi asparagus şi mă întrebam dacă o să vomit din nod. Chiar şi spălatul pe dinţi mi s-a părut un chin. M-am îmbrăcat şi m-am târât până-n bucătărie. Gussie tocmai scrumbii afumate îşi găsise să facă.

— Bună, a zise ea. Ai dispărut foarte brusc aseară. Gareth a zis că ţi-a venit să leşini de căldură şi te-a adus acasă. Sper că nu eşti gravidă sau altceva?

Am zâmbit fără forţă şi am dat din cap. Asta era una din puţinele probleme pe care nu le aveam.

— Ce-aţi mai făcut aseară? am întrebat.

— Nu cine ştie ce. Am rămas până târziu şi am dansat pe pajişte, în lumina lunii. A fost foarte romantic. Apoi Lorna a venit cu noi să bea ceva pe vapor. Tu dormeai buştean. Mai târziu, Gareth a dus-o acasă. Nu l-am mai auzit când s-a întors.

Simţeam cum îmi apar broboane de sudoare pe frunte. M-am cutremurat de gelozie la gândul că Gareth şi Lorna s-au întors în pas lejer către casă, printre creţuşti şi luminaţi puternic de lună. Mirosul de prăjeală îmi făcea silă. Am văzut deodată o pereche de picioare lungi coborând treptele.

— Urc pe punte, am spus alarmată şi am trecut ca o săgeată prin cabina mea şi salon, iar de acolo direct la

soare, în capătul îndepărtat al vaporului.

M-am aşezat cu genunchii strânşi şi privind lung malul opus. Un şobolan a ieşit din apă, m-a privit fix cu ochii lui ca nişte mărgele şi apoi a ţâşnit înapoi în gaura lui. Ce noroc, mă gândeam. Aş vrea şi eu să am o gaură în care să mă târăsc. Trandafirii sălbatici care înfloriseră atât de frumos ieri erau acum ofiliţi de soare şi atârnau ca nişte ornamente împopoţonate pentru petreceri folosite prea mult.

Am auzit un pas în spatele meu şi inima a început să-mi bată cu putere. Eram îngrozită de profunzimea dezamăgirii mele, când mi-am dat seama că era doar Jeremy.

— Bună, m-a salutat el îmbufnat şi s-a aşezat jos lângă mine. Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Numai Gareth are noroc. De ce nu te ia cu leşin când sunt eu prin preajmă? Nu m-ar fi deranjat să te aduc înapoi singură şi să te pregătesc de culcare.

Ceva anume din glasul lui m-a scos din sărite.

— Am leşinat, m-am răstit eu.

— Şi sunt sigur că Gareth te-a ajutat să te simţi mai bine. Sunt renumite capacităţile lui curative, ştii bine.

— N-a fost chiar aşa, i-am zis nervoasă. Dacă există pe lumea asta două persoane care nu se înghit absolut deloc, acelea sunt eu şi Gareth.

— Îmi spui mereu asta, mi-a reproşat el. Mă întreb dacă nu cumva doamna protestează cam prea mult.

— Micul dejun e gata, a anunţat Gareth apărând pe nesimţite în pragul uşii.

— Eu nu mănânc, am zis roşind şi întrebându-mă cât auzise din conversaţia noastră.

Jeremy s-a ridicat în picioare.

— După ce termin de mâncat mă întorc şi stăm de vorbă, a zis el urmându-l pe Gareth pe scări.

După două minute a reapărut Gareth.

— Ăsta-i micul tău dejun, a zis el punând patru pastile de Alka Seltzer într-un pahar cu apă. A aşteptat

până când cele patru discuri s-au dizolvat şi apoi mi-a întins paharul.

— Mulţumesc, am murmurat incapabilă să-l privesc în ochi. Îmi pare rău pentru aseară.

— Las-o baltă, a zis el. Din când în când toţi ne facem de râs.

— Dar tu nu le-ai spus nimic. Am crezut…

— …C-o să mă întorc şi-o să povestesc tuturor cum ţi-ai vărsat plămânii. Nu sunt chiar atât de nemernic.

M-am uitat la el pentru prima dată. Arăta foarte obosit, sub ochi avea cerculeţe întunecate. Mă întrebam ce-o fi făcut cu Lorna aseară. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Lorna vine să ia prânzul cu noi, a spus el. Moare de nerăbdare să te revadă. Este încă la vârsta la care o impresionează extrem de mult femeile frumoase.

Ah, ce lovitură pe la spate.

— Voi încerca să n-o dezamăgesc, i-am spus încercând să-mi ascund resentimentul din voce.

A râs.

— Nu te bosumfla, nu-ţi stă bine.

Pastilele de Alka Seltzer mi-au transformat durerea de cap într-o palpitaţie surdă. Aş fi vrut să mi se vindece la fel de uşor şi sufletul.

Lorna a venit pe la douăsprezece şi jumătate. Înfăţişarea îi dăduse ceva bătăi de cap. Purta un tricou de culoarea ruginie, care i se asorta cu părul. Era foarte drăguţă, dar într-un fel eram de părere că fusese mult mai atrăgătoare cu o zi în urmă, când dăduse buzna peste noi pe neaşteptate.

— Bună, a zis ea aşezându-se pe punte lângă mine. Îmi pare rău ca ieri n-am avut timp să stăm de vorbă şi că nu te-ai simţit bine. Mama uită mereu să deschidă vreo fereastră. Toată lumea a fost foarte dezamăgită că ai plecat. Bărbaţii înnebuniseră după tine, iar azi dimineaţă când ne-au sunat ca să ne mulţumească pentru petrecere, au vrut toţi să ştie cine eşti. Vocea i-a devenit dintr-odată melancolică. Cred că de o sută de ani n-a mai văzut comitatul nostru ceva atât de splendid ca tine.

Brusc am descoperit că îmi place de ea. Mi-am dat seama că în spatele remarcilor ei nu se ascundea niciun motiv perfid, ci doar admiraţie sinceră.

— Mi-e teamă că rochia mea a fost puţin cam outre pentru mediul de ţară, am zis eu. Sper că nu s-au supărat părinţii tăi.

Şi-a scuturat capul cu violenţă.

— Ah, nu, au fost de părere că eşti minunată. E stilul lui Gareth să apară cu tipe ca tine. Am ştiut întotdeauna că aşa va fi până la urmă. Mulţi ani am avut ceva pentru el. Am sperat întotdeauna c-o să mă aştepte, dar acum te are pe tine.

— Ah, nu, am zis repede. Nu-i absolut nimic între noi. Nu ne-am cunoscut până în weekend-ul ăsta. Sunt prietena lui Gussie. Am fost colege…

— Da? Faţa i s-a luminat. Deci tu şi Gareth nu sunteţi…

— Deloc. A observat pur şi simplu că mi-e rău şi m-a adus acasă.

— Ah, a zis ea fericită. Asta chiar că mă înveseleşte. Aş vrea să fac ceva romantic, să leşin, de exemplu, când e lângă mine, dar sunt mult prea sănătoasă.

Am râs cu prefăcătorie. Nu i-ar fi convenit să îndure ce-am îndurat eu aseară.

— Să-ţi zic ceva, a continuat ea încrezătoare, aseară în drum spre casă m-a şi sărutat. Dar, pe de altă parte, cred că le sărută pe mai toate fetele.

Mi se făcea din nou rău din cauza soarelui. M-am mutat la umbră. Mi-a pus nenumărate întrebări în legătură cu viaţa mea în Londra şi oamenii pe care-i cunosc.

— Chiar îl cunoşti pe Mick Jagger? Voia să afle totul despre el.

— Vin şi eu la Londra în curând. Tocmai am terminat un curs de dactilografie şi trebuie să-mi caut o slujbă.

— Vino să stai la mine, m-am trezit eu spunându-i. Am un apartament enorm. Găseşti un pat acolo, atâta timp cât doreşti.

— Dumnezeule, s-a înroşit toată. Chiar pot? Va fi

extraordinar, măcar vreo câteva zile până când îmi găsesc ceva. Şi mă gândeam, ai putea să-mi spui care-i cel mai bun magazin de unde îţi poţi cumpăra haine? Vezi tu, mama e o tipă super, dar nu prea mi-a fost de mare ajutor în sensul ăsta.

O clipă mai târziu, când au apărut şi ceilalţi lângă noi, i-a spus imediat lui Gareth c-o invitasem să stea la mine. Mă aşteptam ca el s-o descurajeze, dar a zis doar atât:

— Bună idee, de ce nu?

De ce făcusem asta, mă întrebam după ce m-am eschivat şi am plecat să dau o mână de ajutor în bucătărie. Încercam oare să demonstrez că ştiam să fiu şi amabilă din când în când sau încercam, fără să-mi dau seama, să-l impresionez pe Gareth, încercând să mă înţeleg cu una dintre prietenele lui sau doream pur şi simplu să păstrez o legătură cu el, oricât de slabă, după noaptea de ieri.

La prânz, mi-a fost extrem de greu să înghit ceva. Nici măcar n-am putut să fumez, iar pentru mine asta înseamnă moartea. Prezenţa lui Gareth mă făcea să mă simt paralizată de ruşine. Ori de câte ori se uita la mine îmi întorceam capul brusc. De ce oare nu mai reuşeam să aduc şi acestui joc magia pe care o foloseam de obicei? Ocheade pe sub gene, părul lăsat peste ochi, fusta ridicată ca să mi se vadă piciorul, aplecări în faţă ca să mi se poată observa ce am sub cămaşa de obicei desfăcută la mai mulţi nasturi decât e normal. Devenisem peste noapte la fel de stângace ca o adolescentă. Nu ştiam ce să fac nici cu gura. Mă simţeam de parcă îmi dădusem pentru prima oară în viaţă cu ruj pe buze.

Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, Jeremy mă fixa cu privirea ca un gardian. Nu mai avea niciun farmec pentru mine. Era atât de dornic să mulţumească, îşi pierduse comportamentul leneş şi indiferent care mi se păruse irezistibil cu o săptămână în urmă. De îndată ce am terminat masa, m-am ridicat ca să spăl vasele. Aş fi făcut orice doar ca să scap de atmosfera aceea mult prea încărcată.

— Lasă-le, a zis Jeremy. Pentru Dumnezeu, Octavia, odihneşte-te.

— Ce păcat că ne întoarcem la Londra diseară, a bombănit Gussie. A fost un weekend atât de drăguţ şi de odihnitor.

Lui Gareth i-a strălucit un surâs pe faţă.

— Cred că ai atâtea planuri de făcut pentru nuntă, a zis Lorna. Ador nunţile.

Deodată Jeremy şi-a împins piciorul într-al meu. Mi l-am tras.

— Părul tău are o culoare fantastică în lumina soarelui, a spus el.

— E natural? Nu-mi mai amintesc, a întrebat Gussie.

Eram cât pe ce să spun „da” – nu recunoscusem niciodată faţă de nimeni până atunci că era vopsit – când am dat cu ochii de Gareth şi din nu ştiu ce motive ciudate, m-am răzgândit.

— Ei, hai să zicem că mă ajută şi coafeza puţin.

Gussie a ridicat coroniţa de margarete pe care o făcuse. Celelalte fire de flori rupte se veştejeau deja pe masă. Lorna s-a uitat prin hublou la priveliştea toropită de căldură. În orice moment aveai impresia că spre tine se îndreaptă copacii negri.

— Seamănă cu una din acele zile în care oamenii îşi amintesc de un sfârşit, a zis ea. Ultima înainte de război, ziua în care a murit regele.

Gussie a mai desfăcut încă o margaretă.

— Nu mă speria, mă faci să cred c-o să se întâmple ceva îngrozitor la noapte.

Un nor vineţiu a acoperit soarele.

— Cred că va tuna, a zis Jeremy.

Gussie i-a pus pe cap coroniţa de margarete. Din cauză că era prea mică, stătea ca o diademă pe părul lui blond. Şi-a luat-o de pe cap, vădit iritat.

— Ah, ai rupt-o, s-a tânguit ea.

Nu mai puteam suporta tensiunea. M-am ridicat în picioare şi m-am întins.

— Unde pleci? M-a întrebat Gussie.

— Mă duc să hoinăresc în susul apei.

— Venim cu tine, a zis Jeremy ridicându-se.

— Nu! I-am spus cu asprime şi apoi am încercat să glumesc. Îmi place să mă plimb de una singură. Presimt că voi avea o dispoziţie sufletească tip Greta Garbo.

— Noi ne ducem să luăm ceaiul la părinţii Lornei, a spus Gussie.

Nu i-am însoţit. Plimbându-mă pe pajişte am încercat să-mi desluşesc sentimentele. E doar din cauza caniculei şi a apropierii, continuam să-mi spun. Te-ai îndrăgostit de Gareth pentru e că primul bărbat care te-a cam zdruncinat. E ca un fel de provocare, pentru că el nu te place – aşa după cum şi Jeremy a fost o provocare până când l-ai prins în plasa ta. Dar n-a ajutat la nimic. Faptul că-l voiai pe Jeremy n-a fost decât un capriciu de copil faţă de jucăria interzisă. Starea aceea nu se poate compara cu nevoia disperată pe care o am de prezenţa lui Gareth.

Am mers câţiva kilometri şi apoi m-am aşezat sub un copac. Probabil că aţipisem un pic. Când m-am trezit umbrele se măreau. N-aş fi putut să suport ceaiul cu cei doi Hamilton, cu ceşcuţele ţinute pe genunchi şi discuţii post mortem despre petrecere, aşa că m-am întors pe vapor. Nu era nimeni pe-acolo. Mi-am făcut valizele, am făcut ordine în salon şi am spălat vasele de la prânz. Mă comportam atât de bine încât în curând puteam să devin o fată model.

Apoi am auzit zgomot de paşi şi pe cineva sărind pe punte. Am tresăltat de emoţie când am văzut o statură înaltă apărând în pragul uşii. Dar era doar Jeremy. Am simţit încă o dată acel paralizant sentiment de dezamăgire.

— De ce nu te-ai întors la ceai? Am fost îngrijorat.

Avea o privire acaparatoare, care dintr-odată m-a înfricoşat şi m-a pus în gardă.

— Am adormit, iar când m-am trezit mi-am dat seama că e prea târziu, aşa că m-am întors aici.

— Iar eu am ştiut asta prin telepatie şi am venit după tine, a spus el.

— Vin şi ceilalţi?

— Nicio şansă deocamdată. Gussie a descoperit un pian mare şi e fericită că poate zdrăngăni la el. Gareth şi Lorna au ieşit să facă o plimbare împreună.

Mi-am înfipt unghiile în palme. Seara trecută Gareth o sărutase. Dumnezeu mai ştie ce se mai poate întâmpla într-o după-amiază fierbinte de vară. Am strâns câteva pahare.

— Unde te duci? M-a întrebat Jeremy.

— Să pun asta la loc.

Pentru o secundă mi-a barat drumul apoi s-a dat la o parte şi m-a urmat până în salon. Am aşezat paharele în dulap cu încetineală. Când m-am întors, stătea chiar în spatele meu. Şi-a pus mâinile pe braţele mele.

— Nu, am zis cu bruscheţe.

— Nu ce? Nu ţi-am făcut nimic deocamdată.

— Atunci dă-mi drumul

— Nici nu mă gândesc!

M-a strâns şi mai tare.

— Te doresc, a spus el. Încă din prima clipă m-am perpelit după tine.

— Şi cu Gussie cum rămâne? l-am întrebat fără vlagă. Vom aştepta până ne vom întoarce la Londra.

— Lasă asta acum. Dintre topi oamenii tu eşti prima căreia nici nu-i pasă de Gussie, iar în clipa asta nu-mi mai pasă nici mie.

Şi-a aplecat capul şi m-a sărutat, deschizându-mi gura forţat cu limba.

Nu! M-am zbătut eu complet revoltată. Nu! Nu! Nu!

— Taci! A strigat el. Nu face pe ipocrita cu mine. Toată lumea ştie ce reputaţie ai, draga mea. M-ai dorit, nu te preface că nu, şi mă vei avea, fierbinte şi puternic.

Am încercat să mă desprind de el cu disperare.

— Dă-mi drumul! Am ţipat.

Dar n-a făcut decât să râdă şi m-a împins către o banchetă, acoperindu-mi gura care protesta, cu gura lui, rupându-mi nasturii de la cămaşă.

Deodată s-a deschis o uşă.

— Încetaţi, a zis o voce de gheaţă.

Jeremy a ţâşnit de lângă mine.

— Ce dracului…

— Pentru Dumnezeu, aranjaţi-vă. Vine şi Gussie într-o clipă, a spus Gareth.

Dar era prea târziu, Gussie a dat buzna în salon.

— Scumpul meu, ţi-am dus dorul. Bună, Tavy, te-ai rătăcit?

Apoi, cu o încetineală agonizantă, şi-a dat seama ce s-a întâmplat. A observat că aveam părul răvăşit, cămaşa, ai cărei nasturi încercam cu frenezie să mi-i aşez, fusese ruptă, Jeremy avea ruj întins pe faţă, scaunul era răsturnat, iar hârtiile împrăştiate pe jos.

A urmat o pauză îngrozitoare.

— Octavia, a şoptit îngrozită. Tocmai tu dintre toţi, cum ai putut? Ai jurat că nu te interesează Jeremy. Am crezut că-mi eşti prietenă. Iar în ce te priveşte, a zis întorcându-se către Jeremy, să nu crezi cumva că mai ţin să mă mărit după toate astea.

Şi-a tras inelul de logodnă, dar nu-i ieşea din deget. În cele din urmă a început să plângă şi s-a năpustit afară din cabină.

— Du-te imediat după ea! A poruncit Gareth. Spune-i, că-ţi pare rău, că n-a fost nimic serios, s-a răstit el către Jeremy.

M-am prăbuşit pe un scaun, cu inima zdrobită şi faţa în mâini.

— Ah, Dumnezeule, ce îngrozitor!

— Poţi să răsufli uşurată, mi-a mârâit Gareth. Ai făcut destule necazuri pentru o după-amiază.

— Am încercat să-l opresc, pe cuvânt că am încercat.

— Nu mă îmbrobodi. Nu e nevoie să te justifici. Eşti la înălţimea reputaţiei tale, a zis el şi a ieşit din salon trântind uşa în urma lui.

Îngrozitor era faptul că mai trebuia să descongestionăm vaporul iar Lorna urma să ne ducă cu maşina 32 de kilometri până la locul de pornire, unde Jeremy şi Gareth îşi parcaseră maşinile. Gussie a insistat să stea în spate, lângă Gareth şi s-a bocit tot drumul. Eu şi

Jeremy, scârbiţi unul de celălalt, am fost nevoiţi să stăm în faţă, cu Lorna.

Când, în sfârşit, am ajuns acolo unde erau parcate maşinile, Gussie a refuzat să se întoarcă la Londra cu Jeremy. Gareth nici măcar nu şi-a luat la revedere.

Dumnezeule, ce ironie, gândeam eu cu amărăciune, lucrurile au ieşit conform planului iniţial. Gussie şi Jeremy despărţiţi, iar eu condusă la Londra de Jeremy. Dar în loc să fim unul în braţele celuilalt, eram la cuţite. Jeremy era palid, toată fanfaronada şi îngâmfarea păreau să-l fi părăsit. Copacii de pe marginea şoselei dispăreau repede de lângă noi şi rămâneau în urmă strânşi în pâlcuri.

— Trebuie să stai de vorbă cu Gussie, a zis Jeremy. Spune-i c-a fost doar vina ta. Recunosc, ei bine, că am încercat să trag de tine în după-amiaza asta, dar Dumnezeu îmi este martor că m-ai provocat.

— Ştiu, am încuviinţat cu indiferenţă. Îmi pare rău. Am crezut că te doresc foarte mult; apoi, când a venit clipa mi-am dat seama că de fapt m-am înşelat.

— Ei bine, la fel şi eu. Eram nebun după tine, însă acum realizez că există pericolul s-o pierd pe Gussie şi totul mi se pare o eroare îngrozitoare. Presupun că am fost în contratimp. E nevoie de un şoc pentru a-ţi da seama ce multă nevoie ai de cineva anume. Gus e o persoană cinstită şi bună.

Rareori văzusem un bărbat atât de distrus.

— Spune-i c-a fost doar vina ta, m-a implorat el. Spune-i cât de tare m-ai ameţit. E un fleac pentru tine.

— Bine, am zis eu. Am să-i vorbesc. Dar n-are niciun rost să încerci s-o cauţi până mâine.

13

A doua zi după ce ne-am întors ia Londra, am încercat de câteva ori s-o caut pe Gussie la birou. Până la urmă cei de acolo au recunoscut că nu venise la serviciu, aşa că m-am dus la ea acasă. Era un apartament tipic de fată

— Ceşti nespălate, scrumiere pline peste tot şi trei valize pe jumătate nedesfăcute în sufragerie. Am dat la o

parte un sutien, murdar şi un cotor vechi de măr de pe fotoliu şi m-am aşezat.

— Ce pofteşti? M-a întrebat Gussie. Era tot în capot şi avea faţa suptă de plâns.

— Să-ţi explic ce-a fost cu Jeremy, am răspuns.

— N-am nevoie de minciunile tale, a zis ea.

— Dar trebuie să mă asculţi. A fost numai şi numai vina mea, vezi tu, încă de la început. Mi-am aruncat o singură dată ochii la Jeremy în seara aceea, la Arabella şi era atât de frumos încât m-am hotărât că trebuie să-l smulg de lângă tine cu orice preţ. Nu mai dorisem pe nimeni atât de mult în viaţa mea, aşa că am făcut pe dracul în patru i-am făcut ochi dulci, i-am zis în faţă că-l plac, m-am fâţâit pe lângă el doar cu un prosop pe mine, am aranjat să mă întâlnesc cu el pe punte după ce tu ai fi adormit. Niciun bărbat n-ar fi putut să-mi reziste.

S-a uitat la mine îngrozită.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să-l atragi.

Am încuviinţat.

— În seara aceea, la petrecerea dată de familia Hamilton am încercat să-l dau gata, am continuat eu minţind-o de data asta. Când m-am îmbătat şi m-am comportat în halul ăla a fost doar pentru că mă înfuriasem pe Jeremy din cauză că nu reacţiona în niciun fel.

— Dar ieri ce s-a întâmplat?

— Stăteam îmbufnată pe vapor când a apărut Jeremy, îngrijorat că lipsisem atât de mult şi, ei bine, într-un fel am încercat să-l seduc.

— Şi apoi am intrat eu şi Gareth.

— Da.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către fereastră continuând:

— Orice bărbat s-ar fi simţit flatat să fie curtat atât de asiduu. Toate s-au întâmplat doar din cauza căldurii şi a faptului că ne-am strâns toţi pe vapor. La naiba, doar m-a sărutat, nimic mai mult. Pe tine te iubeşte cu adevărat. Aseară în drum spre casă era complet înnebunit.

Gussie se trăgea de o şuviţă de păr.

— Da? A zis ea neîncrezătoare.

— Oricum, am continuat eu, alaltăieri pe vapor ai spus că te aştepţi să-ţi fie necredincios şi că-l vei ierta întotdeauna.

— Ştiu că aşa am spus, a zis Gussie oftând, dar lucrurile astea stupide se spun doar aşa, teoretic, dar când se întâmplă în realitate sunt cumplite.

M-am apropiat de ea şi am apucat-o de umeri.

— Gussie, te rog să nu plângi.

— Nu mă atinge, a şuierat ea. M-am gândit la tine toată noaptea trecută. Eşti răutăcioasă, totdeauna ai fost aşa. Încă de când eram colege la şcoală, mi-ai jignit prietenii şi-ai încercat să-i îndepărtezi de mine. Iar de data asta mi-ai furat ceea ce aveam mai scump pe lume. De ce te porţi aşa? Eşti extrem de frumoasă poţi avea orice bărbat doreşti.

— Pentru că întotdeauna am fost geloasă pe tine, i-am mărturisit eu încet, folosindu-mă de vorbele lui Gareth. Pentru că, deşi am părul blond şi picioare lungi, oamenii te-au simpatizat mai mult pe tine întotdeauna.

A urmat o pauză.

— Cred că a fost drăguţ din partea ta să vii şi să-mi spui toate astea, a spus ea cu o voce slabă. Situaţia se schimbă. Am discutat foarte mult cu Gareth aseară.

— El ce-a zis? Am încercat să nu-mi trădez emoţia din glas.

— Că Jeremy a fost esenţialmente o pradă uşoară, că aş face mai bine să nu mai ţin cont de pierderi şi să isprăvesc cu el. A mai spus că probabil l-ai încurajat la început, dar la o privire mai atentă şi-a dat seama că Jeremy era mult prea uşor de distras şi că el a fost cel care a forţat nota ieri. A zis că mariajul cu Jeremy ar însemna un şir lung de infidelităţi şi că s-ar fi căsătorit cu mine doar pentru protecţie şi bani.

— Dar a fost pur şi simplu brutal! Am îngăimat eu.

— Nu-i aşa? Dar ăsta-i singurul lucru care-mi place la Gareth, îţi spune adevărul despre ceea ce are importanţă.

— A mai spus şi altceva? Am întrebat-o cu

indiferenţă. Adică despre mine.

— Nu cine ştie ce. Mi-a dat dreptate când am spus că e aproape imposibil să-ţi reziste cineva atunci când pui ochii pe el.

— Mi-am muşcat buza.

— Îmi pare rău.

— Mi-e destul de greu, a zis Gussie jucându-se cu ciucurele halatului. Nu atrag cu uşurinţă un bărbat. Jeremy a fost primul care mi-a spus vreodată că mă iubeşte. Nu mă pot duce la o petrecere mâine, cum poţi tu, şi să agăţ pe altcineva cum ai bate din palme. Când merg pe stradă, privirile bărbaţilor nu mă dezmiardă şi nu mă consolează cu admiraţia lor. Tu nici n-ai idee ce înseamnă să fii lipsită de sex appeal. În ceea ce te priveşte e doar o chestiune de timp. Eu poate că n-o să mai întâlnesc niciodată un bărbat care să mă vrea de nevastă.

Începeam să mă enervez. De ce dracului nu ţinuse cură de slăbire? apoi m-am simţit vinovată.

— Vei putea să mă ierţi vreodată?

— Nu ştiu deocamdată. Poate că peste câteva săptămâni voi gândi altfel.

M-am îndreptat către uşă.

— Ai să-l primeşti pe Jeremy dacă se întoarce aici?

A izbucnit în plâns.

— Ah, da, bineînţeles.

Abia după ce am plecat de la ea am devenit conştientă de tot tragismul situaţiei. De când plecasem de pe vapor fusesem indiferentă la suferinţă, de parcă îmi pusesem sufletul la îngheţat până când aveam să îndrept lucrurile între Gussie şi Jeremy. Acum trebuia să fac faţă viitorului

— Agoniei de a iubi un bărbat care mă ura şi dispreţuia, care mă va detesta şi mai mult când va afla ce-i spusesem lui Gussie.

Următoarele câteva zile am fost distrusă. N-am crezut niciodată că e cu putinţă să suferi atât de mult. Mândria, disperarea şi dorul se izgoneau unele pe celelalte cu monotonie în mintea mea. Am plâns toată noaptea, iar

la cea mai uşoară provocare, şi în timpul zilei. M-am dus de nenumărate ori până la fluviu şi mă întrebam dacă să mă arunc sau nu în el. De mii de ori m-am apucat să-i scriu lui Gareth scrisori în care-mi susţineam cauza, dar le rupeam de fiecare dată. N-aveam nici urmă de speranţă, nu puteam nici măcar să mă refugiez cu ochii deschişi în vis.

Aproape în fiecare seară am împrumutat maşina proprietarului, am traversat Londra şi m-am postat în faţa casei lui Gareth aşteptându-l, dar n-am văzut niciodată luminile aprinse. Opream motorul şi plângeam fără să mai ştiu de mine.

14

Atmosfera caniculară continua să copleşească Londra, în faţa apartamentului meu, Green Park îşi pierdea cu repeziciune nuanţa verde, platanii erau acoperiţi cu un strat gros şi cenuşiu de praf, iarba se decolorase şi era de-un galben fără viaţă. Navetiştii lâncezeau în staţiile de autobuze.

La două săptămâni după ce ne-am întors de pe vapor, într-o zi de luni, am fost trezită din somn de soneria care suna fără încetare. M-am înfăşurat într-un prosop, mi-am făcut drum printre plicurile toate de culoare maro, împrăştiate pe covor. M-am uitat pe vizor cu speranţa oarbă că ar putea fi Gareth. Dar era doar un tânăr slăbuţ, cu mustaţă, cu urechile cât cupa de la fotbal, îmbrăcat într-un costum jerpelit şi cu un arsenal de pixuri în buzunarul drept. Era clar că nu intenţiona să-şi ridice degetul de pe sonerie. Am deschis uşa. M-a privit cu plictiseală.

— Domnişoara Brennen?

— Nu, i-am spus. Foloseam vechile trucuri.

— Dar locuieşte aici domnişoara Brennen?

— Bineînţeles, dar e în străinătate acum. Pot să vă ajut cu ceva?

— E vorba despre impozitul pe venit, l-am scris în repetate rânduri. Problema a devenit foarte urgentă.

— Ah, Doamne, am zis plină de înţelegere. Sunt

sigură că nu vă evită în mod intenţionat. Doar că nu e prea dumirită cu impozitul ăsta.

— Când e vorba să-l plătească, foarte mulţi oameni devin nedumeriţi, a spus el şi privirea i se plimba plictisită pe corpul meu. Când o aşteptaţi să se întoarcă.

— E în Bahamas, am zis eu. Şi după aceea cred că va lua avionul spre New York. Are mulţi prieteni acolo. N-a lăsat vorbă când se întoarce.

— Ne interesează o sumă de bani câştigată făcând reclamă pentru Herbert Revson.

Slavă Domnului că se uita la picioarele mele, altfel ar fi observat că mă înverzisem.

— Dar asta s-a întâmplat acum trei ani, am bolborosit eu, şi în America.

— Da, însă a fost plătită de filiala lor din Anglia, care, bineînţeles, a declarat suma de bani.

— Biata Octavia, am zis cu vocea slabă. Ai cumva idee cam cât le datorează?

— Ei bine, a zis el încrezător. De obicei nu dezvăluim cifrele (era clar că murea să mă dezvăluie pe mine) dar cred că nu foarte mult sub cinci cifre. S-a întâmplat cumva să lase vreo adresă viitoare?

— Nu, n-a lăsat. Sună telefonul. Trebuie să mă duc să răspund, i-am zis fermă, trântindu-i uşa în faţă.

Zece mii de lire! De unde dracului să fac rost de atâţia bani? behăind de groază am alergat să răspund la telefon, sperând încă o dată ca, prin cine ştie ce miracol, să fie Gareth. Dar era Xander. Vorbisem foarte puţin cu el de când mă întorsesem. Fusese ocupat, aşa că nu-i povestisem încă despre Gareth. Şi nici nu eram prea sigură că vreau să-i spun. N-aş fi putut suporta să nu mă ia în serios.

— Ah, ce bine-mi pare că te aud, i-am zis.

— Probabil că n-o să mai gândeşti aşa când vei afla veştile, a spus ei. A murit Hugh Massingham.

— Ce!

M-am aşezat în pat.

— Infarct, la sfârşit de săptămână. A jucat tenis, mi-a

explicat Xander.

— Ah, Doamne, ce îngrozitor.

Bun, arătos, nepăsător, senzual, indolentul Massingham – protectorul şi şeful lui Xander, prieten cu mine. A fost întotdeauna extrem de generos cu amândoi şi-mi achitase mereu notele de plată. Nu mi se părea cu putinţă.

— Nu mai rezist, am şoptit eu şi lacrimile au început să mi se scurgă pe obraji.

— Groaznic, nu-i aşa? Chiar am ţinut la tipul ăsta. Dar, draga mea, mă tem că asta nu-i tot. Avem probleme la fabrică. Ricky a umblat prin hârţoage, le-a pieptănat, a mirosit ceva şi a descoperit toate rufele murdare. Cifrele din acest an sunt catastrofale, acţiunile au ajuns la fundul sacului, comenzile sunt la pământ; din nefericire, cheltuielile tale şi ale mele sunt foarte mari.

După voce mi-am dat seama că intrase de-a binelea în panică.

— Ricky a convocat pentru mâine la ora trei o şedinţă urgentă cu cei din departamentul de conducere. Vrea să fii şi tu acolo.

— Pentru ce?

— Ei, nu se ştie exact ce-i cu apartamentul tău, cu notele de plată pentru cheltuielile noastre personale şi mai e şi maşina. Cred c-ar fi bine să avem o întrevedere diseară, să vedem câte note de plată putem procura, a continuat el, încercând să pară liniştit.

— Bine, am spus eu. Treci pe aici după program.

Se pare că nu prea era momentul prielnic să-l pun la curent cu impozitul restant.

— De fapt, a continuat Xander, bietul Hugh şi-a ales foarte bine momentul să dea în primire; Ricky plănuise deja să-l înlocuiască.

— Hugh a ştiut?

— Nu cred, dar cu siguranţă că i-a uşurat misiunea lui Ricky. Aduce un profesionist pe capul nostru ca să ne scoată din mocirlă.

— Crezi că va fi în stare?

— Tu ar trebui să ştii, iubito. E amicul tău, Gareth Llewellyn.

M-am întins pe pat ţinându-mi în mâini faţa fierbinte. Uitasem de toate – de Massingham, de cele zece mii de lire pentru achitarea impozitului, cheltuielile ilicite. De ce, de ce, de ce făcuse Gareth una ca asta? Avea şi aşa destule pe cap. De ce să accepte postul altcuiva? De dragul puterii sau pentru câştigul financiar, sau doar ca să-şi bage ghearele în altă plăcintă industrială? Era oare posibil să fi făcut asta doar pentru că voia să mă revadă? Sau, mult mai probabil, vrea să se răzbune şi să mă distrugă. Oricare ar fi fost motivul, peste aproximativ douăzeci şi patru de ore avea să-l revadă iar.

Pe seară, Xander şi cu mine am petrecut câteva ore inutile încercând să punem în ordine cheltuielile, după care am renunţat. Mi-am potrivit ceasul să sune a doua zi la ora unsprezece, ca să am timp suficient să mă pregătesc. Chiar şi aşa, probam rochie după rochie, cuprinsă parcă de panică. Este ciudat cum poate garderoba să spună povestea trecutului unei persoane. Rochia de culoarea albăstrelelor, până la genunchi pe care o cumpărasem ca să-l scot din minţi pe Jeremy, cea neagră fără spate, care-l întărâtase pe Ricardo, pijamaua aurie ce-l făcuse pe Charlie să îngenuncheze în faţa mea şi să mă ceară în căsătorie; iar pe fundul şifonierului zăcea aruncată rochia cea gri pe care n-o mai îmbrăcasem din iarna trecută, de la balul din Paris, când am încercat fără să reuşesc să-l despart pe şoferul francez de soţia lui.

În ce aş fi putut să mă îmbrac pentru a-l câştiga pe Gareth? spusese că-i plac femeile blânde, necapricioase şi vulnerabile. Mi-am pus o rochie albă, cumpărată pentru Ascot anul trecut, dar nepurtată vreodată. Se potrivea pentru o petrecere în grădină, era lungă, cu mânecile lungi şi cu decolteul adânc prin care mi se vedea pielea bronzată şi, speram eu, mă făcea să arăt inocentă şi fragilă. A trebuit să mai fac o gaură în cordon ca să-mi fie suficient de strâns. În două săptămâni de plâns slăbisem enorm. Numai pleoapele nu pierduseră în greutate. Mi le-am

ascuns în spatele unor ochelari de soare.

Când am ajuns la biroul central al firmei Seaford-Brennen, toată lumea aştepta într-o stare de agitaţie şi nervi. Şocul de ieri privind moartea lui Massingham fusese înlocuit cu emoţia sosirii lui Gareth. Secretarele îi văzuseră poza în revistele de specialitate. Ştiau că e bogat, atrăgător, are succes şi, cel mai important lucru, este necăsătorit. Se spălaseră toate pe cap şi se aranjaseră la patru ace. Când am intrat, în birouri mirosea ca în raionul cu parfumuri de la Harrods. Toate erau la locul lor. Am întâlnit câteva priviri ostile. De ce mai trebuia să mai apar şi eu ca să rivalizez cu ele?

Sala de consiliu a firmei Seaford-Brennen, cu mocheta gri, pereţi cu lambriuri şi portrete de familie, era întruchiparea discreţiei. Xander era singura persoană care se afla acolo, ascuns pe jumătate de masa enormă şi lustruită, chiar sub portretul tatălui meu. Feţele lor plictisite, neodihnite semănau foarte mult. Xander mesteca gumă şi desena pe agendă un jucător de rugby.

— Bună, îngeraş, mi-a spus el cu o voce răguşită când m-am strecurat pe un scaun de lângă el. Cei din comisia asta blestemată nu şi-au sfârşit încă prânzul copios. Locul ăsta e întors pe dos. Până şi curierii parcă ar fi luat tranchilizante. Ricky a venit deja să mă vadă în dimineaţa asta, tunând şi fulgerând în privinţa cheltuielilor. Trebuie să ţii chitanţele, mi-a zis el. I-am spus că ţin deja o Pamela, ce nevoie aş mai avea şi de un Bill *1*.

Ah, Dumnezeule, gândeam eu, nu mai este în toate minţile. Probabil că mestecă gumă ca să nu se mai simtă mirosul de whisky.

— Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la mine? L-am întrebat.

— Am ieşit la un restaurant să iau cina cu un prieten, o mişcare nu prea înţeleaptă, dar care m-a făcut să mă simt bine şi lucrurile s-au prelungit…

— Ai ajuns în pat?

— Nu într-al meu, bineînţeles.

A încercat să-şi sprijine cotul pe masă, dar i-a

alunecat.

— S-a deschis uşa şi a apărut domnişoara Billings, secretara şefă, fâţâindu-se de colo colo, mutând agendele şi creioanele dintr-un loc într-altul. Un damf exagerat de parfum de violete aproape că ne-a asfixiat.

— Ar trebui să mai pui un pic de Pledge *2* pe blatul mesei, a spus Xander cu reproş în glas. Şi sunt foarte mirat că n-ai pus un covor roşu şi o casetă cu „Land of any Fathers”. Domnul Llewellyn este obişnuit cu tot ce-i mai bun.

Domnişoara Billings a scos un sunet dezaprobator şi s-a năpustit afară din birou, cu mărgelele fluturându-i. În clipa următoare a fost înapoi împreună cu Tommy Lloyd, directorul comercial.

— Crezi că ar trebui să punem un vas cu flori în mijlocul mesei?

— Un buchet de praz ar fi mai nimerit, a spus Xander.

Tommy Lloyd i-a zâmbit subţire. Îl tolera pe Xander, dar nu-l simpatiza. Era un bătrân din Wellington, cu o

1 Bill – chitanţă; *nume propriu masculin*.

2 Pledge – jurământ de credinţă.

Mustaţă cenuşie şi ţepoasă, cu un spate drept şi rigid şi voce tăioasă de militar. Fusese cel care ar fi trebuit să-i urmeze în post lui Massingham. Nasul său roşu trebuie să se fi strâmbat la sosirea lui Gareth. Era urmat de Peter Hocking, cel ce răspundea de producţie şi aproape la fel de inspirat ca o sticlă răsuflată de apă tonică, de bătrânul Harry Somerville, căruia dinţii falşi îi clănţăneau de nervi, şi deşi lucrase în firmă încă de la şaisprezece ani era încă tratat de toată lumea de parcă ar fi fost un simplu curier.

Treptat, celelalte scaune au fost ocupate de şefi de departamente, umflaţi de cât mâncaseră la prânz, care m-au salutat cu mult mai puţin entuziasm decât de obicei; linguşeala pe care mi-o arătau când tatăl meu era în viaţă pierise aproape de tot.

Se discuta sporadic despre şansele noastre de a câştiga meciul internaţional de cricket între Anglia şi Australia. Peter Hocking îl plictisea pe Harry Somerville cu

o reţetă de preparare a vinului în casă. Dar, în general, erau toţi ciudat de tăcuţi şi se uitau întruna fie la ceasuri, fie către uşă.

— Când totul se năruie, du-te în Wales, a spus Xander.

Mă simt exact de parcă sunt cât pe ce să mă avânt într-un butoi pe cascada Niagara. Ai o ţigară? Se pare că am rămas fără. R l-am dat una şi, deschizându-mi geanta, am profitat de ocazie să-mi pudrez nasul şi să-mi mai dau puţin parfum, îmi tremura mâna atât de tare încât mi-am turnat prea mult. Mirosul de Miss Dior s-a amestecat cu cel de violete Devon şi rezultatul a fost neplăcut.

— Nu-i nimic, a spus Xander. Cel puţin va acoperi mirosul de sânge coagulat şi cadavre în descompunere.

Părea ciudat de bine dispus. Îi plăcuseră întotdeauna noutăţile. Avea câteva pete roşii pe pomeţii obrajilor.

Starea de aşteptare devenea tot mai rea. Toţi aveau gulerele de la cămăşi mult prea strânse. Domnişoara

Billings stătea în partea dreaptă a capătului mesei şi trăgea de elasticul care susţinea paginile pe care deja le stenografiase în ziuă aceea. Când a sunat telefonul am sărit cu toţii ca arşi.

A răspuns Tommy Lloyd.

— Sunt jos? Bine. Sigur că va veni Ricky sus cu ei. Domnişoară Billings, vrei să te duci să-i întâmpini la lift?

— Duşmanul a ajuns la porţi, a spus Xander continuând să deseneze jucători de rugby pe agenda de lucru. Hoardele de barbari se apropie. Presupun că ar fi mai bine să ne lăsăm pe spate şi să ne distrăm.

De îndată ce s-a deschis uşa, râsetele nervoase din birou au încetat. Şi-au făcut intrarea de parcă ar fi fost cei patru magnifici. Ricky zâmbind afectat, ca şi când ar fi avut un os mare în gură, era urmat de Gareth şi de un bărbat cu alură de luptător, solid, cu umeri mari şi îmbrăcat într-un costum alb. Încheietoarea de pluton era Annabel Smith. Purta un taior negru foarte simplu, iar părul blond de culoarea dovleacului era strâns la spate într-un coc. Tăcerea de mormânt care a urmat era un

tribut adus frumuseţii ei. Dintr-odată m-am simţit ridicolă în rochia mea albă, ca o debutantă care fusese lăsată afară în ploaie.

Eram atât de distrusă de dor şi timiditate încât mi-a trebuit o secundă până să fiu în stare să mă uit la Gareth. Purta un costum gri deschis, cămaşă şi cravată bleumarin. Nu-l mai văzusem niciodată atât de formal îmbrăcat. Faţa lui greoaie parcă-şi pierduse tot bronzul şi părea umbrită şi obosită. N-a aruncat nicio privire în direcţia mea.

S-au aşezat toţi, cu excepţia lui Ricky, care a stat un minut şi i-a privit în tăcere pe cei adunaţi în jurul mesei, de parcă ne-ar fi numărat.

— Să aduc acum cafeaua? A întrebat domnişoara Billings agitată.

— Nu cred că avem nevoie, mulţumesc, a spus el. Şi nici nu-i necesar să rămâi, domnişoară Billings. Va scrie doamna Smith procesul verbal.

Arătând acelaşi tip de împotrivire şi nervozitate, ca o pisică azvârlită afară în ploaie, domnişoara Billings a fost expediată din birou. Aşteptam să apară în orice clipă la fereastră, mieunând furioasă.

Ricky şi-a dres vocea.

— Domnilor, vreau să vi-l prezint pe domnul Llewellyn, de a cărui reputaţie sunt sigur că aţi auzit cu toţii. L-a adus cu dânsul pe domnul Morgan, mâna lui dreaptă – luptătorul cel solid ne-a salutat dând din cap fără să zâmbească – şi pe foarte încântătoarea doamnă Smith, secretara lui personală, care au contribuit împreună la mare parte din succesul domnului Llewellyn.

Doamna Smith ne-a acordat tuturor acel zâmbet de pisicuţă. În jurul ei s-au luminat câteva feţe. Picioarele doamnei Smith prezentau o motivaţie mai mare de a rămâne treaz în timpul şedinţei, decât cele ale domnişoarei Billings.

— Chiar dacă domnul Llewellyn a venit, după cum foarte uşor se poate observa, a continuat Ricky, în calitate de nou, a făcut o pauză înainte de a pronunţa cuvântul, director general, dumnealui are, după cum ştiţi, încă multe

alte obligaţii, aşa că nu trebuie să-i acaparăm prea mult din timpul său. Cu toate acestea, analizează de vreo câteva săptămâni structura firmei Seaford-Brennen şi ne-a făcut câteva sugestii foarte utile, însă în legătură cu care n-are nimeni motive să se îngrijoreze.

— Dar ce-a fost cu Hugh Massingham? S-a auzit vocea nedesluşită a lui Xander. Toată lumea se uita îngrozită în jur, de parcă vorbise unul dintre tablouri. A urmat o pauză stânjenitoare. Xander continua să deseneze acum cu atenţie dungile de pe tricoul unui jucător de rugby. N-am îndrăznit să mă uit la Gareth.

— Ajung şi la problema asta imediat, a zis Ricky, cu vocea uşor tăioasă. Ştiu cât de mult v-a întristat moartea lui Hugh. În calitatea mea. De prieten apropiat şi coleg de mai mulţi ani ştiu că-i voi simţi lipsa, iar toată compasiunea noastră se îndreaptă către văduva şi familia sa. Sper că cei mai mulţi dintre voi vor lua parte la slujba de înmormântare din ziua de cinci. Până atunci, a spus el uşurat, trecând la problema cea mai importantă, era absolut necesar să restaurez imediat încrederea publică şi să previn un viitor eşec la bursa de valori, aşa că l-am invitat pe domnul Llewellyn să facă şi el parte din consiliul de administraţie.

Ca să evite şi alte posibile întreruperi din partea lui Xander, s-a grăbit să-l prezinte pe Gareth fiecăruia dintre cei aflaţi în jurul mesei. Tommy Lloyd a dat mâna cu el, dar era clar că se zbârlea de ură. Niciunul din ceilalţi şefi de departamente nu părea în mod deosebit prietenos. Sărmanul Gareth, îl aştepta o cursă dură. Până când au ajuns în dreptul meu parcă s-a scurs o eternitate. Eram convinsă că bătăile puternice ale inimii mele se auzeau în toată încăperea.

— Pe Octavia o cunoşti, a spus Ricky.

Gareth mă privea. Avea ochii aspri şi duri, fără urmă din răutatea aceea flegmatică.

— Da, o ştiu pe Octavia, a zis el fioros.

Apoi privirea lui dură s-a oprit asupra lui Xander.

— Iar el este fratele Octaviei, ginerele meu,

Alexander, a spus Ricky încercând parcă să-l atenţioneze pe Xander să nu vorbească în plus.

Xander s-a ridicat în picioare.

— Heil Hitler, a zis el zâmbind politicos, a sughiţat şi s-a aşezat.

— Xander! S-a răstit Ricky.

— Ştiu că urându-i bun venit domnului Llewellyn din toată inima, a adăugat Harry Somerville, şi în acest timp mărul lui Adam i se mişca violent, sunt în asentimentul tuturor.

— Vax, a zis Xander.

— Xander, l-a apostrofat Ricky, dacă nu eşti în stare să-ţi ţii gura-nchisă, ar.fi mai bine să o ştergi de aici.

Aveam sentimentul neplăcut că-l încânta faptul că Xander îşi dădea în petec, căci în felul acesta Gareth observa câte trebuia să suporte de la el în mod obişnuit.

— Ei bine, cred că e rândul tău acum, Gareth, a adăugat el aşezându-se.

Gareth s-a ridicat în picioare, tot fără să zâmbească, însă complet relaxat. Pentru o secundă, a ţinut în mână o agendă de pe masă, învârtind-o gânditor între arătător şi degetul mare apoi s-a uitat prin jur ca un dirijor, aşteptând până când a captat atenţia tuturor.

— Aş vrea să încep prin a examina structura companiei, a spus el. După cum domnul Seaford tocmai v-a adus la cunoştinţă, de câteva săptămâni am început să mă ocup de tehnologia voastră şi am ajuns la concluzia – am de gând să fiu brutal – că întreaga voastră organizare trebuie să fie restructurată de sus şi până jos, şi că anumite persoane, în mod special dintre cele aflate la conducere, vor fi nevoite să devină mai active.

A început apoi să lanseze un atac usturător la adresa ierarhiei manageriale de la Seaford-Brennen, a distribuţiei bunurilor şi a muncii, până când i-a ameţit pe toţi. Tommy Lloyd arăta ca o sfeclă înfuriată, iar ceilalţi de la masă, de parcă ar fi pozat pentru o fotografie proastă. Nu exista nicio îndoială că Gareth ştia cum să vorbească. Avea darul galez al oratoriei, elocvenţa, magnetismul şi cadenţele

calde. Puteai să deteşti ceea ce spunea, dar erai nevoit să-l asculţi.

— Am convocat această întrunire pentru după-amiază, a continuat el, deoarece, judecând după realizările voastre n-am crezut că veţi reuşi să vă treziţi de dimineaţă.

Jumătate dintre voi se pare că simţiţi că merită doar să munciţi o singură oră înainte de a vă duce la masa de prânz. Înainte de ora 10: 30 şi după 5: 00 niciunul din voi nu poate fi găsit, ca să nu mai menţionez cele trei ore din miezul zilei pe care fiecare dintre voi şi le petrece la Ritz.

Tommy Lloyd şi-a strâns buzele.

— În timp ce noi ne distrăm la Ritz, după cum foarte politicos te-ai exprimat, a zis el cu răceală, majoritatea treburilor din companie sunt terminate.

— Fără să fie trecute şi în registrul de comenzi, a zis Gareth. Trebuie să vă intre bine în cap faptul că vechiul sistem a murit – toate afacerile de mântuială pe care le încheiaţi la un pahar de Martini n-o să mai meargă de acum înainte, şi mai trebuie de asemenea să staţi pe propriile voastre picioare. V-aţi obişnuit prea tare să vă bazaţi pe subvenţiile de la guvern sau pe împrumuturi masive acordate de firma-mamă iar când acestea se termină, ţipaţi că mai vreţi. S-a uitat în jurul mesei.

— Când a fost ultima oară vreunul din voi în fabrică? A întrebat el schimbând deodată atitudinea.

Toţi au tăcut stânjeniţi şi încurcaţi.

— Ţinem legătura foarte des prin telefon, a adăugat Peter Hocking cu vocea lui groasă.

— Nu-i suficient, a zis Gareth izbind cu mâna în masă atât de tare că au sărit toţi. Ştiu, pentru că în ultimele câteva zile am fost la Glas gow, Coventry şi Bradford şi starea de spirit este îngrozitoare. Nu-i de mirare că sunteţi asaltaţi de greve.

— Tu ştii cel mai bine, bineînţeles, a zis Tommy Lloyd iritat de-a binelea. Uitasem că reprezinţi una dintre noile întreprinderi fără rădăcini ori responsabilitate.

— Chiar crezi că poţi avea cincizeci de mii de angajaţi, s-a răstit Gareth, fără să ai niciun fel de

responsabilitate faţă de ei? Sigur, mi-am făcut ucenicia în fabrică, aşa că întâmplător îi cunosc pe oameni şi ei nu muncesc doar pentru salariu, ci pentru că sunt mândri de ceea ce produc şi pentru că celor pentru care lucrează le pasă de ei. Mulţi dintre voi cred că e suficient să le dai muncitorilor câte un ceas de aur după cincizeci de ani de muncă grea şi un zaiafet de Crăciun, după care poţi uita de ei. În companiile mele, a continuat el, accentul galez devenind din ce în ce mai distinct, noi dăm socoteală tuturor de ceea ce se întâmplă. Ducem o politică în care ne bazăm şi pe participarea angajaţilor. Avem chiar şi un reprezentant al vânzătorilor care ia parte la şedinţele consiliului nostru de administraţie. Un plan cu realizările viitoare ale firmei circulă regulat printre toţi angajaţii. Îi implică şi-i face să simtă că fac parte din firmă. Orice muncitor poate pune celor din conducere o întrebare la care sunt siguri că vor primi un răspuns.

Era extraordinar. Nici că poate exista ceva mai seducător decât să vezi persoana iubită excelând într-un domeniu complet neaşteptat. Parcă îmi venea să-i arunc flori şi să strig „Bravo”.

Cu toate acestea, buzele lui Tommy Lloyd se mişcau dispreţuitor.

— Ce bine că ne daţi sfatul dumneavoastră, domnul Llewellyn a spus el. Acest tip de concept utopic e posibil să dea rezultate în construcţii, dar am impresia că nu prea vă pricepeţi la inginerie. Ştiţi bine că timp de cincizeci de ani am condus această firmă cu mult succes.

— Tocmai aici e buba. Seaford-Brennen a fost o companie de familie de primă mărime, însă în ultimii douăzeci de ani aţi trăit doar de pe seama reputaţiei.

— Deţinem cel mai bun şi avansat laborator de cercetare din ţară, a adăugat Tommy Lloyd iritat dar continuând să zâmbească.

— Încă o dată îţi spun, tocmai aici este buba, a zis Gareth: Multe cercetări, însă niciuna nu e pusă în aplicare. Acum două luni m-am întors dintr-o călătorie prin lume.

Brush Group şi British Electrical erau peste tot, voi

însă nicăieri. Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul.

Tommy Llyod şi-a luat un trabuc şi a început să-i scuture capătul.

Gareth s-a întors către Kenny Morgan, care i-a întins câteva coli de hârtie.

— Kenny s-a uitat prin catastifele tale, a spus Gareth.

— N-are niciun drept să facă asta, a zis Tommy Llyod înroşindu-se la faţă.

— Din calculele lui reiese că pentru anul viitor nu vei avea niciun profit, în niciun caz opt milioane de lire, cum ai estimat. Ceea ce înseamnă foarte mult.

— Consider că este o flagrantă încălcare a securităţii, a spus Tommy Lloyd adresându-se direct lui Ricky.

Ricky l-a ignorat şi nu şi-a luat ochii de la Gareth, care a continuat pe un ton mai calm.

— Şi oricum, estimările lui Kenny sunt exagerate. Nu vreau să spun decât că ai nevoie de ajutor pentru a-ţi conduce afacerile şi am de gând să le fac aşa cum n-au fost niciodată, adică eficiente. Trebuie să ţii piept competiţiei internaţionale: americanilor, germanilor, japonezilor şi ruşilor. Am văzut anul trecut în Siberia câteva complexe industriale care funcţionau cu cheltuieli mult mai reduse decât ale noastre. Dacă avem de gând să-i învingem pe ruşi la propriul lor joc, nu mai avem loc şi pentru companii cu o piaţă exclusiv internă.

— Şi nici măcar cifrele tale de pe piaţa internă nu sunt cine ştie ce, a adăugat el. Ştiţi cu toţii că ele au scăzut de la cincisprezece virgulă doi la sută din producţia internă de acum patru ani la patru la sută astăzi.

A făcut o pauză, şi-a întins degetele pe masă şi le-a privit o secundă.

— Şi acum care-i soluţia? A întrebat el privind în jurul mesei.

Xander a desenat o bară peste poarta de rugby.

— Cred că ar fi bine să-ncepem cu toţii să exersăm pasul de gâscă, a completat el.

A urmat o tăcere îngrozitoare. Încă o dată, toate privirile s-au întors către Xander, însă de data asta cu mai

multă iritare decât stânjeneală. Lui Gareth îi palpita un muşchi pe obraz.

— Când o să am nevoie de un clovn, a zis el tăios, voi angaja unul de la Morecambe & Wise. Trebuie să răspunzi personal la această problemă?

Xander s-a lăsat un pic pe spate în scaunul său ca să-şi admire opera de artă.

— Ei, nu este chiar în domeniul meu, a răspuns el şi a sughiţat uşor.

— Atunci fă bine şi taci, i-a trântit-o Gareth.

Şi-a scos un pachet de ţigări. S-au aprins câteva brichete, dar el a folosit-o pe a lui, a tras fumul adânc în piept şi apoi a continuat pe un ton aspru:

— Ca să vă scot din bucluc, eu şi Ricky sugerăm următoarele măsuri. Pentru început, Seaford internaţional va considera împrumutul de cincisprezece milioane de lire drept o pierdere şi vă vor acorda alte zece milioane pentru următorii patru ani, pentru un nou program model şi pentru modernizarea fabricilor. În al doilea rând, produsele deja existente necesită şi mai multe teste. Practic, tot ceea ce aţi produs în ultima vreme a fost distrus de bietul coeficient de fiabilitate, ’n al treilea rând, intenţionez să refac operaţiunea de producţie, trebuie să fie accelerată. Listele cu cei care aşteaptă sunt atât de lungi încât cumpărătorii noştri au fost nevoiţi să se ducă în altă parte. Aş vrea ca noile aparate să fie asamblate cel mai târziu până în ianuarie. Şi nici nu produceţi suficient de mult, aşa că, în loc să vă concediaţi oamenii la Glasgow şi Bradford vom iniţia un sistem în două schimburi. Sunt destui oameni acolo care au nevoie de o slujbă. Apoi, depinde de voi vânzarea produselor. Ăsta-i copilul tău, Tommy.

Tommy Lloyd s-a învineţit la faţă când s-a auzit interpelat pe numele său de botez.

— Va trebui să regândim în întregime şi piaţa de export, a continuat Gareth. Apetitul existent în Orientul Mijlociu şi în Africa pentru produsele voastre, în mod special pentru centralele electrice, ar trebui să vă aducă

nişte comenzi extraordinar de multe.

— Vorbeşti de parcă am stat de pomană de când s-a terminat războiul, a sesizat Tommy Lloyd cu rigiditate. Oricine poate să vină cu propuneri.

— Exact, a confirmat Gareth. Aşa că noi să ne punem pe treabă de mâine dis-de-dimineaţă. În următoarele două săptămâni, eu şi Kenny plănuim să stăm de vorbă cu fiecare dintre voi separat. Nu voi fi tot timpul aici, însă pentru moment Kenny va fi la dispoziţia voastră patru zile pe săptămână. Kenny, a adăugat el întorcându-se şi privind faţa turtită şi lugubră a directorului său, te asigur că e mult mai complicat decât pare.

Un râs linguşitor s-a auzit în tot biroul.

Pentru un moment, Gareth a rămas rece, aproape indiferent, însă mâna lui strângea spătarul scaunului atât de tare încât am observat că i se albiseră articulaţiile.

— Abia aştept să lucrăm împreună, a zis el încet, dar aş vrea să adaug că-mi este imposibil să respir ori să conduc nişte afaceri într-un regim încordat; aşa că ori sunteţi alături de mine, ori împotriva mea.

Şi cu excepţia lui Xander, care privea fix într-un loc, şi a lui Tommy Lloyd, care era încă palid la faţă, toţi ceilalţi păreau că i s-au supus întru totul. O clipă s-a uitat fix la ei cu îndârjire şi deodată a zâmbit pentru prima oară, iar trăsăturile dure i s-au luminat. Era extraordinar acest contrast. Simţeai cum se scurge toată tensiunea din cameră, ca şi când ai fi dezumflat un balon.

— Îmi pare rău că am fost aşa de aspru, dar aceste lucruri trebuiau spuse. Sunteţi într-o mare încurcătură, dar, ca să fiu sincer, nu v-aş fi ajutat dacă n-aş fi crezut că puteţi ieşi singuri din ea.

Când s-a aşezat pe scaun, în birou s-a auzit chiar un murmur aprobator.

Ricky s-a ridicat în picioare, răspândind satisfacţie ca o prună mult prea coaptă.

— Îţi mulţumesc, Gareth. Sunt convins că poţi conta pe un ajutor de sută la sută. Şi acum, domnilor, cred că asta a fost tot pentru azi.

— S-a auzit un târşâit de picioare. Toţi au început să-şi închidă dosarele părând stupefiaţi.

— Te las, atunci, a spus Ricky. Încă o dată, felicitările mele. Discutăm ceva mai târziu.

Muream de nerăbdare să-i spun lui Gareth cât de extraordinar fusese. Dar Annabel Smith mi-o luase deja înainte, vorbind pe un ton slab, zâmbindu-i şi privindu-l în ochi. Nenorocita asta acaparatoare şi calmă.

Ah, te implor să-l laşi măcar să-şi ia rămas bun, m-am rugat eu şi m-am îndreptat către uşă.

Gareth s-a întors.

— Vreau să vorbesc puţin cu voi, Alexander şi Octavia, a spus el scurt.

— Ah, Doamne, a oftat Xander. De asta îmi era teamă. O să primim o mie de frânghii sau de nuiele pe spinare?

15

După ce ultima persoană a închis uşa, Xander a început să ne numere încet, cu o mână tremurândă, pe doamna Smith, pe mine şi pe Gareth. Apoi şi-a îndreptat privirea către masa lungă şi bine lustruită.

— Dacă am găsi un fileu, a remarcat el încrezător, am putea să jucăm un ping-pong în patru.

M-am hlizit. Gareth şi doamna Smith n-au scos niciun sunet. Xander a mai luat încă o ţigară de la mine şi s-a îndreptat către fereastră. Auzeam zgomotul făcut de inelul cu sigiliu, în timp ce Xander bătea nervos cu degetele în calorifer. Gareth arăta foarte obosit. Acum îmi dădeam seama cât de tensionată fusese întrunirea.

— Mă întreb ce rezultat o fi avut meciul, i-a zis Xander doamnei Smith. Nu-ţi place cricketul, nu-i aşa? Ai fost obligată şi tu să joci când erai la şcoală? E îngrozitor cum îţi rupe unghiile.

— Ajunge, s-a răstit Gareth. Vreau să discutăm despre cheltuielile voastre.

Eu şi Xander stăteam încremeniţi, fără să ne uităm unul la celălalt. Temperatura scăzuse mult sub18°C. Maţele au început să-mi chiorăie. De ieri băusem doar cafea.

Gareth a luat o bucată de hârtie de la doamna Smith.

— Vom începe cu tine, Alexander. Cheltuielile tale din ţară, doar în ultima lună, sunt mai mari de două mii de lire, a spus el.

Xander şi-a scos cu chibzuinţă guma de mestecat din gură şi a lipit-o sub masă.

— Costă enorm să-i distrezi pe arabi, a explicat el.

— Ce arabi? A întrebat Gareth. Nici măcar o singură comandă n-a existat din Orientul Mijlociu ca să justifice astfel de cheltuieli.

— Urmează să apară şi comenzile, a zis Xander. Treburile astea cer timp, ştii bine.

— Nu ştiu, a răspuns Gareth brusc. În majoritatea cazurilor de acest fel, întâlnirile iniţiale n-au mai fost urmate de nimic altceva, iar unele n-au avut loc niciodată. Doamna Smith a făcut un pic pe detectiva. Pretinzi că l-ai dus pe un oarecare Sheik Mujab la Clermont de trei ori şi la Tramps de două ori în ultimele două luni, dar el ne-a declarat că nici măcar n-a auzit de tine.

— Minte, a zbierat Xander. Toţi mint.

— Şi Jean-Baptiste Giraud de la Renault, Gareth şi-a aruncat un ochi pe pagină; reiese că ai cheltuit aproape 400 de lire cu el în ultima lună, că tu şi Octavia i-aţi dat să bea şi să mănânce.

— Octavia e foarte preţuită de clienţi, a zis Xander.

— Cred şi eu, a spus Gareth pe un ton atât de dispreţuitor încât m-am înroşit de umilinţă. Din nefericire pentru tine, întâmplarea a făcut ca Jean-Baptiste să fie un vechi coleg de-al meu de la Oxford. Un singur telefon am avut de dat şi am aflat că aţi luat o dată prânzul împreună la Neal Street, unde a plătit el, iar pe Octavia n-a întâlnit-o niciodată.

— Probabil că a uitat, a completat Xander.

— Nu face pe idiotul, a zis Gareth. Nu ştiu ce să zic de sora ta, dar nu este genul de fată pe care un berbec bătrân ca Jean-Baptiste s-o poată uita.

Mi-am muşcat buza. Annabel Smith se distra copios.

— Şi aşa mai departe, a spus Gareth. Numai

Dumnezeu ştie cât i-aţi mai înşelat pe acţionari – bătrâne care şi-au riscat ultimele economii, familii cu copii care/cu multă greutate şi-au pus un ban de-o parte – şi tot timpul aţi tratat această companie ca pe un sac plin cu tărâţe din care v-aţi servit după pofta inimii.

Xander a început să cânte la o vioară imaginară. Gareth şi-a pierdut cumpătul.

— Eşti în stare să tratezi vreun lucru pe lumea asta cu seriozitate? Ai cumva idee în ce postură neplăcută l-ai pus pe Ricky? Nu poate să-ţi dea cu şutul pentru că-i eşti ginere, dar deocamdatănu-i mai foloseşti nici cât un pliculeţ de ceai consumat.

S-a îndreptat spre fereastră şi a privit cu coada ochiului traficul de pe stradă. Avea umerii căzuţi, nasul turtit se contura pe fundalul cerului albastru iar firele negre şi argintii de păr des i se încreţeau pe guler. Am simţit deodată că mi se înmoaie picioarele de dorinţă.

Aşteptam cu toţii. Când s-a întors cu faţa către noi, expresia lui se înăsprise.

— Nu cred să fi întâlnit vreodată un cuplu atât de lacom, a spus el cu o ciudă neaşteptată. Presupun că Massingham v-a lăsat să vă faceţi de cap. Probabil că era un mare admirator al Octaviei.

— Să nu îndrăzneşti să spui ceva despre Hugh, am şuierat eu printre dinţi. Făcea cât un milion de-al de tine.

Xander s-a prăbuşit pe scaun. Deodată, spre groaza mea, am observat că pe obraji i se preling lacrimi. L-am apucat de umeri.

— Totul e în ordine, dragul meu, i-am spus.

Încă o dată Gareth şi-a schimbat atitudinea şi a adăugat cu blândeţe:

— Aţi ţinut la el. Ştiu. Îmi pare rău.

Xander şi-a împins scaunul şi a clipit de vreo două trei ori.

— Mi-a fost un prieten credincios, a explicat el încet. Dar Ricky spune că era un incompetent. Iar Ricky este un om de onoare, aşa că toţi sunt oameni de onoare. Ah, Iisuse, ar fi trebuit să mănânc la micul dejun, a adăugat el

pe un ton înăbuşit, căutându-şi o batistă.

— De ce nu-l laşi în pace? Am ţipat eu întorcându-mă către Gareth. Nu observi că nu e în stare să-ţi suporte reproşurile?

— Îmi pare rău, a zis Xander. Când oamenii îmi spun Alexander, ştiu precis că sunt supăraţi pe mine.

Gareth a deschis fereastra şi şi-a aruncat ţigara aprinsă, punând într-un pericol serios trecătorii de pe stradă. Apoi a închis geamul trântindu-l şi s-a adresat lui Xander pe un ton de afaceri.

— Din câte văd eu, există două alternative. Te putem trimite la închisoare pentru ceea ce ai făcut, sau te putem lua cu noi în consiliul de conducere, ceea ce te va ajuta să obţii mai mulţi bani şi-ţi va da posibilitatea să începi să-i returnezi firmei. Va mai însemna de asemenea că-ţi putem supraveghea îndeaproape activităţile. Eşti al naibii de norocos că ai o soţie bogată şi care-ţi este fidelă.

— Ginerele avansează întotdeauna în funcţie, a oftat Xander. Nu cred că pot să-ţi accept oferta.

— Nu fi bătut în cap, s-a răstit Gareth brutal. Mâine la ora nouă să fii în birou ca să putem reface programul de export. Între timp ar fi mai bine să iei un taxi până acasă şi să dormi.

— Tot drumul până la Sussex? A glumit Xander.

— Ai destui prieteni în oraş care să te găzduiască. Şi acum şterge-o.

Xander s-a îndreptat foarte nesigur către uşă, lovindu-se de masă, de perete şi de două scaune. S-a oprit în prag privindu-mă îngrijorat şi era clar că ar fi vrut să spună ceva în apărarea mea, dar a fost oprit de Gareth care i-a mai spus o dată.

— Hai, du-te.

După ce a plecat, a urmat o pauză agonizantă. Michiorăit din nou stomacul. Simţeam cum cafeaua băuţi de dimineaţă mi se agita înăuntrul meu.

Mi-am lins buzele.

— Şi acum, a continuat Gareth neîndurător, să vedem ce-i cu tine. M-a cântărit cu privirea într-un fel care m-a

făcut să mă simt foarte mică, nefericită şi stânjenită.

— Pot să plec şi eu? l-am întrebat ridicându-mă în picioare.

— Stai jos.

M-am aşezat.

— Annabel îmi dai şi cifrele celelalte? A rugat-o el.

Annabel Smith i-a întins o mapă roz, punând în acelaşi timp încă o casetă în casetofon. Doamne câtă plăcere 1 mai făcea!

— Data viitoare trebuie să te duci la luptele de cocoşi i-am spus. Sunt mult mai palpitante.

— În momentul de faţă, a zis Gareth privind hârtia ci cifre, locuieşti într-un apartament care este plătit de firmă Mai presupun de asemenea şi că, acum trei ani când te-a mutat acolo, tot din firmă s-au scurs şi cele şapte mii de lire cât a costat redecorarea lui. De atunci, Sea ford-Brennen nu numai că îţi achită telefonul şi chiria, da şi gazul şi electricitatea. Iar de curând, Massingham ţi-i dat şi acel, Porsh al firmei, ale cărui reparaţii coste enorm. Mai există şi împrumuturi nejustificate în valoare de trei mii cinci sute de lire.

A urmat încă o pauză înfiorătoare. Nu se mai auzea decât hârâitul casetofonului.

— Nu era doar apartamentul meu, am protestat eu Deseori directori şi clienţi stăteau acolo.

— Iar tu, presupun, aveai grijă de ei.

— La naiba, nu, i-am zis furioasă. Ce dracului crezi că sunt? O damă de consumaţie?

Tremuram de mânie. Tot corpul îmi era plin de transpiraţie. Annabel Smith s-a uitat fix la fereastră şi s-a aşezat picior peste picior.

— E necesar ca ea să rămână aici? Am continuat. Presupun că aşa e obiceiul, să fie o poliţistă de faţă, în caz că ai de gând să baţi prizonierul. Şi nu poţi să închizi afurisitul ăla de casetofon?

Mi-l imaginam în pat, recapitulând ceea ce se întâmplase în timpul zilei, cu pahare de Charles Heidsieck în mână şi râzând cu lacrimi. Gareth s-a aplecat şi l-a

închis. Apoi a spus:

— Annabel, iubito, du-te şi adu-ne nişte cafea şi vezi dacă Xander s-a urcat cu bine într-un taxi.

A zâmbit şi a ieşit, închizând fără zgomot uşa în urma ei. Am observat cu aversiune că taiorul ei negru nu era absolut deloc şifonat.

Preţ de un minut, Gareth a bătut uşor cu degetele în masă. Apoi a continuat:

— În ultimii trei ani de zile ai trăit pe picior mare, în întregime din banii firmei. Chiar dacă îţi anulăm banchetele pe care le-ai dat cu Xander, tot ne mai datorezi şase mii de lire. Vreau să părăseşti apartamentul până la sfârşitul lunii şi vreau ca mâine să-mi aduci cheile de la maşină. Iată şi ultimele note de plată neachitate, curentul, telefonul, în total 425 de lire – pe care le-am găsit în biroul lui Massingham. Vreau să rezolvi şi cu astea. Considera totul un preaviz. Iar împrumutul către firmă trebuie returnat cât mai curând posibil.

Eram rece ca gheaţa. N-am să plâng. N-am să plâng Mi-am înfipt unghiile adânc în palme.

Gareth a trecut pe lângă masă şi s-a oprit lângă mine. Fără să vreau, mi-am ridicat privirea către el. Avea ochii la fel de grei şi negri precum cărbunele pe care-l scoteau în mină strămoşii lui. Citeam în ei doar ură şi dispreţ total, de parcă în sfârşit îşi lua revanşa pentru toate ravagiile intenţionate pe care i le cauzasem până atunci, pentru că-i despărţisem pe Cathie şi Tod şi pentru că pusesem în pericol legătura dintre Gussie şi Jeremy.

— Nu eşti decât o parazită afurisită, a zis el încet. Am să te fac să te treacă toate transpiraţiile, frumuseţe mică. Nu mai poţi profita de banii şi de bărbaţii altora. S-a sfârşit balul. Îţi vei lua o slujbă şi vei avea onorabile zile de lucru, ca toţi ceilalţi.

N-am putut să întorc capul. Stăteam acolo, ca un iepure hipnotizat de luminile farurilor.

— Şi pentru că-ţi sunt creditor, a continuat el, aş dori foarte tare să ştiu când ai de gând să-ţi plăteşti datoriile.

— Săptămâna viitoare, am şoptit eu!

— De unde?

— Am să-mi vând din acţiuni.

M-a privit cu compătimire.

— Nu poţi să pricepi că, dacă nu pun o bombă sub ei Seaford-Brennen, nu mai valorează nici cât o ceapă degerată. Am aflat de asemenea că datorezi ceva bani şi celor de la fisc.

Parcă şi vedeam conturată la orizont închisoarea pentru datornici. Am apucat marginea mesei cu degetele. Apoi mi-am pierdut cumpătul.

— Parvenit nenorocit, am urlat eu. Tu, galez îngâmfat şi gras care faci pe pudicul, intri aici şi te crezi Dumnezeu. Ei bine, află că Dumnezeu are totuşi mai mult stil decât tine. Nu eşti nimic altceva decât un tiran şi un criminal. Îşi vor da toţi demisia în curând, dacă vei continua să-i mai umileşti. Ai să vezi tu, şi apoi o să arăţi al dracului de ridicol, deşi pretinzi că ai venit să fluturi o baghetă de vrăjitor şi să faci minuni pe aici. Doamne, mi-e silă de tine, mi-e silă de tine. Vocea mea avea acum tonalitatea unui ţipăt. Ai dat buzna aici, i-ai umilit pe Xander şi pe Tommy Lloyd, şi l-ai convins şi pe grăsanul ăla împuţit de Ricky să te susţină.

M-am oprit. Respiraţia mea se transformase într-o gâfâială. Apoi, deodată, a plesnit ceva de pe mine. Era breteaua de la sutien, porcărie afurisită şi neloială. Simţeam greutatea apăsătoare a sânului meu stâng. Gareth m-a privit o secundă, apoi a început să râdă.

— Ar trebui să te faci actriţă, Octavia; te iroseşti complet în viaţa cea de toate zilele, a spus el. De ce nu te duci la Billingsgate. Sunt sigur că-ţi vor da imediat un rol de ţaţă.

— Nu-ţi bate joc de mine, am ţipat şi bâjbâind în spatele meu am dat de o scrumieră din sticlă şi tocmai voiam să i-o arunc în faţă când m-a apucat de încheietura mâinii.

— Nu te prosti, mi-a strigat el. Nu-ţi poţi permite să fii acuzată şi de acte de violenţă. Hai, dă-i drumul, dă-i drumul.

Mi-am desfăcut degetele; scrumiera a căzut cu zgomot pe covor.

M-am prăbuşit într-un scaun şi am început să tremur violent. Gareth mi-a dat o ţigară şi mi-a aprins-o.

— Am să-ţi dau toţi banii înapoi, am murmurat eu printre dinţi. Dacă mă duc să pozez am să-ţi pot înapoia banii în şase luni.

— Lucrurile s-au mai schimbat, frumuseţe. Nu poţi să-ţi găseşti de lucru în domeniul ăsta şi să obţii zece mii de lire pe an. Nu mă refer la muncă. Ai deja douăzeci şi şase de ani, nu şaptesprezece, şi asta se cunoaşte. Oricum, nu eşti obişnuită să faci faţă unui program non stop şi nici n-o să-ţi ajute la nimic să te holbezi oră după oră în aparatul de fotografiat; o să devii mai narcisistă decât ai fost vreodată. Pentru Dumnezeu, ia-ţi o slujbă unde îţi poţi folosi creierul.

Capul mi se învârtea ca un păianjen într-o cadă care se umplea cu apă. Încercam să mă gândesc la un răspuns care să-l dea gata. M-a salvat seducătoarea doamnă Smit, care a intrat cu trei ceşti de cafea. A aşezat una pe masă, lângă mine.

— Nu vreau nimic, am zis cu răceală.

— Hai, maturizează-te, m-a sfătuit Gareth. Dacă o suni pe Annabel, te va ajuta să-ţi găseşti o slujbă şi un loc unde să stai.

M-am ridicat în picioare.

— E ultima persoană de la care aş accepta vreun ajutor, i-am spus eu cu aroganţă, pregătindu-mă să dispar. Dar e foarte dificil să-ţi faci o ieşire triumfală atâta vreme cât rămăsesem doar cu o singură bretea la sutien, mai ales când trebuie să treci pe lângă geanta diplomat a doamnei Smith, foarte strategic aşezată.

— Presupun că Annabel are chiar şi un ac de siguranţă în geantă, dacă ştii s-o rogi frumos, a spus Gareth.

Am suspinat şi am ieşit în fugă din cameră.

16

Din clipa aceea m-a cuprins o furie oarbă. Nu mă mai

gândeam decât să returnez banii firmei Seaford-Brennen şi să le dovedesc lui Gareth şi acelei vulpi parfumate care era doamna Smith, că sunt capabilă să-mi găsesc o slujbă şi să mă descurc singură.

A doua zi m-am dus şi mi-am vândut bijuteriile. Aproape toate, cu excepţia perlelor de la bunica, le primisem de la prieteni. Fuseseră foarte generoşi. Am obţinut nouă mii de lire pe ele. Erau vremuri grele, a spus bijutierul, dar cel puţin îi va mai linişti puţin pe cei de la fisc şi-mi voi achita telefonul şi cheltuielile de întreţinere ale casei. O femeie dintr-un magazin elegant de haine la mâna a doua mi-a dat şase sute de lire pe aproape toată garderoba mea, lucruri care costaseră iniţial de vreo zece ori mai mult. Când mi-a răscolit prin haine, am simţit că mă jupoaie de vie şi apoi mă dă cu sare. Am păstrat doar câteva rochii la care ţineam foarte mult. Mai aveam şi câteva piese de mobilier, Cotman-ul pe care mi-l dăruise Xander când împlinisem douăzeci şi unu de ani şi tabloul cu Grădina Edenului, de deasupra patului. Toate celelalte aparţineau firmei.

După-amiază m-a sunat Xander:

— Iubito, te simţi bine? Am vrut să te sun ieri, dar am căzut ca mort. Iar azi n-am avut nicio secundă liberă. Cum a decurs şedinţa ta cu Gareth?

— N-aş putea să spun c-a fost una tumultuoasă, i-am spus. Niciunul din noi nu şi-a pus coifuri de hârtie. Cum te-ai descurcat în dimineaţa asta?

— Nici acolo situaţia n-a fost prea tumultuoasă. Ştie cum să încurajeze un om care e la pământ. M-am gândit să demisionez, dar apoi mi-am zis de ce să nu stau şi să văd dacă reuşeşte să ne scoată la liman. E impresionant, nu-i aşa?

— Oprimant, mai degrabă.

— Nu scăpa nicio vorbă la Gath ori la Clermont sau în orice altă parte, m-a sfătuit Xander. Trebuie. Să-ţi spun că a început să-mi placă de el; e atât de brutal şi n-are nicio jenă.

— Şi tu Brutus, i-am zis. Vreau să te întreb ceva; cât

de curând îmi pot scoate la licitaţie în Sotheby cele două tablouri decente ale mele?

— Cam peste vreo două luni; dar n-ai voie să vinzi tablouri, e o blasfemie.

Mi-a trebuit mult timp să-l conving că sunt nevoită.

Săptămâna următoare mi-am petrecut-o consultând directori de bănci, contabili şi agenţi fiscali, până când am ajuns în cele din urmă la concluzia că nu-mi mai rămăsese nimic. Îmi călcasem până şi orgoliul şi-i scrisesem mamei, de la care am primit o scrisoare stropită cu gin în care-mi spunea că şi ea are probleme financiare şi nu mă poate ajuta.

— Nu poţi atinge cu mâinile tale acaparatoare nici banii familiei, încheiase ea cu satisfacţie. Sunt toţi depuşi la bancă pentru copiii lui Xander şi ai tăi, în caz că vei avea vreunul. Singurul ei răspuns părea să fie să rămân însărcinată.

Când am pus cap la cap toate datoriile, mai datoram încă vreo câteva mii de lire celor de la fisc, iar firmei Seaford-Brennen trei mii patru sute de lire.

Există posibilitatea unei secete… La ţară, vitele fuseseră adunate în zonele mai puţin pârjolite. În această canicula sufocantă, bântuiam străzile Londrei în căutarea unei slujbe şi a unei locuinţe. Nu mi-am imaginat niciodată cât de greu îmi va fi.

Doar pentru că un fost amant care mă iubise la nebunie şi care-mi suportase istericalele şi lipsa mea de punctualitate, mă îndrumase spre reclamele de televiziune Revson, eram convinsă că puteam să obţin un post de actriţă ori de fotomodel. Însă am descoperit că Echitatea devenise mai severă în ultimii doi ani, aşa că-mi era imposibil să mă angajez în cinematografie sau televiziune, chiar şi în cazul în care zece milioane de actriţe şomere n-ar fi căutat aceste posturi. Situaţia a fost şi mai dezastruoasă când am încercat să caut de lucru ca fotomodel. M-am dus la câteva probe şi am fost respinsă. Se pare că-mi pierdusem toată strălucirea. Îmi sunau mereu în urechi cuvintele lui Gareth despre faptul că nu

mai am şaptesprezece ani şi asta se cunoaşte. Primul fotograf care mi-a rezervat un post a refuzat să mă pozeze pentru că întârziasem o oră. Al doilea m-a ţinut transpirată patru ore în haine de blană, aşteptând să mă comport ca un manechin experimentat şi apoi m-a dat afară când am început să protestez. Al treilea m-a concediat pentru că mi-a luat prea mult timp să-mi schimb machiajul. M-am dus la Altă agenţie şi m-am mai procopsit cu încă două slujbe de acelaşi fel. După aceea, într-unul din ziarele de scandai a apărut un articol răutăcios despre incapacitatea mea de a face cu seriozitate ceva, şi ca atare nu mai era nimeni dornic să-mi ofere de lucru. Oricum, Gareth avusese dreptate – ăsta nu era un leac bun pentru o inimă zdrobită, să mă holbez toată ziulica în aparatul de fotografiat.

Am încercat la o agenţie care distribuia secretare, l-am întrebat ce-mi pot oferi. Ce puteam eu să le ofer, mi-au răspuns. Treptat mi-am dat seama că nu eram pregătită pentru nimic. M-am angajat ca funcţionară în oraş. A fost încă o catastrofă – după două zile le încurcasem tot sistemul de fişe. Apoi, cei de la agenţie m-au trimis într-un post de recepţioneră.

— Tot ce aveţi de făcut, domnişoară Brennen, este să fiţi amabilă şi să îndrumaţi oamenii către ce etaj doresc.

Am crezut că mă descurc de minune, dar după trei zile m-au chemat cei de la cadre.

— Recepţionerele trebuie să fie prietenoase şi să ajute oamenii. La urma urmei, ele sunt primele care fac o impresie celor care vizitează compania. Mi-e teamă că dumneavoastră sunteţi prea arogantă, domnişoară Brennen; nu poţi să-ţi permiţi să te uiţi cu dispreţ la oameni în zilele noastre. Toată lumea spune că determini o ambianţă nefericită.

Ambianţă nefericită – parcă vorbea despre un conac de ţară lăsat în paragină. Mi-au trebuit câteva secunde până mi-am dat seama că-mi dădea papucii. La a treia slujbă la care m-am prezentat, am zâmbit şi iar am zâmbit până când m-au durut maxilarele. N-am rezistat decât până joi. Cineva mi-a spus că trebuie să câştig inimile celor

de la conducere. Niciun director n-a fost vreodată mai greu de câştigat. După ce le întrerupsesem convorbirea telefonică directorului general şi amantei lui de două ori şi pe cea de afaceri a directorului comercial cu Nigeria a patra oară, a apărut o secretară mai în vârstă cu păr albastru şi faţa roşie şi a ţipat la mine. Pentru că eram cu nervii la pământ, am zbierat şi eu la ea. Vineri dimineaţă, când mi-am ridicat primul salariu, am găsit lângă el şi preavizul.

Lucruri care, unele peste altele, erau foarte bune pentru formarea caracterului, însă nu prea îmi ridicau moralul. Una dintre cele mai amare lecţii pe care am învăţat-o a fost că frumuseţea este în special o problemă de timp şi bani. În vremurile bune, când puteam să dorm până la prânz şi să-mi petrec toată după-amiaza bronzându-mă sau dându-mă cu cremă, făcându-mi unghiile şi pregătindu-mă să ies în oraş, îmi era foarte uşor să arăt bine. Dar acum, când trebuia să mă trezesc la opt ca să ajung până la ora nouă şi jumătate la birou, lovită şi înghesuită de navetişti în metrou, agitându-mă toată ziua fără să am niciun moment liber ca să mă aranjez, neajungând acasă înainte de ora şapte pur şi simplu dărâmată, toate acestea erau cu totul şi cu totul altceva. Am mai pierdut încă trei kilograme şi toată încrederea în mine. Pentru prima dată în viaţa mea mergeam pe stradă şi nimeni nu-şi mai întorcea capul după mine. Într-un fel, asta era mai degrabă o uşurare.

După ce agenţia de plasare a secretarelor s-a descotorosit de mine, am telefonat câtorva prieteni mai vechi, care aveau buticuri. Reacţiile lor au fost toate aceleaşi. Ori îşi concediau personalul ori îmi spuneau frumos că m-aş plictisi de moarte lucrând pentru ei, ceea ce însemna că nu mă considerau câtuşi de puţin demnă de încredere.

Seara mergeam şi căutam apartamente, ceea ce era şi mai deprimant. Să locuiesc singură nu-mi puteam permite nici pe departe, iar în starea de spirit în care mă aflam n-aş fi putut să suport să împart o cameră cu alte

fete. Să mănânc omlete, să văd chiloţii picurând deasupra căzii şi să aud râsete atunci când îşi povestesc aventurile amoroase. Nu pentru că n-aş fi putut să suport oameni străini, dar eu însămi mă simţeam atât de tristă, că nu-mi venea să cred că cineva ar fi în stare să mă suporte.

Pastilele de Valium erau pe terminate – mai aveam doar şase, nu-mi ajungeau nici măcar pentru o supradoză. La doctor nu mă puteam duce pentru că îi datoram prea mulţi bani. Noaptea nu puteam să dorm, mă perpeleam şi mă-ntorceam, sufeream de dorul lui Gareth şi eram îngrijorată c-o să fiu nevoită să-mi părăsesc scumpul meu apartament, singurul meu refugiu. Undeva în fundul minţii mele, ca o limbă de şarpe se zvârcolea gândul că aş putea să apelez la Andreas Katz. Dacă acceptam oferta lui de a poza, puteam ieşi din bucluc, dar ştiam că de îndată ce Andreas va pune gheara pe mine, în cazul ăsta, mă va înhăţa de tot, şi n-aveam să-i mai scap niciodată. Aveam să mă scufund în iad cu viteză ameţitoare. Până şi Xander mă părăsise, nu mă sunase de multe zile. Gareth probabil că scotea untul din el.

Urma să mă mut sâmbătă. În joia de dinainte stăteam, înconjurată de valize, cercetând cu atenţie revista Evening Standard, încercând să nu plâng şi întrebându-mă dacă merita să investighez următorul anunţ: „ofer gazdă în Muswell Hill, într-o familie de viaţă, 15 lire pe săptămână, în schimbul îngrijirii unui copil”. În clipa aceea a sunat telefonul. M-am năpustit asupra lui ca o pisică. Tot nu mă vindecasem încă de speranţa oarbă că ar putea să fie Gareth. Dar era doar Lorna întrebându-mă dacă poate să rămână peste noapte. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar aveam o dorinţă masochistă de a afla ce mai pune la cale Gareth.

— Vino, dar casa este cu fundul în sus, i-am spus, poimâine mă mut.

— Dacă nu te deranjez prea mult, aş dori extrem de mult să te revăd.

A sosit pe la ora şase, ca o furtună, încărcată cu pachete şi valize.

— Îmi place la nebunie să-mi cumpăr haine sexy, au fost primele ei cuvinte. Gareth mă duce la restaurant diseară.

Nu puteam suporta să stau acolo şi s-o privesc parfumându-se şi aranjându-se pentru el.

L-am arătat camera şi apoi am intrat în dormitor şi l-am sunat pe Charlie, fostul meu prieten, rugându-l să mă scoată undeva.

Era încântat.

— Doamne, ce bine îmi pare că te aud, iubito. Până la urmă muntele a venit la Mahomed. Aseară am câştigat o maimuţă la poker aşa că putem merge oriunde doreşti. Vin să te iau pe la nouă.

— Nu poţi să ajungi mai devreme?

— Am să-ncerc, iubito.

M-am îndreptat către dormitorul Lornei. Proba o rochie oranj pe care tocmai şi-o cumpărase.

— Crezi c-o să mă placă Gareth dacă mă îmbrac aşa? M-a întrebat ea întorcându-şi capul ca să-şi privească spatele în oglindă.

— Da, i-am răspuns fără să mint. Arăţi nemaipomenit. Am să plec şi bu, cam pe la nouă.

— Ah, Gareth o să apară pe la fără un sfert, aşa că ai să-l vezi.

Când era în baie a sunat telefonul. Am ridicat receptorul tremurând. Într-un fel parcă ştiam c-o să fie Gareth.

— Lorna e în baie, m-am grăbit eu să-i spun. Să-i transmit ceva?

— Da, spune-i c-am să ajung un pic mai târziu, cam pe la nouă şi jumătate.

— Bine, am zis.

— Ce mai faci? M-a întrebat el brusc.

— Bine, m-am bâlbâit eu. Dar tu?

— Obosit, am muncit prea mult. Săptămâna viitoare plec în Orientul Mijlociu cu fratele tău, ceea ce ar trebui să fie instructiv, dacă nu altcumva. Ţi-ai găsit unde să stai?

— Da, mulţumesc, i-am zis. Mă mut mâine.

— Dar slujbă?

— Şi asta. Trebuie să închid, i-am spus încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Am multe de făcut. La revedere. Şi am pus receptorul în furcă.

Nu mai suport, nu mai suport, gândeam eu în agonie.

Loma a intrat în cameră, înfăşurată într-un prosop, roză la faţă din cauza băii.

— Ah, mă simt mult mai bine. Am folosit spumantul tău. Sper că nu te superi.

— A sunat Gareth, am anunţat-o. O să ajungă mai târziu, pe la nouă şi jumătate.

— Ah, ce bine, voi avea mai mult timp să mă aranjez. Deodată s-a uitat la mine.

— Octavia, arăţi îngrozitor de palidă. Te simţi bine? Ochii mi s-au umplut de lacrimi penibil de fierbinţi şi înţepătoare. Am început să râd, să gâfâi ca o isterică şi am izbucnit în plâns.

— Octavia, draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nu-i nimic. Totul. Nu mă mai puteam opri.

— Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

— Ei, ştii tu.

— Eşti îndrăgostită de cineva?

— Da.

— Bine, dar eşti superbă. Ar trebui să fie nebun după tine.

— Nu este. Abia dacă ştie că exist.

— Atunci înseamnă că nu te-a cunoscut foarte bine. Uite, ţine batista asta.

— Mai bine m-aş duce să mă pregătesc, i-am zis. Trebuie să plec în curând.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni largi care atârnau pe mine şi o jachetă cu guler înalt, portocaliu. Mi-am prins părul la spate cu o fundă neagră. Oare buzele acelea uscate şi ochii aceia roşii şi umflaţi erau într-adevăr ai mei? Charlie n-o să mă recunoască.

Când a sosit, Lorna a fost cea care i-a deschis uşa. A intrat în grabă în dormitorul meu.

— E absolut superb. Cel mai mortal tip din câţi am

văzut vreodată, a zis ea emoţionată. Nu mă mir că eşti nebună după el.

Ar fi trebuit să fac un efort prea mare ca să-i spun că nu despre el era vorba.

— Vrei să-l serveşti tu cu ceva de băut? Am rugat-o. Apar şi eu într-o secundă.

Mă fâţâiam de colo-colo jucându-mă cu fardurile şi încercând să-mi găsesc suficient curaj pentru a da ochii cu el. Îmi pierdusem toată încrederea în mine. Până la urmă, mi-am dat seama că dacă nu mă mişc mai repede – să dau nas în nas cu Gareth.

Charlie arăta splendid, însă eu îl găseam absurd. Îşi turnase deja încă un whisky şi stătea pe canapea la o şuetă cu Lorna.

Când am intrat s-a ridicat în picioare şi m-a sărutat în fugă pe obraz.

— Bună, iubito. Ţi-ai schimbat stilul, a spus el privindu-mi cu atenţie costumul negru, ochelarii negri şi părul prins la spate. Îmi place, arăţi grozav.

— Mergem? l-am întrebat îndreptându-mă către uşă.

— Aşa curând? A zis Charlie. N-am terminat de băut.

— Vreau să plecăm chiar acum, m-am răstit eu.

— Se pare că doamna se grăbeşte, aşa că îţi urez noapte bună, a zis Charlie pe un ton teatral înclinându-se în faţa Lornei. Sper că vei trece într-o zi pe la magazinul meu, dacă tot stai prin Londra.

— Ai cheie, nu-i aşa? Am întrebat-o. Distracţie plăcută. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Hei, ce-i cu tine? A vrut să ştie Charlie când coboram cu liftul.

A fost o seară execrabilă. În trei săptămâni de zile, între mine şi lumea lui Charlie parcă se căscase o prăpastie. Nu mă mai amuzau deloc prietenii lui sclipitor de eleganţi ce-şi petreceau nopţile la Tramps aşteptând să se întâmple ceva, preocupaţi doar să fie primii care sunt receptivi la cele mai noi schimbări. Dintr-odată, parcă toate valorile lor mi s-au părut desprinse de mine.

Ne-am dus la barul Annabel, însă n-am putut să

suport atmosfera de acolo, apoi am încercat la Dumbbells şi de acolo în alte părţi. Până la urmă Charlie m-a dus la el acasă şi am ascultat muzici

Trebuie să recunosc, Charlie s-a purtat rezonabil. Se pare că a simţit instinctiv că sunt în pragul sinuciderii şi n-a mai încercat să se dea la mine în felul lui obişnuit. Poate şi din cauză că avea altă prietenă, plecată să pozeze în Stockholm vreo câteva zile. M-am uitat la ceas. Era trei fix.

— Ce-i cu tine, iubito? M-a întrebat el. Te-ai îndrăgostit până la urmă de vreun nătărău? Nu te-am mai văzut niciodată atât de piano. Nici măcar nu te-ai înfuriat pentru cât de plictisitor a fost totul în seara asta. Şi arăţi cu totul altfel.

Mi-a scos ochelari! Negri.

— Mamă, Doamne, chiar că arăţi altfel. Trebuie să-ţi spun că prefer înfăţişarea asta de Ave Maria.

M-ar fi ajutat foarte mult dacă aş fi putut să-i plâng pe umăr, dar trecusem deja de stadiul ăsta. Acum eram pur şi simplu indiferentă la suferinţă.

— Du-mă acasă, te rog, Charlie, i-am spus.

A doua zi m-am înviorat niţel. Timp de o oră, la micul dejun, am îndurat chinul de a o asculta pe Lorna povestindu-mi ce seară nemaipomenită petrecuse cu Gareth.

— După cină am urcat la Hilton să bem ceva şi am privit de acolo toată Londra, a fost atât de romantic, mi-a spus ea servindu-se cu a treia felie de pâine prăjită cu marmeladă. Încă mai avea rimelul întins sub ochi. Speram că pofta ei de mâncare nu se datora unei nopţi de amor.

Apoi a început să-mi pună tot felul de întrebări incomode în legătură cu serviciul pe care îl minţisem pe Gareth că-l am.

— E în Knightsbridge, i-am zis.

— Aş vrea să-mi dai numărul de telefon, pentru că ai să te muţi de aici.

— Voi călători mult, i-am explicat în grabă şi cei de acolo se cam feresc întotdeauna de telefoanele personale. Am să-ţi scriu şi am să ţi-l spun.

— Minunat, a spus Loma alegându-şi o banană. Dar dacă eventual nu-ţi iese, Gareth zice că s-a înfiinţat o nouă agenţie pe strada Albemarle, care se numeşte Square Peg. Cei de acolo se ocupă cu distribuirea persoanelor care vor să se angajeze în domenii de activitate complet noi.

— Am să ţin minte adresa pentru orice eventualitate.

Imediat după ce a plecat, rugându-mă să vin cât mai curând să-mi petrec weekend-ul la ei, am făcut o baie, m-am fardat cu multă atenţie, am înghiţit ultimele două pastile de Valium şi am pornit spre Square Peg. S-au dovedit a fi profesionişti, foarte prietenoşi şi m-au trimis pe loc la o firmă de relaţii cu publicul ce se afla în centrul oraşului.

Birourile firmei erau dezordonate, iar aerul de acolo teribil de fierbinte. Secretara care m-a întâmpinat părea dărâmată de oboseală şi avea părul murdar dar mi-a zâmbit aşa cum îmi tot spuneau nemernicele acelea pentru care lucrasem, că trebuie s-o fac şi eu.

— Am avut o săptămână înspăimântătoare, mi-a destăinuit ea. S-a defectat o instalaţie de aer condiţionat şi căldura a fost insuportabilă. E mult de lucru, dar ne şi distrăm.

Şeful era un evreu mic şi negricios pe care-l chema Jakey Bartholomew şi părea plin de energie. În spatele ochelarilor cu rame de baga, ochii lui căprui de vulpoi sclipeau plini de inteligenţă.

Ca să mă pot aşeza pe un scaun a trebuit să dea la o parte o mulţime de dosare, o conservă cu carne de porc şi un purceluş enorm din carton.

— Tocmai ne-am deschis contul în industria de purceluşi, a explicat el rânjind. Încerc să-i conving să producă şi carne de porc cuşer. Funcţionăm abia de nouă luni şi ne ocupăm mereu şi de alte afaceri, pentru că procurăm produsele la un preţ foarte mic. Ştii ceva despre relaţiile cu publicul?

— Nu, i-am răspuns.

— Nu-i nimic. N-ai avut vreme să te deprinzi cu niciun prost obicei. A desfăcut câteva cutii cu bere şi mi-a

oferit una.

— Suntem o întreprindere mică, doar zece oameni lucrează la firma noastră şi nu ne putem permite să angajăm persoane care n-au de gând să rămână la noi. Avem nevoie de o fată destoinică – după cum vezi, locul ăsta e într-o dezordine cumplită – să facă ordine, să prepare o cafea decentă şi să-i ţină puţin de vorbă pe clienţi când vin. Apoi trebuie să te mai ocupi şi cu alte mărunţişuri, cum ar fi să pui în plicuri declaraţiile pentru presă, să le expediezi, să organizezi conferinţe de presă şi probabil să scrii alte declaraţii. E o muncă foarte domestică.

— N-are importanţă, i-am spus eu încercând să-mi ascund disperarea din glas. Voi face orice.

— Dacă eşti pricepută, te vom promova foarte repede.

Deodată a rânjit într-un fel care mi-a amintit de Gareth.

— Bine, eşti angajată, drăguţo. Du-te imediat la contabilitate şi fă-ţi actele. Începând de luni, te angajăm trei luni de probă.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Abia m-am putut concentrat când am discutat orele de program, salariul şi mi-a mai povestit câte ceva despre firmă. Era extrem de convingător. Abia când m-am ridicat în picioare ca să plec mi-am dat seama că eram cu câţiva centimetri mai înaltă decât el.

— Cei de la agenţie au avut dreptate, mi-a spus el. Au încercat să mă convingă că eşti o femeie foarte distinsă.

Nu-mi aminteam să-i fi auzit spunând aşa ceva când au telefonat. Probabil că mai sunaseră o dată după ce am plecat eu.

Am luat apoi autobuzul 22 până la Putney, căci găsisem în ziarul Evening Standard un anunţ pentru o cameră de închiriat. Vedeam peste tot ravagiile pe care le făcuse seceta, porţiuni mari unde iarba era arsă, flori însetate prin grădini pârjolite. Când am coborât din autobuz, o maşină de pompieri a trecut cu zgomot pe lângă

mine. Deşi era abia sfârşitul lui iulie, un miros tomnatic de frunze arse îmi umplea nările.

Casa era mare, în stil victorian şi aşezată chiar pe marginea islazului. Camerele din faţă erau umbrite de un castan enorm. Mi-a deschis uşa o femeie scundă şi îndesată. Avea o faţă dură ca o friptură uscată de vacă şi genunchi împroşcaţi cu noroi. Era îmbrăcată într-o rochie înflorată, fără mâneci, care se încreţise pe şoldurile ei mari. Petalele de trandafiri din părul grizonant îi dădeau un aer festiv ciudat. Era în acel moment mult mai preocupată să nu-i scape câţiva câini decât să-mi permită mie să intru.

— Am venit pentru cameră, i-am zis.

— Ah, mi-a spus ea, arătând ceva mai amabilă. Sunt doamna Lonsdale-Taylor. Intră, scuză-mi ţinuta, am fost în grădină. Vino aici, Monkey, a ţipat ea către o corcitură mică şi maronie care încerca să-mi lingă mâna.

— Ai grijă că se clatină balustrada, mi-a spus ea când urcam scările. Urca în faţa mea şi îi vedeam picioarele zdravene şi roşii băgate în pantofi, iar gleznele nu i se mai cunoşteau. Avea un glas incredibil de teatral. Parcă l-ar fi imitat atât pe Lonsdale cât şi pe Taylor.

Camera era la ultimul etaj al casei. Canapeaua nu se asorta cu tapetul, iar patul de metal a scârţâit când m-am aşezat pe el. Rogojinile acopereau cu greu zgârieturile de pe podeaua din lemn. Pe pereţi erau înrămate poze decupate din reviste şi lipite pe carton. Draperiile nu erau nici lungi, nici scurte. Avea să fie o cameră rece şi posacă în timpul iernii.

Am privit afară. În pofida secetei, doamna Lonsdaletaylor avusese mare grijă de grădina ei. Am simţit mirosul amestecat de tulpini, boboci de garoafe şi caprifoi care atârnau într-un suport mare de culoarea mierii în jurul ferestrei. O pisică albă a ieşit în grabă dintr-un strat înalt de nemţişori albaştri şi, evitând stropitoarea care-şi împrăştia jetul de apă peste pajiştea verde, s-a îndreptat în pas uşor către casă. Era incredibil de multă linişte.

— E frumos aici, i-am spus. Ce noroc aveţi că puteţi

trăi atât de rustic şi totuşi aproape de Londra.

M-am aplecat să mângâi micuţa corcitură maronie care a venit după noi pe scări. A dat din coadă şi şi-a pus ambele labe în poala mea.

— Dă-te jos, Monkey, l-a avertizat doamna Lonsdale Taylor lovindu-l cu piciorul. Este câinele ultimului meu bărbat. Soţul meu s-a stins anul trecut. De asta închiriez camere, altfel n-aş avea de ce.

— Bineînţeles, am murmurat eu.

— Eu una aş prefera un câine de rasă, mi-a spus ea ştergându-şi nasul cu mâna şi murdărindu-se de pământ.

— Aşa că, dacă-ţi place camera, te costă cincisprezece lire pe săptămână pentru tot, însă trebuie să-ţi plăteşti singură telefonul. Am instalat o cabină telefonică la parter. Poţi folosi bucătăria atunci când n-o folosesc eu, atâta vreme cât faci curat după aceea, dar să n-aud de mâncare în dormitor. Nu mă deranjează să-ţi aduci prieteni, dacă ştiu să se poarte, dar fără muzică şi domni tineri după ora nouă seara. Şi aş vrea să-mi plăteşti chiria pe o lună de îndată ce te muţi. Îmi place să clarific problemele astea.

17

Privind înapoi, nu voi şti niciodată cum am reuşit să supravieţuiesc în următoarele câteva săptămâni. Nu mi-am dat seama că drumul de la Putney până-n Londra, la o oră de vârf, va dura două ceasuri, nici că pe căldura asta, mă voi simţi în autobuz ca într-o baie turcească. În a doua zi de lucru la firma lui Jakey Bartholomew, n-am izbutit să ajung mai devreme de ora zece fără un sfert şi am primit o muştruluială atât de zdravănă încât am crezut că totul s-a dus de râpă. Însă, treptat, cu trecerea zilelor am început să mă acomodez cu slujba mea. M-am deprins să lucrez cu cei din conducere, să păstrez hârtiile importante şi să lipesc articole decupate din ziare într-un album special. Munca era într-adevăr atât de domestică încât uneori îmi venea să urlu. Dar Jakey era un şef greu de abordat şi nu tolera să te vadă supărat sau nervos. În acelaşi fel, se lua de mine pentru cea mai stupidă greşeală pe care o făceam.

Tot cu timpul am ajuns să le cunosc şi pe celelalte fete din birou şi am învăţat să bombănim împreună despre întârzierea cu care venea poşta, despre sulurile proaste de prosoape din baie şi purtam discuţii lungi despre domnişoara Selfridges şi fardurile de ochi. Zilele erau mai uşor de suportat când mai aveam şi câte o mică victorie – cum ar fi de exemplu cea când una dintre dactilografe m-a invitat la film. Domnişoara Parkside, oaia bătrână din birou m-a invitat la cină în apartamentul ei din Pekham. Un client m-a sunat să mă-ntrebe dacă am timp să plimb prin Londra câteva persoane importante din Germania.

În curând mi-am dat seama că nu voi reuşi să-mi plătesc datoria faţă de Seaford-Brennen din salariul actual, aşa că mi-am mai luat o slujbă de chelneriţă în Putney Higti Street. Aici, timp de şase nopţi pe săptămână şi duminica la prânz munceam pe rupte şi câştigam patruzeci de lire pe săptămână doar ca să fiu drăguţă când mă ciupeau de fund clienţii beţi, ori mă repezeau pentru că bucătarul şei se certase cu prietenul lui şi uitase să pună sare în puiul Marengo. La sfârşitul fiecărei săptămâni îmi trimiteau salariul de patruzeci de lire doamnei Smith într-un plic recomandat şi primeam o confirmare politicoasă. Gareth era tot în Orientul Mijlociu cu Xander, aşa că cel puţin n-aveam de ce să mă tem c-o să mă ciocnesc de el pe stradă.

În fiecare seară mă aşezam în pat mult după miezul nopţii, prea sleită ca să-mi permit să visez mai mult de un minut cu gândul la el. Dar chipul lui îmi bântuia visele şi mă trezeam plângând în fiecare dimineaţă, cu soarele bătând prin draperiile subţiri şi cu micuţa corcitură ghemuită pe patul meu, privindu-mă cu ochii negri şi trişti, încercând să-mi lingă lacrimile. Era o mare alinare pentru mine. Nu reuşeam să înţeleg de ce doamna Linsdale Taylor prefera pechinezul cel gras. Realizam acum de câte lucruri mă lipsise mama, nelăsându-mă să am animale.

August i-a făcut loc lui septembrie, seceta a devenit şi mai rea; nu plouase de trei luni, islazul era ca cenuşa; frunzele castanului se ofiliseră şi prinseseră o culoare

maronie. Oamenilor li s-a ordonat să-şi folosească furtunele. Doamna Linsdale-Taylor gâfâia cărând dintr-o parte în alta găleţile cu apă şi mormăia în sinea ei nemulţumită.

În cea de-a opta săptămână, într-o zi de marţi. Jakey Bartholornew a trimis după mine. M-am dus! A ei cutremurată.

— Nu poţi să expediezi aşa ceva, mi-a spus el.

Mi-a întins fotografia unei fete cu părul tot numai cârlionţi, unul din stilurile îngrozitoare create de clientul nostru frizer, Roger din Kensington. Întorcând-o am văzut c-o etichetasem: „Picioare de porc în sos dulce şi acru" – una din reţetele la fel de îngrozitoare ale industriei porcilor.

— Ah, Doamne, îmi pare rău, i-am zis.

Jakey a izbucnit în râs.

— Mi s-a părut foarte amuzant. Serveşte-te cu o bere, scoate-ţi o cutie din frigider.

Mi-am luat şi m-am aşezat.

Jakey s-a lăsat pe spate.

— Asociaţii noştri de la reclame vor să-ţi împrumute picioarele în săptămâna viitoare, vineri.

— Vor ce?

— Înclină spre afaceri cu ciorapi. Toţi tipii sunt de acord că ai cea mai frumoasă pereche de picioare din ambele birouri. Vor să pozezi pentru ei în timpul prezentării.

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji. Nu mi-am dat seama că m-a observat măcar vreunul dintre bărbaţii din birou. Păstraseră întotdeauna distanţa.

— Vor să-ţi facă nişte poze în după-amiaza asta, a spus Jakey, şi să le mărească până săptămâna viitoare.

I-am spus că n-am nimic împotrivă.

— Dacă ei sunt de acord să dea banii, probabil că noi ne vom ocupa de relaţiile cu publicul. Iar dacă ideea va fi pe placul clientului, înseamnă că s-ar putea să te mai folosească pentru reclame, ceea ce ar putea să-ţi aducă o mulţime de bani.

— Vă mulţumesc foarte mult, m-am bâlbâit eu şi parcă simţeam că am cucerit Everestul.

Te simţi bine? M-a întrebat el când mă pregăteam să ies. Arăţi dărâmată.

— N-am nimic, i-am răspuns repede.

— Bine, atunci adu-mi dosarul lui Roys din Kensigton.

Într-adevăr avea dreptate. Treptat, simţeam cum mă desfac pe la toate cusăturile. Observasem în ultima săptămână că deveneam incapabilă să iau hotărâri, fie ele cât de mici. Unde să găsesc dosarul era o problemă care deodată a început să mi se umfle în minte ca un balon. Obişnuita panică punea iarăşi stăpânire pe mine. Am să înnebunesc, m-am tânguit eu. Mi-am pus mâinile pe frunte şi am aşteptat. Stai calmă, o să-ţi treacă imediat, nu te impacienta.

Mă simţeam de parcă încercam să ies dintr-o cavernă întunecoasă şi mâloasă, iar cu unghiile zgâriam întruna pereţii. Eram înfricoşată când de un lucru, când de altul şi căutam să mă apuc de ceva ca să mă apăr de groaza oarbă ce se forma ca un vârtej în jurul meu. M-am proptit de perete încercând să respir adânc şi rugându-mă să nu apară nimeni pe coridor. Treptat starea de panică s-a risipit. Am intrat în biroul central, unde nu mai era nimeni. Cu mâinile tremurându-mi am format numărul psihiatrului care-mi fusese recomandat mai demult. Am fixat o întâlnire pentru joi la prânz.

Prima şedinţă n-a fost un succes remarcabil. Terapistul era de vârstă mijlocie, atrăgător, bine îmbrăcat, cu dantura la fel de albă ca şi manşetele cămăşii, un comportament intenţionat liniştitor, iar o fotografie cu o soţie frumoasă şi un copil era aşezată pe birou. Eram prea încordată ca să-i pot spune prea multe, dar mi-a dat tranchilizante ca să-mi ajungă pentru toată săptămâna, cu condiţia să revin şi în joia următoare la ora prânzului.

— Sunteţi foarte amabil, dar nu-mi pot permite, am murmurat eu.

Am simţit o recunoştinţă de câine faţă de el când mi-a înlăturat cu graţie toate protestele şi mi-a spus:

— Nu te mai preocupa, domnişoară Brennen. În situaţii excepţionale primesc pacienţi de la National Health, iar cazul dumitale mă interesează foarte mult.

Tranchilizantele m-au ajutat să mai rezist încă o săptămână. Picioarele îmi erau fotografiate în toate tipurile posibile de ciorapi, iar cei de la reclame s-au declarat încântaţi de rezultat.

În următoarea joi de dimineaţă, tocmai când mă pregăteam să mă duc la doctor, m-a sunat Xander, care se întorsese de curând din Orientul Mijlociu şi era absolut încântat de călătorie. El şi Gareth făcuseră nişte afaceri grozave, mi-a spus el, iar Gareth era acum vedetă

— Pur şi simplu îl ador, a continuat el. Mă gândesc să divorţez de Pammie şi să-l rog să mă aştepte şi, draga mea, ştie să vândă absolut orice dacă vrea, chiar şi o. Iepuroaică gravidă unui oier australian. La început lucrurile au mers destul de prost. N-am ştiut niciodată că Orientul Mijlociu este uscat. Timp de douăzeci şi patru de ore n-am băut nimic, apoi elefanţii roz au început să-mi tropăie prin dormitor, iar Gareth a discutat în linişte cu şeicul. Începând de atunci am avut atâta whisky de ne ieşea şi prin urechi.

— A fost foarte cald? L-am întrebat.

— Îngrozitor, iar dacă mai văd încă o dansatoare din buric am să turbez.

— A agăţat multe tipe Gareth pe acolo? l-am întrebat cu o voce strangulată.

— Nu, de fapt. Cred că aici în Anglia are o păsărică de care e legat.

— Ai idee cine poate fi?

— Ei, căpşorul ăsta minunat cu părul roşcat l-a întâmpinat la aeroport agitată şi entuziasmată şi s-a azvârlit în braţele lui.

— Doamna Smith? Am întrebat cu o şoaptă îngheţată pe buze.

— Nu, e mult mai tânără. Parcă o cheamă Laura.

— Lorna Hamilton.

— Da, ea este. Gareth trebuia să mă ducă până-n

Londra cu maşina, dar i-am lăsat singuri.

Aproape somnambulică m-am dus la doctor. În drum am trecut pe lângă o biserică. Şanţul din faţa ei era plin de confeti. Gareth şi Lorna, Gareth şi Lorna, intona întruna o voce în mintea mea – parcă formau împreună un cuplu descins din opera lui Tennyson.

Terapistul coborâse jaluzelele la ferestrele camerei de aşteptare. După soarele răscolitor de afară, aici era o răcoare minunată. Recepţionera lui mi-a oferit un pahar cu apă şi gheaţă şi apoi l-am auzit spunându-i să se ducă să mănânce. M-am aşezat pe canapeaua din catifea roşie. De data asta am reuşit să vorbesc. Nu i-am pomenit de Gareth dar am bătut câmpii despre copilăria mea.

— N-am fost înconjurată cu dragoste în copilărie, m-am smiorcăit eu. Mama nu m-a iubit. Nu m-a sărutat niciodată înainte de culcare, nici nu m-a învelit. Niciunul din părinţii mei n-a ţinut la mine, s-au bătut ca mâţele ca să-l aibă pe Xander, şi în egală măsură s-au luptat să nu mă aibă pe mine…

— Continuă, m-a îndemnat terapistul fără să se implice, îi simţeam privirea albastră cum mă priveşte şi mirosul de after shave.

— Ştiu ce se întâmplă cu oamenii care nu sunt iubiţi atât cât trebuie, am continuat eu. Se închid pur şi simplu în ei, ajungând ori să se iubească, ori să se urască prea mult. Nu sunt capabili să se înţeleagă cu nimeni…

După trei sferturi de oră de bătut câmpii, terapistul şi-a privit ceasul.

M-am ridicat ca să plec.

— Îmi pare rău, cred că v-am plictisit de moarte. Nu se poate să mă trataţi ca pe un pacient trimis de *National Health*.

— Credeam că am lămurit lucrurile, a zis el cu blândeţe. Vii şi săptămâna viitoare?

— Da, vă rog, dacă aveţi timp.

Mi-a mângâlit o reţetă.

— Vei căpăta Valium pentru încă o săptămână.

S-a întors către mine şi deodată a început să-i

tremure reţeta în mână. Încerca să zâmbească. Ochii albaştri i-au sticlit, s-a albit la faţă, transpira şi îi palpita un muşchi pe obraz. Apoi a ocolit masa, s-a postat în faţa mea şi mi-a pus o mână umedă pe braţ.

— Mă întrebam, mi-a zis el şi muşchiul acela i-a palpitat din nou, dacă aş putea să te văd şi în afara orelor de consultaţie. Sunt sigur că aş putea să-ţi arăt că nu-i nevoie să mai fi atât de singură.

În spatele lui era aşezată fotografia din care-i zâmbeau frumos copilul şi soţia. Mă încrezusem în el fără rezerve.

— Nu cred că ar fi prea înţelept, i-am spus dându-mă înapoi din faţa lui. Bărbaţii însuraţi nu mi s-au părut niciodată satisfăcători.

Am deschis uşa cu forţă în spatele meu, mirată că n-am găsit-o încuiată. Teama i se citea pe faţă. Îi era probabil frică să nu fac o plângere la Consiliul Medical. Apoi şi-a îndreptat umerii

— Sigur, a spus el şi a apăsat butonul de pe birou, ca prin minune apărând recepţionera ca să mă conducă.

Am ieşit în fugă pe stradă, fără reţetă şi am început să plâng neajutorată în cel mai apropiat părculeţ.

Ca printr-un fel de miracol am ajuns înapoi la birou chiar înaintea domnişoarei Parkside, oaia cea bătrână. A intrat protestând că n-a putut găsi pe nicăieri o fustă mărimea 52 şi fluturând un tort mare ca să nu observe nimeni că întârziase.

— Toate hainele mele sunt prea uzate, a spus ea înfigând cuţitul în glazura albă. E mult prea cald. Cred că sunt treizeci şi cinci de grade afară. Hai Octavia, ai nevoie să mănânci ceva.

Mi-a întins o bucată enormă. Ca să economisesc bani, mă obişnuisem să sar peste masa de dimineaţă şi cea de la prânz. Mai mâneam câte ceva pe gratis după-amiaza, la restaurant, când eram chelneriţă. Fiecare înghiţitură de tort parcă avea gust de nisip. Toate dactilografele îmi priveau compătimitoare ochii înroşiţi, însă fără să mă întrebe nimic.

Obligaţia mea de după-amiază era să telefonez la ziare şi să-i fac să vină a doua zi de dimineaţă la vizionare. Mi s-a părut neplăcut şi penibil. Chiar atunci mi-a telefonat Xander. Părea beat.

— Ştiu că nu-ţi plac telefoanele personale, draga mea, dar ăsta este foarte special. Vei fi mătuşă.

— Ce?

— Mătuşă! Pammie a rămas însărcinată.

Am ţipat de bucurie atât de tare încât trebuie să se fi auzit în toată clădirea.

— Ah, Xander, eşti sigur?

— Foarte, foarte sigur. Are chiar şi greţuri, sărăcuţa.

— De când a aflat?

— Eh, imediat după ce am plecat în Orientul Mijlociu, dar a vrut să fie absolut sigură înainte să spună cuiva.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de bine dispus.

— Buna mea Pammie, nu-i aşa că-i minunat? A continuat el. Ricky mi-a telefonat chiar adineauri şi era atât de amabil încât m-a şi felicitat pentru felul în care mă descurc la firmă şi mi-a spus că voiajul în Orientul Mijlociu a fost o adevărată lovitură. Uite ce e, draga mea, nu vreau să te reţin, ştiu că eşti ocupată, dar vino pe la noi în weekend ca să sărbătorim evenimentul.

Am închis telefonul simţindu-mă complet deprimată. Ştiam că ar trebui să fiu încântată, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că Xander era cu atât de mult înaintea mea în viaţă, cu o slujbă bună şi un copil pe drum. Mi s-a făcut rău de gelozie. Doream şi eu un copil. Am terminat cu apatie de dat telefoane şi am început să capsez articolele de presă pentru vizionarea de mâine. Soarele de după-amiază se revărsa sclipitor prin fereastră. Îmi simţeam transpiraţia prelingându-mi-se pe spate. Domnişoara Parkside şi dactilografele începuseră deja să se vaite gândindu-se la neplăcerile drumului de întoarcere acasă.

Telefonul a sunat iar. A răspuns domnişoara Parkside.

— Este pentru tine, mi-a zis ea dezaprobatoare. Să fie cât mai scurt.

Era Lorna. Aş fi putut oricând să recunosc vocea – aceea gâfâită şi agitată de şcolăriţă. De data asta era mai ezitantă din cauza emoţiei şi a stânjenelii.

— Octavia, trebuie neapărat să te văd.

Mâna cu care ţineam receptorul era umedă.

— Unde eşti? Am întrebat-o.

— Acasă.

Amintiri mai vechi au năpădit peste mine. Parcă revedeam casa cea albă aşezată în mijlocul livezilor de vişini, pe Gareth bătându-mă de mama focului şi apoi ducându-mă la culcare şi pe Jeremy încercând să mă violeze.

— Dar mâine vin la Londra, a continuat ea. Am putea să luăm prânzul împreună, trebuie neapărat să-ţi spun ceva!

— De bine sau de rău? Am întrebat-o.

— Pentru mine e extraordinar, dar nu ştiu sigur… Vocea ei a devenit din ce în ce mai slabă.

— Spune-mi acum.

— Nu pot, sunt atât de confuză, a spus ea. Te rog, hai să luăm prânzul împreună. Vin să te iau.

— Am o zi foarte încărcată.

— Strecoară-te şi tu măcar să bem ceva. Vin să te iau pe la ora unu. Şi te rog, Octavia, nu te înfuria pe mine.

A închis. Am mai stat o secundă şi apoi m-am grăbit să ajung ia timp la toaletă ca să vărs din mine toată prăjitura aceea. M-am ghemuit o clipă, total distrusă de greţuri şi suspine. Deci era adevărat că Gareth şi Lorna… probabil că asta încerca să-mi spună. Cu o încetineală agonizantă am reuşit să mă adun. Trebuie să termini cu aceste tăieturi de articole, îmi spuneam întruna, de parcă eu eram cea care avea nevoie să fie capsată. M-am stropit cu apă pe faţă şi mi-am clătit gura. Dumnezeule, arătam îngrozitor. Mă îngălbenisem la faţă. Aveam ochii roşii şi umflaţi. Părul, jegos şi închis la culoare pe la rădăcini, din cauză că nu-mi permiteam să mi-l vopsesc, era decolorat pe la vârfuri şi avea culoarea paiului. Una din secretare şi-a băgat capul pe uşă.

— Parkside e pe picior de război, m-a anunţat ea. Tocmai a sosit o persoană foarte importantă. Poţi să-i faci o cafea şi să i-o duci în biroul lui Jakey?

Nu-mi găseam ochelarii fumurii. Nenorocitul ăla atât de important va trebui să-mi accepte ochii înroşiţi. Am bătut la uşa lui Jakey şi am intrat în birou. În clipa următoare mi-a căzut ceaşca din mână din cauză că, în spatele biroului stătea Gareth. A sărit în picioare.

— Te simţi bine, iubito? Nu te-ai ars?

— Mă simt bine, am îngăimat eu. Dar o să se păteze covorul.

Am înşfăcat o cârpă de pe frigider, m-am aşezat în genunchi şi am început cu frenezie să curăţ cafeaua de pe jos. Aş fi făcut orice doar ca Gareth să nu se uite la mine. Nu-l mai văzusem de aproape două luni. Nu ştiu cum se făcea că mă prindea întotdeauna când arătam groaznic.

— Lasă-l, mi-a zis. O să se usuce imediat.

M-a luat de cot şi m-a ridicat în picioare.

— Am să-ţi aduc altă cafea, am zis încercând să mă îndrept către uşă.

Dar el a ajuns înainte, s-a aşezat în faţa mea şi a închis uşa cu putere. Ca de obicei, din cauza prezenţei lui, camera devenea neîncăpătoare.

— La loc, mi-a zis el dând la o parte un teanc de dosare de pe un scaun. Vreau să-ţi vorbesc.

— Ce-i cu tine aici? L-am întrebat. Încă nu mă uitasem în ochii lui. S.

— Îmi vizitez vechiul coleg, Jakey Bartholomew.

— Îi cunoşti? I-am zis tăios. Dar n-am, adică…

— Ar fi trebuit să vezi ce scrie pe antetul companiei, a zis Gareth. Mi-a întins o hârtie de pe biroul lui Jakey. Sigur că în mijlocul listei de directori era tipărit G. Llewellyn.

— A – atunci înseamnă că tu mi-ai aranjat slujba asta, am spus eu. Am crezut că am obţinut-o prin propriile-mi…

— …merite, da, bineînţeles, mi-a spus cu blândeţe. Jakey nu te-ar fi angajat niciodată dacă nu te-ar fi plăcut. A ridicat una dintre fotografiile în care apăreau picioarele

mele.

— Trebuie să-ţi spun că-mi plac. Le-aş recunoaşte dintr-o mie.

Totul se întâmpla mult prea repede pentru mine. Încercam să-mi dau seama ce influenţă avusese Gareth asupra slujbei mele de la firma lui Bartholomew.

— Cum îţi place? M-a întrebat el.

— Îmi place. Cum a fost călătoria în Orientul Mijlociu?

— Înfiorătoare, mi-a destăinuit el. Şi al naibii de obositoare din cauza căldurii infernale. Fratele tău a fost singura consolare.

— E simpatic, nu-i aşa?

— S-a pus pe picioare peste noapte. Atât de mult l-a fermecat pe un şeic încât acesta a insistat mai târziu ca, numai Xander să mănânce la cină specialitatea casei

— Ce-a fost? Am vrut eu să ştiu.

— Un ochi de oaie, mi-a explicat Gareth.

Am început să râd uşor.

— E încântat că va avea un copil, i-am spus încercând să-mi ascund urma de nostalgie din glas.

— Da, e un lucru bun. Va mai aplana şi situaţia dintre el şi Ricky.

A urmat o pauză. În cameră era îngrozitor de cald. Tot nu-l privisem încă. O şcolăriţă la prima dragoste nu s-ar fi comportat cu mai multă stângăcie. Mă simţeam plină de dor şi tristeţe.

E foarte cald, nu-i aşa? Am spus.

— Foarte, a confirmat Gareth.

Toate astea n-aveau cum să ducă prea departe. M-am ridicat în picioare îndreptându-mă către uşă.

— Trebuie să-ţi aduc o cafea.

— Nu vreau nimic.

— Mai am ceva treabă de terminat.

A intrat după mine în biroul central, trecând pe lângă domnişoara Parkside, care intra la toaletă ţinând un port-fard în mână.

— S-a făcut ora de plecat acasă, a spus el.

— Trebuie să termin astea, am zis eu ridicând câteva hârtii din cele patru dosare pline, până când mi-au tremurat în mână de parcă le-ar fi fluturat un ventilator.

Gareth m-a privit o clipă.

— Le zăpăceşti pe toate, a spus el luându-mi-le din mână şi aşezându-le la loc. Le-a băgat pe toate în capsator şi a apăsat cu o singură mână, fără ca nimic să se întâmple.

— Porcăria asta s-a stricat, a zis el. Hai, lasă-le, te ocupi de ele mâine dimineaţă. Vino să-ţi ofer ceva de băut.

Barul era plin de navetişti care nu puteau suporta deocamdată drumul de întoarcere acasă. Gareth mi-a găsit un scaun înalt, mi-am sprijinit picioarele pe el încercând să-mi controlez bătăile inimii. Ştiam că într-un minut mă voi trezi din vis plângând în patul din Putney. Mi-a întins un pahar cu gin şi apă tonică, iar lui şi-a turnat sifon în whisky. Am luat o înghiţitură din pahar, apucându-l cu ambele mâini ca să nu-mi mai tremure.

Am ridicat ochii şi m-am uitat fix în oglinda înceţoşată de fum de deasupra barului. Privirile mele s-au întâlnit cu ale lui Gareth. O clipă ne-am uitat lung unul la altul fascinaţi, de parcă am fi fost doi oameni total diferiţi, care se întâlneau pentru prima dată într-o altfel de lume. Aveam senzaţia că tot barul ar fi putut să izbucnească în flăcări dacă mâinile noastre s-ar fi atins una de alta.

Mi-am întors privirea în altă parte şi am mai sorbit o înghiţitură.

— Ai slăbit foarte mult, a remarcat el.

— Da?

— Prea mult.

— Din cauza căldurii.

A aruncat o privire către pateurile şi sandvişurile din vitrină care aveau o culoare suspectă.

— Acum vrei să mănânci ceva?

Am scuturat din cap. O maşină de pompieri a trecut cu zgomot pe lângă uşă, urmată de alta.

— Crezi c-o să mai plouă vreodată? Am spus eu.

Pentru prima dată am observat cât de obosit arată;

cearcănele îi erau la fel de întunecate ca sprâncenele.

— E multă bătaie de cap la Seaford-Brennen? L-am întrebat.

— Ei, hai să zicem că nu seamănă cu o călătorie de-o zi la Llandudno, m-a lămurit el. Apropo, Jakey este foarte mulţumit de tine.

M-am înroşit.

— Adevărat?

— De ce ai plâns toată după-amiaza?

Am sorbit repede încă o înghiţitură şi, pentru că paharul era prea înalt, mi-a curs şi pe faţă.

— Încerc să mă lămuresc ce-i cu mine, l-am dumirit eu cu frenezie, ştergându-mă de gin cu mâneca. Aşa că am început să mă duc la un psihiatru.

— Iisuse, dar n-ai nevoie de un psihiatru.

— E – el este de părere că am nevoie. S-a legat de mine astăzi.

Am început iar să tremur. O secundă Gareth m-a strâns tare de braţ apoi a spus:

— Nemernicul. Fă o plângere la Consiliul Medical.

— Nu cred că poţi reclama psihiatrii, dar am avut un şoc. Într-un fel, aveam încredere în el.

— Dă-mi numele şi adresa şi-i arăt eu lui, a zis Gareth. Se enervase cu adevărat. Doamne, fusese atât de drăguţ, îmi venea iarăşi să plâng. Am muşcat din coaja de lămâie.

— Lorna m-a sunat în după-amiaza asta, l-am anunţat.

Era la ţară.

Deodată a părut distrat şi enigmatic. Şi-a scos un pachet de ţigări şi, după ce l-am refuzat, şi-a aprins una pentru el.

— Zicea că are ceva să-mi spună, am continuat eu, dar n-a vrut să discutăm prin telefon căci s-ar putea să mă supere.

Gareth şi-a mişcat paharul ca să se topească gheaţa dinei.

— Mai vrei să bei ceva?

Am scuturat din cap în semn că nu. Nodul pe care-l simţeam în gât devenea tot mai mare.

— Era foarte fericită, ca şi Xander, am continuat eu. Cred că încerca să-mi spună că se mărită.

— Mda, a îngăimat Gareth. Despre asta e vorba.

— Curând? am întrebat.

— Destul de curând. Lorna este una dintre acele fete care vor să-şi păstreze virginitatea până la căsătorie. Se teme că n-o să mai reziste prea mult.

— Ce bine de ea, am şoptit eu.

— Se simte îngrozitor de vinovată, a continuat el. Se teme să nu te întristeze şi mai ştie că Hesketh şi Bridget îi vor spune că este prea tânără.

— Nu-i poţi atrage pe toţi de partea ta, am adăugat eu cu vocea sugrumată.

— Uite ce este, Octavia, eşti o fată frumoasă foc. Mai sunt şi alţi bărbaţi pe lumea asta.

— Sigur, am confirmat eu cu indiferenţă şi lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

M-a apucat de braţ. Tot ce puteam face era să nu mă arunc în braţele lui.

— Să ştii că îmi pare foarte rău, a mai spus el. Uite ce e, în seara asta sunt liber. Te invit să mâncăm undeva şi mai putem discuta despre asta.

— Nu. Eşti foarte drăguţ, dar nu vreau, mulţumesc, i-am spus ştergându-mi lacrimile cu dosul mâinii. Mă întâlnesc deja cu altcineva. Şi smulgându-mă din mâinile lui am coborât de pe scaunul înalt de la bar şi m-am năpustit pe uşă afară.

— Octavia, aşteaptă, i-am auzit vocea strigându-mă. Apoi am intrat în fugă la metrou.

18

Când am ajuns înapoi la Putney, Monkey a sărit pe mine scheunând de bucurie, apucându-mi mâna cu gura lui şi însoţindu-mă de-a lungul potecii. Pe doamna Lonsdale-Taylor am găsit-o bodogănind nervoasă din cauza căldurii şi a păduchilor de plante şi turnând apă clocotită peste un muşuroi de furnici care ameninţau să intre în casă.

Gunoierii erau în grevă şi nu mai colectaseră gunoiul de două săptămâni. Mirosul de dezinfectant lichid din tomberoane era mai greu decât cel de mâncare şi vegetaţie putrezită.

Doamna Lonsdale-Taylor s-a îndreptat de mijloc, roşie la faţă.

— Te aşteaptă un tânăr. Sus în cameră, m-a anunţat ea strâmbând din nas. Zice că-i fratele tău.

Am năvălit pe scări, abia aşteptam să-i pot spune cuiva cât de amărâtă sunt. Şi Xander ţinea la Gareth. Va înţelege de ce mă simt într-un asemenea hal. L-am găsit în dormitor. Faţa lui avea o tentă bolnăvicioasă, de parcă ar fi stat sub o umbrelă verde. Un muşchi îi tresălta pe obraz. Scrumiera de pe masa din spatele lui era plină ochi cu ţigări pe jumătate fumate.

— Bine c-ai apărut, a început el. Am intrat într-o încurcătură serioasă.

Părul lui şaten deschis, aproape negru acum din cauza transpiraţiei, îi căzuse în şuviţe pe frunte, scoţându-i în evidenţă ochii cenuşii strălucitori. Arăta absurd de tânăr. Am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi. Sper că nu e vorba despre copil.

Şi-a scuturat capul în semn că nu.

— Îmi pare rău, i-am spus, n-am nimic de băut. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Trebuie să fac rost de două mii de lire până mâine.

— Dumnezeule, pentru ce?

— Sunt şantajat.

— Atunci trebuie să te duci imediat la poliţie.

— Nu pot, s-a văicărit el. Îi venea să plângă. Mi-am dat seama că eu eram cea care trebuia să-şi păstreze calmul şi stăpânirea.

— Trebuie să te duci la poliţie; nu-ţi vor dezvălui numele. Ce naiba ai făcut? Nu poate fi chiar atât de grav.

Deodată s-a/deschis uşa, făcându-ne pe amândoi să tresăltăm niţel, dar era doar Monkey. A străbătut camera în pas lejer şi s-a ghemuit la picioarele lui Xander. Am

închis uşa cu piciorul.

— Despre cine-i vorba? L-am întrebat.

— Guido, m-a dumirit Xander cu vocea stinsă.

— Guido?

— Italianul acela arătos pe care l-ai cunoscut în ziua în care am mâncat la Freddy înainte să pleci pe vapor cu Gareth şi Jeremy.

— Ah, da, îmi amintesc, am zis eu.

— În weekend-ul acela când ai fost plecată eu am refuzat să mă duc să stau cu Ricky şi Joan.

— Da.

— Am fost la Devon cu Guido – într-un hotel de homosexuali.

Ah, Dumnezeule!

— Ei bine, unul dintre amicii lui a agăţat un alt tip drăguţ, tot italian şi ne-am drogat cu toţii şi am început să ne fotografiem în dormitor cu un polaroid. Unele poze au fost cam deşuchiate. Acum Guido şi prietenul lui vor două mii pentru început şi dacă nu apar cu banii mâine, au de gând să trimită fotografiile lui Pammie şi Ricky.

Am reflectat câteva clipe. Mirosul plantelor de tutun de afară era aproape dezgustător. Auzeam cum stropitoarea doamnei Lonsdale-Taylor se umplea cu apă de la robinet.

— Nu crezi că Pammie şi-a dat seama mai demult? L-am întrebat. Nu e proastă.

— Nu poate să admită una ca asta nici măcar faţă de ea însăşi.

— N-ar fi mai bine să-i spui?

Vocea lui Xander era înecată de suspine.

— Nu tocmai acum, când este însărcinată. A fost atât de fericită când a aflat de copil şi totul merge atât de bine la firmă, iar noi ne înţelegem minunat.

N-avea niciun sens să-i reamintesc că se întorsese abia de douăzeci şi patru de ore din Orientul Mijlociu.

— Ricky mă va alunga, la fel şi Pamela şi ştiu că sună patetic dar îmi doresc acest copil. Tu ai mulţi prieteni bogaţi.

— De ce nu apelezi la Gareth? L-am întrebat. El o să te ajute.

— Şi cu el încep să mă înţeleg atât de bine, mi-a explicat Xander vădit iritat.

— Dacă cedezi în faţa lui Guido de data asta, peste o săptămână două o să-ţi ceară şi mai mult.

— Dacă mi-ar lăsa timp să respir, a zis Xander, aş găsi eu cum să-i vin de hac, dar am nevoie de timp. Ah, pentru Dumnezeu, Octavia, s-a lamentat el pe un ton ridicat, aproape feminin. Te-am ajutat şi eu de atâtea ori să ieşi din bucluc.

Era adevărat.

— Bine, am să-ţi fac rost de bani, i-am zis.

— Cum?

Am un prieten care mi-a oferit o mie cinci sute să pozez pentru el, i-am explicat. Cred că pot să-l fac să-mi dea două mii.

De îndată ce-a plecat Xander am ieşit să caut o cabină telefonică şi am format numărul lui Andreas.

Mi-l imaginam dând la o parte o blondă şi făcându-şi loc printre două ţâţe ca să răspundă la telefon.

— Alo, s-a auzit vocea groasă şi greţoasă cu accent străin.

— Andreas, am spus eu, sunt Octavia.

A urmat o pauză.

— Octavia Brennen.

— Ştiu, a zis el uşor. Stai niţel să dau la o parte căpşorul ăsta roşu. Aşteptam să mă suni.

— Da? Am zis eu tăioasă. Ce vrei să spui?

— Ei, se aude că eşti cam la strânsoare şi că nu mai locuieşti în apartamentul acela. Păcat. Aveai o situaţie bună acolo. Oricum, ce pot face pentru tine?

M-am stăpânit.

— Îţi aminteşti că mi-ai propus să-ţi pozez pentru revista Hedonist?

— Sigur că da. L-a fost foarte greu să-şi ascundă triumful din voce.

— Spuneai că-mi oferi o mie cinci sute de lire, i-am

amintit.

— Cred că am fost nebun.

— Poţi să-mi oferi două mii?

— Inflaţia face ravagii peste tot, păpuşico.

— Nici chiar aşa. Tirajul tău creşte vertiginos. Am citit săptămâna trecută în Campaign.

— Mă rog, dacă eşti disponibilă pentru… cină şi altele după aceea, aş putea să mă mai gândesc.

A aşteptat. Parcă-l simţeam zvârcolindu-se ca un şarpe. Ce importanţă mai avea? În ceea ce mă privea Gareth era pierdut. Ce altceva mai conta?

— Bine, i-am zis, m-ar bucura. Dar poţi să-mi dai banii mâine?

— Cam lacomă, nu-i aşa? Sper că totul e în ordine cu tine, Octavia. Ştiu că nu te-ai tocmit niciodată până acum. Ai fost întotdeauna o doamnă – ori da, ori ba, aşa spuneai mereu. Şi nu cred că aş vrea să fii altfel. M-ar face să bănui că eşti la strâmtoare.

— Am nevoie de bani, i-am zis.

— Bine. Tonul lui a devenit deodată ca al unui om de afaceri. Cu Markovitz e în Londra zilele astea. I-am rezervat toată ziua de mâine. Vino pe la ora două.

Plină de amărăciune mi-am dat seama că voi fi nevoită să lipsesc de la prezentare. Dar obţinerea banilor pentru Xander trebuia să fie o problemă mai importantă decât oricare alta.

— Bine, i-am zis.

Mi-a dat adresa şi apoi a adăugat uşor.

— Şi ai grijă să nu porţi nimic strâns pe tine. Nu vreau să fii plină de semne. Ne vedem mâine. N-ai să regreţi, îţi promit.

După aceea a trebuit să mă duc la restaurantul unde lucram. Când m-am întors acasă, mi-am spălat părul şi am făcut eforturi patetice de a-mi pregăti cât de cât corpul pentru a fi pozat. Am petrecut apoi mult timp scriind şi rupând scrisori în care încercam să-i dau lui Jakey o explicaţie. Nici măcar rezultatul final nu m-a mulţumit. Clipeam aşa de mult ca să-mi reţin lacrimile încât cu greu

am putut să înşir vreun cuvânt, ca să nu mai vorbesc de e propoziţie, dar nimic din ceea ce am pus pe hârtie nu putea schimba faptul că mă purtam mizerabil faţă de el.

Monkey s-a întins pe pat moţăind, absolut neafectat de schimbarea rutinei. Din când în când căscatul lui devenea schelălăit. Am refuzat să mă culc, oricum era prea cald ca să pot dormi, iar dacă mă culcam aveam să mă trezesc şi să admit din nou adevărul despre Gareth şi Lorna.

Nimic – nici măcar adevărul – nu mă putea ajuta să suport oroarea şedinţei de pozat cu Andreas. Mă simţeam parcă hurducăită într-un tren accelerat ce mă ducea spre al nouălea cerc din infernul lui Dante, acela unde trădătorii sunt închişi în gheaţă şi de-a pururi spintecaţi de dinţii Diavolului. Dar pentru că-l trădasem pe Jakey merita să fiu spintecată.

Stăteam într-o cameră mică, în faţa unei oglinzi încadrată de beculeţe, îmbrăcată într-un halat murdar de farduri. La radio se anunţa că este cea mai fierbinte zi din an. În imensul studio Wimbledon, închiriat de Cu Markovitz pentru după-amiaza aceea atmosfera era absolut înăbuşitoare, însă eu nu mă puteam opri din tremurat. Ştiam că arăt groaznic. Faţa palidă bronzată de soaremi-o acoperisem cu un fond de ten maroniu închis, dar coastelor mele care ieşeau prin piele ca ale unei victime de la Belsen n-aveam ce să le fac. Îmi turnasem jumătate de sticluţă cu picături în ochi dar tot roşii erau şi lipsiţi complet de strălucire.

Într-un colţ al studioului, un tip îngrozitor de antipatic pe care-l chema Gabriel, cu ochii foarte albaştri şi părul blond roşcat, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni spălăciţi de dril, până la genunchi şi cu o brăţară în formă de şarpe la mână, supraveghea două matahale îmbufnate şi transpirate care aranjau decorul pentru mine. Acesta consta într-un pat enorm cu stuf la un capăt, cearşafuri argintii din şaten şi o colivie albă, veche. Una din matahale se tot clătina cu nişte ghivece mari în braţe, cealaltă fixa un tapet maro închis pe un ecran imens.

Gabriel aranja o veioză Christopher Wray, un ceainic din argint şi un prespapier de sticlă pe o masă de lângă pat.

— Andreas a cerut să te scoatem în relief într-un decor elegant, iubito. Nu şi-a dat niciodată atâta străduinţă.

În alt colţ al studioului, într-un decor cu beculeţe aprinse şi muzică de Ella Fitzgerald la gramofon, Cu Markovitz fotografia o negresă superbă, cu bustul de 110 cm, talia 50 şi şoldurile 110. Purta o pereche de chiloţi roşii din dantelă, tocuri de 22 cm şi se freca de o carpetă mare din blană, ce era prinsă de perete.

— În felul ăsta, sânii ei negrii vor sta băţoşi, a explicat Gabriel cutremurându-se. În poză o să arate ca şi când ar sta întinsă pe pat.

M-am întors în faţa oglinzii. Transpiraţia mi se observa deja prin fardul proaspăt aplicat. Apoi am auzit un bărbat râzând zgomotos. Gura mi s-a uscat şi am început să tremur şi mai tare. În clipa următoare draperia” a fost trasă într-o parte şi Andreas şi-a făcut apariţia duhnind a coniac şi after-shave şi cu un trabuc în colţul gurii. Nici măcar căldura sau băutura nu-i înroşiseră obrajii bronzaţi. În mâini avea o sticlă de Charles Heidsieck şi două pahare pe care le-a aşezat pe măsuţa de machiaj. Mi-am strâns şi mai tare halatul alb pe mine. Multă vreme a stat în spatele meu şi s-a uitat în oglindă, cu privirea în egală măsură triumfătoare şi lacomă. Apoi mi-a spus cu vocea lui insinuantă şi şuierătoare:

— N-arăţi prea bine, iubito. Ai trecut prin momente grele, nu-i aşa?

— Am muncit mult.

Andreas a râs.

— Nu eşti sortită să faci carieră, te-am avertizat mereu.

Iar Gareth Llewellyn s-a descotorosit de tine. Ştiam că aşa o să se întâmple. Altă dată să-l asculţi pe unchiul Andreas.

Părea să-l distreze disperarea mea completă.

— Nu-i nimic, a continuat el consolator. O să te

ajutăm să-ţi revii. Câteva săptămâni care să-ţi tihnească şi în curând îţi vei recăpăta înfăţişarea de piersică pe care o aveai la Grayston.

Mâinile lui m-au atins tânjitoare şi pasionate, ca ale unui copil care încearcă să cântărească un cadou împachetat, primit de Crăciun. Am scrâşnit din dinţi încercând să-mi reprim repulsia. Mi-a dat drumul şi a început să desfacă staniolul de pe sticla de şampanie. Îi priveam îngrozită mâinile albe şi delicate. Doar Dumnezeu putea şti ce-mi vor face mai târziu în după-amiaza aceea.

Am respirat adânc şi am zis:

— Poţi să-mi dai banii acum?

Andreas a scuturat din cap.

— Of, of. Primeşti banii după ce livrezi marfa şi ar fi bine să fie de calitate.

Dopul de la sticlă a sărit cu zgomot şi a lovit tavanul. Andreas a umplut un pahar şi mi l-a întins.

— Asta ar trebui să te relaxeze, a spus el. Să te ajute să te simţi bine şi sexy.

Am luat o gură de şampanie întrebându-mă dacă nu cumva am să vărs.

— Haideţi băieţi, a strigat Andreas de după draperii şi lângă noi au apărut doi dintre prietenii de afaceri ai lui Andreas, plini de bijuterii şi transpirând în costume. După cum arătau, ai fi putut să juri că le dau de furcă şi celor din Mafia.

— Ei sunt Mannie şi Vie, mi i-a prezentat Andreas.

Probabil că-i chemase doar ca să se mândrească în faţa lor cu mine. Păreau evident dezamăgiţi că nu arătam atât de extraordinar cum le promisese, dar le era prea teamă de el ca s-o arate.

— Aşteptaţi doar să mai stea o vreme pe lângă mine, a mormăit Andreas şi m-a ciupit de obraz. N-o veţi mai recunoaşte.

— O îngraşi pentru Crăciun, nu-i aşa? A zis Mannie şi au început toţi să râdă.

Cu Markovitz, după ce a terminat cu negresa, s-a apropiat de noi şi ne-a anunţat că e aproape gata. Era un

bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt, istovit şi melancolic, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni soldăţeşti, pantofi de tenis şi o cămaşă kaki udă de transpiraţie.

— Vino să ţi-o prezint pe Octavia, a spus Andreas umplându-mi din nou paharul. Este niţel nervoasă din cauză că e prima dată când face aşa ceva, deci să ai grijă cum te porţi cu ea. Drăguţă, nu-i aşa? A adăugat el dându-mi pe spate părul de pe frunte.

Cu Markovitz a încuviinţat din cap – la urma urmelor, Andreas îl plătea cu sume exorbitante – şi a zis că aparatul de fotografiat o să facă explozie când o să mă vadă.

— Nu-ţi face griji cu aparatul, a continuat el. Vom fotografia prin lentile fumurii, scoţând în evidenţă faţa şi privirea, foarte tristă şi rafinată.

Ah, Doamne, ce-ar spune Gareth dacă ar vedea vreodată rezultatele. Mi-l imaginam găsind pozele în timp ce răsfoia din întâmplare nişte reviste străine. Parcă îi vedeam faţa aspră de dezaprobare, apoi înălţând din umeri şi spunând că ştiuse întotdeauna că sunt un aluat prost. Oare merita să îndur toate astea doar ca să-l ajut pe Xander? Era oare adevărat că sângele apă nu se face?

— Sunt la dispoziţia voastră, a zis Gabriel băgându-şi capul blond după draperii.

Andreas mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Hai, drăguţe, o să-ţi placă de îndată ce-o să începem.

M-am aşezat pe cearşafurile argintii de şaten, holbându-mă nefericită din pădurea de plante în ghivece. Studioul era plin de multă lume şi toţi mă cântăreau din ochi cu plictiseală. Mi-am strâns şi mai tare halatul în jurul meu.

Cu Markovitz s-a apropiat de mine.

— N-o să ai nevoie de ăsta, mi-a spus el cu blândeţe.

Când l-am scos de pe mine, până şi lui Markovitz i s-a tăiat răsuflarea. Prietenii lui Andreas încercau să-şi păstreze figurile de la masa de poker, dar ochii le ieşiseră din orbite.

— Ţi-am spus că e splendidă, a adăugat Andreas cu

infatuare.

Cu se holba în dispozitivul de vizare. Asistentul lui a făcut câteva poze cu polaroidul, scoţându-le din aparat ca pe o pereche de chiloţi uzi. Andreas şi Cu s-au năpustit asupra lor.

— Ne trebuie ventilatorul ca să i se întărească sfârcurile, a fost de părere Cu.

Andreas era hotărât să mă exploateze la maxim. După două ore agonizante fusesem fotografiată în toate poziţiile şi costumaţiile posibile, inclusiv într-o haină albă din blană de vulpe, cu un şirag de perle atârnat pe un sân, o cămaşă albă udă, ciorapi negri şi jartiere, ori cu nimic altceva decât cu o pană de struţ.

Gabriel, care se aprindea din ce în ce mai tare, a fost trimis să închirieze o pisică persană pe care eu trebuia s-o ţin în braţe, dar după treizeci de secunde de lumină de bliţ biata creatură, după ce mi-a zgâriat cu ghiarele abdomenul, s-a desprins din strânsoarea mea şi s-a refugiat pe grinzile tavanului.

Acum eram întinsă pe cearşafurile de şaten, îmbrăcată cu un fel de combinezon brodat, ridicat până peste sâni. Cu Markovitz a făcut un zgomot cu limba, abţinându-se de la orice comentariu.

— Drăguţo, păpuşico, trageţi-l peste umărul drept şi uită-te direct în aparat. Te rog să mai dai un pic drumul la maşina de produs vânt, Gabriel. Hai, Octavia, fetiţo, relaxează-te şi lasă-mă să te pozez, închide-ţi ochii, linge-ţi buzele şi mângâie-te singură.

— Nu, am şoptit eu. Asta n-am să fac.

Markovitz a oftat, a scos rolfilmul din aparat, a pus salivă pe clapă, l-a lipit şi a luat alt rolfilm de la asistent.

— Întoarce-te, a zis el. Afundă-ţi capul în cearşafuri, ridică-ţi fundul în sus şi îngheaţă în poziţia asta.

— Nu pot să îngheţ când mă simt ca într-un cuptor.

— Stai o clipă, a zis Markovitz. Stai o clipă. E absolut fantastic. Vino să te uiţi, Andreas.

Andreas s-a apropiat de el. S-au sfătuit în şoaptă, apoi Andreas a venit şi s-a aşezat pe pat lângă mine,

umplându-mi paharul.

— Eşti prea crispată, iubito, mi-a reproşat el. Nu…

— Cum aş putea când vă uitaţi toţi cu gura căscată la mine?

Mă comportam ca în copilărie, când mama insista să fie de faţă când mă examina doctorul.

— Va trebui să încerci. Şi încă o dată m-am convins cât de satisfăcut era să mă vadă complet umilită, plătindu-mi cu aceeaşi monedă pentru vremurile în care îi dădusem cu tifla. M-am întins pe pat.

— Desfă picioarele un pic mai mult, desfă-le larg, aşa e minunat, a zis cu apăsând pe clapă. Urma să mă roage să gem. După ce aveau să se sfârşească toate astea, bănuiam că mă puteam duce să mă arunc de pe podul Westminster.

Gabriel se agita prin jur, aranjând plantele, iar pieptul lui bronzat şi fără păr strălucea în lumină.

— De ce să n-o îmbrăcăm în călugăriţă şi s-o punem pe Angelica s-o seducă? A propus el. Atunci n-o să mai conteze că e crispată.

— E o idee interesantă, a constatat Andreas.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Unul dintre asistenţi a descuiat-o şi a poftit înăuntru o fată cu o rochie roşie, un păr lung, negru şi o faţă palidă, de vrăjitoare, strident fardată. Părea furioasă şi oarecum familiară. Poate că urma să-mi ia locul, ca prin minune.

— Bună, Angelica, a salutat-o Markovitz. Du-te şi dezbracă-te, Facem o pauză de zece minute.

— Luna asta a apărut pe coperta revistei Penetration, a afirmat una dintre matahalele lui Gabriel. Pe reclamă scria că Tăticul era soldat iar Angelica studia filosofia la Universitate, iar în vacanţă îşi pierdea vremea cu boşorogii.

— Nu prea îl poţi numi pe Andreas un boşorog, a zis Gabriel.

Andreas a mai desfăcut încă o sticlă cu şampanie.

— Am rezervat o masă la Skindles pentru diseară, m-a anunţat el mângâindu-mi umărul cu o mână jilavă. M-am gândit că ar fi plăcut să plecăm din Londra pe o căldură ca

asta.

A luat un tampon din puf de la unul din asistenţii lui cu şi mi-a pudrat nasul cu grijă. Lacrimile de disperare îmi usturau pleoapele.

— Dacă ai putea găsi un cal, şi-a dat cu părerea cealaltă matahală al lui Gabriel, ar fi o Godiva încântătoare.

— Taci, a şuierat Gabriel. E o şcoală de echitaţie după colţ. Mi-a ajuns ce-am păţit ca să fac rost de pisica aia blestemată.

Câteva minute mai târziu, Angelica a ieşit brusc din spatele draperiei, purtând doar o eşarfă din pene pe ea. S-a urcat îmbufnată în pat privindu-l pe Andreas cu un amestec de groază şi scârbă, aşa cum ar putea privi leii pe un maestru de manej sadic.

— Ai cunoscut-o deja pe Angelica Burton-Brown, nu-i aşa, Octavia? M-a întrebat Androas. Părea să se amuze de o glumă doar de ei ştiută.

— Nu prea cred, am început eu, apoi mi-am dat seama că era una dintre damele pe care Andreas le adusese la Grayston. Se uita acum fix în direcţia mea. Nici Clytemnestra nu s-ar fi putut uita mai neagră de supărare la Agamemnon.

— Vino şi întinde-te, Angelica, i-a spus Andreas bătând uşor cu palma pe pat.

S-a întins lângă mine, ochii ei conturaţi cu negru erau întredeschişi. De sub fiecare geană falsa pornea câte o rază de venin în direcţia mea. Numai Andreas era capabil să pună la cale o scenă care să tortureze atât pe fosta cât şi pe cea pe care intenţiona să şi-o facă amantă.

— Cum ţi se pare? L-a întrebat pe Cu. Fac un contrast excelent, nu-i aşa? O dragoste profană şi alta nu foarte sacră.

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat halatul de sub pat.

— Cu mine aţi terminat, sper.

Andreas mi-a pus o mână greoaie pe umăr şi m-a împins ca să mă aşez la loc pe pat.

— Dimpotrivă, a spus el. Abia ăsta-i începutul. Pune-i toca de călugăriţă pe cap Angelicăi, i-a spus el lui Gabriel.

Arăta atât de ridicol – mă refer la acritura de Angelica

— Că-ţi era greu să nu te strici de râs. Dar nu pentru multă vreme, căci în clipa următoare Andreas mi-a atârnat o cruce de gât.

— Îngenunchează lângă ea, Angelica, a continuat el. Aşa, cât mai aproape cu putinţă.

Mi-era o scârbă de moarte. Mi-am aplecat ochii şi m-am uitat la crucea care-mi atârna între sâni. Poate că, dacă aş fi ridicat-o şi aş fi îndreptat-o către Andreas, ar fi îmbătrânit imediat cu sute de ani şi s-ar fi zbârcit dispărând în praf, precum contele Dracula.

— Acum pune-ţi mâna pe umărul Octaviei, i-a zis el. Am sărit în lături când i-am simţit degetele.

— Nu! Am ţipat eu. Nu! N-am să fac asta, n-am s-o fac!

— Potoleşte-te! A zis Andreas. Vrei două mii de lire sau nu vrei?

L-am privit cu revoltă; apoi mi-am amintit de Xander şi am încuviinţat din cap.

Angelica arăta la fel de voioasă ca o pisică pe care o dureau măselele. Era clar că nu primise de la el niciodată bani aşa cum urma să primesc eu.

Andreas a mototolit cearşafurile în jurul nostru şi s-a uitat prin dispozitivul de vizare.

— Foarte drăguţ, a zis el uşor. Un pic mai amabile, a intervenit iarăşi Cu.

— Pune-ţi mâna pe gâtul Octaviei, Angelica, i-a spus el.

Am înţepenit şi i-am simţit ura încordată în degete.

Sudoarea îi sclipea pe mustaţa neagră.

— Minunat, a zis Cu. Angelica acum lasă-ţi mâna să alunece din ce în ce mai jos.

Nu mai puteam să suport, nici măcar de dragul lui Xander, nu mai puteam, l-am aruncat lui Andreas o privire disperată şi rugătoare dar m-a îngrozit expresia de emoţie

reprimată de pe faţa lui. Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

Apoi, deodată, s-a auzit afară un zgomot îngrozitor. Toţi au sărit când cineva a început să buşească în uşă.

E poliţia, a ţipat Gabriel emoţionat, mângâindu-şi buclele.

— Nu puteţi intra, ţipa o femeie. Studioul este rezervat.

— Ba bine că nu, a urlat o voce.

S-a mai auzit încă un zgomot cumplit, uşa s-a zdruncinat şi apoi, deodată, a căzut: Am icnit de spaimă, pe jumătate uşurată, pe jumătate îngrozită, pentru că în pragul uşii stătea Gareth, furios ca cele Zece Furii şi cumplit ca iadul. S-a uitat pe-ndelete în toată încăperea, prima dată l-a zărit pe Cu, apoi pe Andreas şi pe prietenii lui, iar la sfârşit pe mine în pat cu Angelica. Am scos un scâncet şi mi-am tras unul dintre cearşafuri pe mine.

— Ce dracului se petrece aici? A urlat el traversând studioul şi apropiindu-se de mine.

— Târfă ce eşti, târfă ieftină. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aşa vei sfârşi. Îmbracă-te.

Andreas s-a îndreptat către el.

— Uşurel, băiete, a zis el calm. Nu te ambala.

Gareth s-a întors spre el.

— Netrebnicule, a şuierat el. Ştiu bine cât te-ai mai chinuit să-ţi pui mâinile astea murdare pe ea. Ai s-o păţeşti pentru asta. Hai, a adăugat el din colţul gurii, pentru Dumnezeu, îmbracă-te.

M-am ridicat, dar tot parcă-mi era teamă să fac vreo mişcare.

— De unde dracului ai ştiut că e aici? L-a întrebat Gabriel privindu-l cu admiraţie.

— Andreas n-ar. Trebui să se mai dea mare prin restaurante, a explicat Gareth. Lucrurile astea se află.

— Uite ce este, deşteptule. Andreas vorbea încet şi calm acum, de parcă ar fi dictat unei secretare neexperimentate. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala. Cu e angajat pentru toată ziua, la fel şi Octavia şi niciunul

dintre ei nu lucrează pe nasturi. Ai nevoie de bani, nu-i aşa Octavia?

Gareth s-a uitat în direcţia mea. Am dat din cap în semn că da, plină de amărăciune.

— Aşa că nu poţi să dai pur şi simplu buzna aici ca să ne enervezi, a zis Andreas.

— Crezi că nu? L-a întrebat Gareth ameninţător.

A urmat o pauză lungă; apoi, deodată, l-a apucat amocul. S-a întors şi a izbit cu piciorul aparatul de fotografiat, apoi i-a tras un pumn lui cu şi l-a făcut să zboare după aparat. Cu lovitura următoare l-a trântit la pământ pe asistentul lui Cu. Apoi vie mafiotul a ridicat o plantă de plastic şi a azvârlit-o în Gareth, care s-a ferit la timp şi luând altă plantă de jos a aruncat-o şi el.

Ţipând ca un porc înjunghiat şi tot cu toca de călugăriţă pe cap, Angelica s-a băgat sub pat, urmată imediat de cele două matahale şi de Gabriel.

— Ah, Doamne, a oftat Gabriel când încă două plante au fost azvârlite. Pădurea Burnham a venit la Dunsinane, iar acum se întoarce iar.

Ferindu-mă de vegetaţia zburătoare, mi-am tras pe mine cearşafurile de mătase, am alergat în spatele draperiilor şi am început să mă îmbrac. După sunetele care se auzeau, Gareth încă se mai dezlănţuia ca un taur turbat. Când m-am uitat, el tocmai se răfuia cu Mannie care l-a prins pe picior greşit şi l-a azvârlit cu zgomot pe podea. În clipa următoare, Gareth se ridicase în picioare şi îl aruncase pe Mannie în mijlocul ghivecelor rămase.

— Ah, biata mea grădiniţă, s-a lamentat Gabriel de sub pat. Ce-or să spună cei de la magazin?

Când am ieşit pe furiş din spatele draperiei, prin cameră au început să zboare un ceainic de argint şi două prespapiere din sticlă, însă, din fericire, niciuna dintre ele nu şi-a atins ţinta.

Gareth s-a oprit; respira greu. În colţul camerei cu încă îşi mai doftoricea maxilarul. Dintre plante, Mannie trăgea cu ochiul ca un spion. Vie îşi scutura capul şi încerca să se adune. Asistentul lui Cu s-a ridicat în

picioare. Când a încercat să se îndrepte către uşă, Gareth l-a apucat de guler.

— N-ai să pleci nicăieri, i-a spus. Unde sunt filmele?

Vino aici; dacă nu vii te bat măr. Degetele lui strângeau tot mai tare gâtul băiatului.

— Acolo în cărucior, a îngăimat băiatul îngrozit.

Gareth şi-a băgat rolele în buzunar. Cum mă îndreptam cu teamă spre el, pe lângă perete, s-a uitat în direcţia mea şi a întors apoi capul înspre uşă. Stătea pur şi simplu cu spatele la ea, când vie s-a năpustit asupra lui luându-l prin surprindere şi trăgându-i un pumn în ochiul drept. Gareth l-a pocnit şi el trimiţându-l în celălalt perete, apoi, încercând să se îndrepte, s-a împiedicat de un cablu şi s-a prăbuşit peste un maldăr de trepiede. Începea să semene din ce în ce mai mult cu Tom şi Jerry.

În clipa următoare, Andreas, care urmărise toată întâmplarea fără să mişte un deget, a ridicat sticla de şampanie spărgând-o de marginea patului şi s-a îndreptat cu o viteză incredibilă spre Gareth. Prins în colţul camerei, Gareth s-a dat jos de pe trepiede scuturându-şi capul. Ochiul drept începea să i se închidă. Fruntea, chiar deasupra sprâncenei, îi sângera în locul în care fusese lovită cu inelul de aur al lui Vie.

S-a dat înapoi din calea lui Andreas până la perete.

— Să te vedem acum, băiete, a murmurat Andreas cu vocea aproape mângâietoare. Te învăţ eu să fii dur cu mine. Şi zicând acestea i-a fluturat în faţă lui Gareth marginea ascuţită a sticlei. Dă-mi filmul înapoi.

Gareth îl privea fix, fără să i se mişte nici măcar un singur muşchi pe faţă.

— Netrebnicule, a zis el.

Apoi am înţepenit de groază când l-am văzut pe Mannie că ieşise dintre ghivecele cu flori cu un cuţit în mână şi se îndrepta necruţător dinspre dreapta. Fără să gândesc, am ridicat veioza Christopher Wray şi am aruncat-o după el, direct la ţintă. Doar pentru o secundă, lui Andreas i-a slăbit atenţia, dându-i lui Gareth prilejul să sară pe el şi să-l trântească la podea. S-au rostogolit de

câteva ori – ai fi zis că sunt Tommy Brook şi Mr. Tod – strigându-şi vorbe de ocară. Apoi, în sfârşit, Gareth a rămas deasupra şi-i căra pumni în faţă lui Andreas. Un moment am crezut c-o să-l omoare. Apoi s-a ridicat în picioare, l-a apucat zdravăn şi l-a aruncat în ecranul cu tapet, ca pe un clovn printr-un cerc de foc.

A urmat încă o pauză lungă. Gareth s-a uitat pendelete prin cameră. Erau toţi lungiţi lângă perete sau pe podea. Apoi, deodată, s-au auzit aplauze şi Angelica a ieşit repede de sub pat, cu toca de călugăriţă strâmbată pe cap.

— De trei ani de zile aştept pe cineva care să facă asta, a spus ea.

Braţul lui Gareth sângera. Cred că se tăiase în sticla spartă a lui Andreas.

— Pierzi foarte mult sânge, am murmurat eu luând o jupă din mătase de culoarea piersicii care se afla pe podea.

— Am să-i dau sărutul vieţii, s-a auzit o voce de sub pat. Gareth m-a apucat de încheietura mâinii.

— Vino, hai să plecăm de aici.

19

Speram că mânia lui Gareth se domolise după ce-i făcuse praf studioul lui Cu, dar toată furia lui s-a revărsat asupra mea când ne îndreptam de la Parkside spre Londra, cu islazul Wimbledon pe partea dreaptă.

— Am încercat să te ajut, a zbierat el. Toţi am încercat. Jackey te-a îngrijit ca pe un copil în ultimele opt săptămâni şi apoi a trebuit să vină după-amiaza asta ca să distrugi totul – tocmai atunci când Jackey avea nevoie de tine. Nu te înţeleg, Octavia. Îţi doreşti cumva să mori? Nu-ţi pasă chiar de nimeni?

A depăşit o maşină trecând la un centimetru distanţă de ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mergeam în acelaşi sens cu traficul. Navetiştii care se întorceau acasă şi mergeau încet în direcţia opusă, se holbau la noi cu uimire. Unii dintre ei se opreau ca să-şi ridice capotele. Canicula nu dispăruse, dar cerul albastru senin de dimineaţă se întunecase şi devenise ameninţător.

— De ce ai făcut asta? M-a întrebat Gareth în timp ce

depăşea o altă maşină. Hai, spune-mi, vreau să ştiu.

— Nu pot să-ţi spun.

— Sigur că nu poţi. Atunci să-ţi spun eu: eşti atât de leneşă, încât n-ai rezistat să nu faci repede rost de nişte bani de la Andreas. Dar, Dumnezeule, ai fi plătit pentru asta, te-ar fi distrus în câteva luni!

Treceam acum pe lângă Wimbledon Windmill. Mă uitam fix la iazul secat şi la marile întinderi de iarbă decolorată, înnegrită peste tot de focuri.

Gareth a continuat şi mai aprig.

— Cred că te încântă gândul că la standurile de ziare bărbaţilor le-ar fi curs balele în faţa fotografiei tale, ar fi aburit vitrinele în Soho ca să-ţi vadă mai bine sânii şi să nu mai vorbim de cei care s-ar fi aşezat în pat cu revista în mână, fără să se mai dezbrace.

— Cu greu ar rezista să nu-şi scoată parpalacele în dormitor, am protestat eu.

— Nu fi impertinentă! A urlat.

Ajunsesem la sensul giratoriu de la Tibbet's Corner, dar el era atât de înfuriat, încât uită să vireze la dreapta către Putney şi a trebuit să se întoarcă de trei ori, ceea ce nu i-a îmbunătăţit starea de spirit.

— Nu dai doi bani pe reputaţia ta, nu-i aşa?

— Nu, m-am răstit eu. Aveam nevoie de bani foarte repede, asta-i tot. Dar tu eşti prea bogat ca să poţi să-nţelegi astfel de lucruri.

Gareth s-a întors către mine, scos din sărite.

— N-ai nici măcar idee cât am fost de săraci când am fost copii?

— Nu vreau să aud, i-am spus astupându-mi urechile. L-am citit pe D.H. Lawrence, ştiu deja destul de multe despre sărăcie şi mineri. Sunt pur şi simplu sătulă să te văd cum îmi supraveghezi comportamentul. Cine naiba te crezi, Mary Whitehouse, tu, marele galez puritan?

— Mi-ai mai spus o dată aşa, a remarcat el.

— Ce?! Am ţipat eu fără să-mi iau mâinile de la urechi.

— Scuteşte-mă, a răcnit şi el apucându-mă violent de

braţ şi smulgându-mi mâna de la ureche.

Am stat foarte potolită şi am privit cum urmele albe lăsate de degetele lui începeau să se înroşească. Apoi am văzut cu coada ochiului că juponul din mătase de culoarea piersicii cu care îi legasem braţul era complet plin de sânge şi o pată roşie i se scurgea pe cămaşa albastră. Se albise la faţă. Deodată m-am îndoioşat.

— Pentru Dumnezeu, hai să încheiem un armistiţiu şi să mergem la spitalul Roehampton. Trebuie să-ţi coasă braţul, am zis.

— N-am nevoie să-mi coasă nimic, a spus el apăsând brusc pe frână la capătul străzii mele. Aplecându-se peste mine mi-a deschis uşa.

— Şi acum dă-te jos ori te arunc eu şi să nu îndrăzneşti să te întorci spăsită la Jackey. De acum înainte descurcă-te singură.

Întorcând maşina a pornit în viteză, lăsând un nor de praf în urma lui. După ce a plecat am început iar să tremur. Cum dracului aveam să-i spun lui Xander că nu făcusem rost de bani? N-aveam nici măcar cu ce să achit chiria. Cu siguranţă că doamna Lonsdale-Taylor mă va azvârli în stradă. Întâmplările din după-amiaza aceea mă lăsaseră într-o stare de şoc. M-am îndreptat indiferentă către fluviu şi mi-am scos pantofii din picioare când am ajuns lângă islaz, fără măcar să observ că iarba uscată şi ascuţită îmi înţepa tălpile.

În faţa mea, pe potecă, au căzut câteva picături mari de ploaie. Poate că în sfârşit seceta avea să se sfârşească. Frunzele plopilor au foşnit deodată în bătaia vântului. Era o lumină ciudată, de parcă ai fi înotat cu ochii deschişi sub apă. Oamenii ieşiţi la picnic sau să-şi plimbe câinii se grăbeau spre casă, privind neliniştiţi către cer. Până şi corbii amuţiseră. Pe malul apei zăceau aruncate cutii de coca cola, sticle goale şi cornete de îngheţată. Ca să se mai răcorească, doi câini se bălăceau în apă. Aş fi vrut ca Monkey să fie cu mine, să-mi ţină companie.

Un strop de apă mi-a căzut pe faţa, apoi altui pe mână. Cerul lipsit de culoare s-a brăzdat dintr-odată cu

fulgere, urmate la trei secunde de un tunet care a zdruncinat pământul. Întreaga vale părea că fierbe, ploaia începuse să cadă repede, răpăind în frunzele de deasupra mea, acoperind apa cu cerculeţe şi izbind pământul uscat. Încă un fulgera despicat cerul, urmat de altul mult mai strălucitor care parcă s-a încolăcit în jurul unui ulm aflat doar la câţiva metri mai încolo şi l-a despicat în două. A început să plouă torenţial.

Nu-mi păsa. Voiam să fiu lovită de fulger. Mi-am lăsat capul pe spate şi am simţit cum picăturile de apă mi se scurg în jos pe gât şi năvălesc în cascade pe faţă, curăţindu-mi tot machiajul acela îngrozitor de scenă. În două minute eram udă leoarcă. Fulgerele apăreau acum la aceleaşi intervale de timp ca şi trăsnetele. Zgomotele acelea îmi lăsau impresia că Gareth este în rai şi devastează un alt studio.

Nu ştiu câte ceasuri am hoinărit în această stare vecină cu nebunia. Mă simţeam ca regele Lear: „*Bieţi nenorociţi goi, oriunde v-aţi afla, implorând ca aceasta furtună nemiloasă să se oprească*”.

S-a întunecat dintr-odată. Furtuna s-a îndepărtat, bolborosind ca un beţiv întors de la cârciumă. Ploaia se mai potolise şi se lăsa noaptea. În depărtare zăream luminile portocalii de pe străzile din jurul islazului. Cred că era aproape ora nouă.

Era absolut necesar să dau ochii cu Xander, cu doamna Lonsdale-Taylor şi să rezist reproşurilor lor. Am luat-o spre casă fără nicio tragere de inimă. Eram udă până la piele şi îngheţată bocnă. Probabil că temperatura scăzuse până la 25°C, dar după săptămâni întregi de caniculă ai fi putut să crezi că eram acum în toiul iernii. Combinezonul meu roz, pe care îl îmbrăcasem conformându-mă instrucţiunilor lui Andreas, avea propriile lui instrucţiuni tipărite pe eticheta de la spate: „Trebuie curăţat doar chimic”. Din cauza ploii se strâmtase în mod drastic, ajunsese cât o fustă mini şi mă strângea cumplit. Părul îmi atârna în şuviţe umede. Oamenii care îşi plimbau câinii înainte de-i trimite la culcare mă priveau ciudat când

treceam pe lângă ei în picioarele goale. Din islaz ieşeau acum aburi ca dintr-o mlaştină plină cu crocodili.

Mergeam nepăsătoare pe stradă. Grădinile erau aplecate sub greutatea apei. În şanţuri, şuvoaiele de apă se scurgeau cu repeziciune, felinarele de pe stradă se reflectau pe asfaltul ud. M-am oprit în faţa casei încercând să storc din mine curajul necesar pentru a intra şi mi-am şters picăturile de ploaie de pe pleoape. Poarta de fier era rece ca gheaţa când am atins-o.

În clipa următoare, Monkey a ieşit val vârtej pe uşa din faţă şi mi-a sărit în braţe scheunând isteric, lingându-mi mâinile şi zgâriindu-mă cu ghearele pe picioarele goale. Am încercat să mă furişez pe scări, pe lângă doamna Lonsdale-Taylor, dar aceasta a ieşit ca un glonte din bucătărie, iar faţa ei de friptură prăjită era rigidă şi dezaprobatoare.

— Nenorocita asta de furtună mi-a rupt toţi nemţişorii, s-a lamentat ea.

— Ah, îmi pare rău! Ce păcat, după ce i-ai îngrijit tot timpul secetei! Am spus eu urcând încet scările, dar n-am reuşit s-o evit.

— Unde naiba ai fost? Cei de la birou te-au sunat toată ziua. Au trecut nişte oameni pe-aici. Nu cumva ai vreo problemă? Sper că n-ai uitat de chirie.

— Îţi dau banii mâine.

Ajunsesem la cotitura scării.

— Ne-am înţeles să-mi plăteşti în ultima vineri din lună, a strigat după mine, aşa că aş dori să mi-i dai chiar acum. A, te aşteaptă cineva sus. Ţi-am spus că nu vreau să aduci bărbaţi după ora nouă seara. Spune-i să plece imediat.

Am urcat următorul etaj cu inima grea. Era probabil Xander, mă aştepta să-i aduc banii. Am deschis uşa. Era întuneric în cameră. Inima mi-a tresăltat. În dreptul ferestrei stătea un bărbat. Nimeni n-ar fi putut să confunde umerii aceia laţi. Era Gareth.

— Ce cauţi aici? Am şoptit.

— Pe tine, mi-a răspuns.

— Nu înţeleg.

— Te iubesc, mi-a declarat cu simplitate. Aşa nu mai pot continua.

Am alergat către el.

— Ah, te rog, ia-mă în braţe.

Şi-a pus braţele în jurul meu, m-a sărutat şi am simţit forţa, căldura şi dragostea emanate de trupul lui.

Draga mea, a murmurat el cu faţa îngropată în părul meu. Iisuse, îmi pare rău! Am fost atât de supărat în după-amiaza asta, dar eram foarte gelos şi nu înţelegeam ce se petrece.

— N-am avut încotro, i-am destăinuit şi am început să plâng în hohote. Numai aşa puteam face rost de bani.

— Ştiu, taci, iubita mea, taci! M-am întâlnit cu Xander după ce te-am lăsat pe tine. Eram extrem de nefericit, trebuia să vorbesc cu cineva. El mi-a povestit totul.

— Dumnezeule, ce-o să facă?

— L-a mărturisit Pamelei şi apoi s-a dus la poliţie. Era singura şansă. Am mers cu el la sediu şi l-am ţinut de mână prima jumătate de oră. O să se descurce.

— Ce-a spus Pamela? Şi Ricky?

— Draga mea, puţin mi-a păsat.

— Nu puteam să nu-l ajut pe Xander, am murmurat. A avut mereu grijă de mine.

— Ştiu, am aflat toate astea. Aş fi vrut doar să vii la mine, în loc să te duci la Andreas. Şi acum pentru Dumnezeu, scoate-ţi hainele astea ude!

Mi-a dat drumul şi a aprins lumina. Nu mă mai puteam ţine pe picioare, aşa că m-am aşezat pe pat, holbându-mă prosteşte la el. Ochiul drept i se închisese de tot. Purta aceeaşi cămaşă pătată de sânge, dar cel puţin îi bandajase cineva braţul. Mi-a tras valiza jos de pe dulap şi smulgându-mi rochiile de pe umeraşe a început să mi le îndese în ea.

— Ce faci?

— Bagajele. Te iau de aici.

— N-am unde să mă dup, i-am şoptit.

— Mergi cu mine acasă.

— Dar nu pot. Lornei n-o să-i placă.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

Mi-a ridicat rochia albastră.

— Cu asta erai îmbrăcată când te-am văzut prima oară. Pune-ţi-o şi acum.

A aşezat-o pe pat.

— Dar tu şi Lorna, mă înecam cu vorbele, nu urmează să vă căsătoriţi?

S-a oprit o clipă cu hainele mele în mâini.

— Cine te-a făcut să crezi asta?

— Chiar ea. Zicea că tu…

— Nu eu, Charlie!

— Charlie, m-am mirat eu prosteşte. Charlie! Dar cum naiba?

— S-au cunoscut la tine în apartament, mi-a explicat Gareth. În noaptea în care a dormit la tine a invitat-o să se ducă pe la el pe la magazin, a scos-o în oraş de câteva ori şi aşa a început totul. Zicea că în seara aceea i-ai spus că eşti îndrăgostită de cineva. A presupus că e vorba despre Charlie. Din cauza asta îi venea atât de greu să-ţi mărturisească.

— Ah, Doamne, am rostit eu, despre tine era vorba. Te-am iubit din clipa aceea când mi s-a făcut rău pe vapor. Dumnezeule, ce încurcătură stupidă!

Arm început să râd. Dar râsul mi s-a transformat imediat în plâns. Gareth mi-a azvârlit şi celelalte lucruri în valiză, m-a luat în braţe şi m-a strâns atât de tare, de am crezut că o să-mi rupă coastele.

— Dă-ţi odată rochia aia jos, că altfel ţi-o scot chiar eu!

M-am înroşit.

— Nu pot, pentru că te uiţi la mine.

A zâmbit.

— După tot ce-am văzut mai devreme, nu înţeleg de ce atâta falsă modestie.

A citit probabil ceva pe faţa mea, pentru că s-a întors cu spatele şi a început să discute cu Monkey, care stătea

zgribulit în valiză.

Tocmai îmi scosesem combinezonul ud de pe mine, când s-a auzit un ciocănit puternic în uşă. M-am înfăşurat într-un prosop înainte ca doamna Lonsdale-Tayior să intre în cameră.

— Domnişoară Brennen, a îngăimat ea, ţi-am spus că nu vreau să aduci bărbaţi în casa mea. Trebuie să plecaţi imediat, a adăugat către Gareth.

— Vom pleca de-aici în cinci minute, i-a replicat Gareth scurt şi tăios. Aşa că şterge-o din cameră.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, tinere? A exclamat doamna Lonsdale-Tayior. Cu banii pe chirie cum rămâne? Îmi datorezi şaizeci de lire.

Gareth a băgat mâna în buzunar şi a scos un teanc de hârtii. A numărat şase de câte zece şi i le-a întins. Apoi s-a uitat la sărmanul Monkey care stătea tot zgribulit în valiză.

— Cât vrei pentru câine?

— Nu-i de vânzare. A fost al ultimului meu soţ.

— Zece lire? A propus Gareth.

— Nu mi se pare de ajuns.

— Douăzeci? A întrebat Gareth îndesându-i bancnotele în mână. Acum ieşi afară căţea grasă şi terorizează pe cineva cu aceleaşi dimensiuni.

Trei sferturi de oră mai târziu, Gareth şi cele două fiinţe oropsite ale lui au ajuns acasă şi stăteau în sufragerie. Deşi aveam pe mine unul din puloverele lui şi sorbeam coniac dintr-un pahar mare, am început din nou să tremur îngrozitor. Tensiunea era de nesuportat. Singurul sunet ce se auzea era făcut de Monkey, care rodea plin de extaz rămăşiţele unui os de oaie găsit de Gareth prin frigider.

— E fericit, a constatat Gareth. Acum e rândul meu, vino aici.

— Nu pot, i-am zis cu vocea sugrumată.

— Bine, atunci vin eu la tine.

S-a aşezat pe canapea, cam la un metru distanţă. Îmi aţinteam disperată privirea în paharul de coniac.

— Iar acum am să-ţi ţin o prelegere scurtă. Dacă ai

şti prin ce am trecut de când ne-am întors de pe vapor şi cât de mult te-am dorit! Am crezut c-o să mă usuc de tot. Ştiu că m-am comportat ciudat, dar asta doar pentru că nu vedeam cum ai putea să ai şi tu aceleaşi sentimente faţă de mine. Motivul pentru care am fost de acord până la urmă să mă ocup de Seaford-Brennen a fost posibilitatea de a ţine legătura cu tine. Am făcut tot posibilul să mă împrietenesc cu fratele tău degenerat, Xander, cu speranţa c-o să pună o vorbă bună pentru mine. Îl sunam pe Jakey în fiecare seară ca să aflu cum o duci". De ce crezi că niciunul din tipii de acolo nu s-a luat vreodată de tine? Pentru că i-aş fi concediat pe loc dacă ar fi făcut asta.

— Nu te cr-cred, i-am spus perplexă.

— Nu mă întrerupe, m-a rugat. Ai avut dreptate că sunt un puritan galez. Nu suportam să se apropie cineva de tine. Am înnebunit aproape de gelozie din cauza lui Jeremy şi Charlie, iar în după-amiaza asta, după cum ai observat, mi-am pierdut minţile.

— Ai fost încântător, am şoptit atingându-i cu mâna sărmanul ochi lovit.

A zâmbit, prinzându-mi mâna între umăr şi obraz.

— E normal să-ţi dau o explicaţie atâta timp cât te-am abandonat pe stradă. Apoi am stat de vorbă cu Xander. Mi-a povestitdespre copilăria şi părinţii tăi şi cât de urât s-au purtat cu tine tot timpul. Dar toate au luat sfârşit acum.

Şi îngenunchind lângă mine m-a cuprins în braţe. Am început să plâng.

— Ce s-a întâmplat? M-a întrebat în şoaptă.

— N-are sens, am oftat eu. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Sunt sortită să tânjesc după tine, dar asta doar în sufletul meu. Ai avut dreptate încă de la început, sunt frigidă. Am ajuns în pat cu foarte mulţi bărbaţi dar niciodată n-am simţit nicio plăcere. Ştiu să mă prefac destul de bine, dar înăuntrul meu sunt ca de piatră.

— Taci, iubito, taci!

Mă dezmierda cu delicateţe, ca pe un cal de rasă.

— Ţi-am spus asta, pentru că te iubesc. Nu te merit.

— Lasă-mă pe mine să judec asta, a propus el. N-ai

fost niciodată iubită aşa cum trebuie, ai fost doar răsfăţată, dar tot timpul ţi se spunea să te duci şi să te joci în altă parte şi să apari doar când veneau invitaţi la ceai, ca să se mândrească cu frumuseţea ta. Vino, a continuat ridicându-mă în picioare şi conducându-mă spre dormitor. Hai să nu mai pierdem vremea.

— Nu, am zis şi m-am desprins de lângă el. Vei fi dezamăgit, cu tine nu mă pot preface.

— N-am să fiu, pentru că nu aştept nimic. Trebuie să ne obişnuim unul cu celălalt.

În dormitor a aprins o veioză care ilumina patul dublu şi a dat la o parte cuvertura de blană. În timp ce mă dezbrăca cu o incontestabilă îndemânare, mă gândeam la câte femei trebuie să se fi întins pe acel pat înaintea mea… Mă simţeam ca un cal de curse ce concura pentru prima oară şi care avea de sărit un obstacol înalt de un metru şi jumătate pe care toţi concurenţii dinaintea lui reuşiseră să-l sară.

Când am ajuns în pat, m-a strâns în braţe cu tandreţe, până când toate grozăviile zilei au început să mi se risipească din minte. Apoi mi-a spus:

— N-am să te ating nici măcar cu un deget în seara asta. Eşti prea obosită.

M-am simţit uşor dezamăgită.

— Cel puţin, nu cred, a continuat el punându-mi mâna caldă pe sâni şi cuprinzându-mi sfârcurile între degete.

— Priveşte, a şoptit el, am atins-o pe Octavia.

Am râs uşor.

— Aşa-i mai bine. Vino iubito şi ţine minte, de acum înainte eu o să am grijă de tine şi n-am să te părăsesc niciodată, cum a făcut nenorocita aia de maică-ta.

M-a sărutat cu multă tandreţe până când am simţit că valuri de dorinţă începeau să freamăte în mine.

— E vineri, a spus el şi mâna lui cobora tot mai jos pe corpul meu. Avem tot weekend-ul la dispoziţie. N-avem nevoie să ne mai ridicăm din pat.

Apoi, mai târziu mi-a zis:

— Relaxează-te, iubito, nu te strădui aşa tare, nu-i nicio grabă. De fapt cred că-mi place să fac toate astea pentru tine.

Apoi, mai târziu:

— Nu te mai lupta cu mine, suntem în aceeaşi tabără.

Apoi, deodată s-a întâmplat – ca o maşină de spălat grozavă, glorioasă, vijelioasă – e singura descriere pe care pot s-o fac – lăsându-mă înfiorată de plăcere ca ultimele suspine ale storcătorului de rufe. Iar dup? Aceea am plâns din nou pentru că eram fericită, iar el mă ţinea în braţe şi-mi şoptea cât de mult mă iubeşte. Apoi am adormit.

Ceva mai târziu m-au trezit zorile. Uitasem să tragem draperiile. Nu vedeam decât ferestrele mari, iar prin ele platanii din Holland Park. Am clipit, m-am întors şi l-am găsit pe Gareth uitându-se la mine. Credeam că visez.

Mi-am întins mâna ca să-i ating obrazul.

— Eşti adevărat? Am întrebat nevenindu-mi să cred.

El mi-a zâmbit.

— Sunt dacă şi tu eşti.

Ochiul i se înnegrise, iar bărbia îi era plină de julituri.

— Am impresia că stau în pat cu Henry Cooper, i-am spus. Nu mi-am imaginat niciodată că eşti un amant atât de formidabil. Crezi c-ar fi cu putinţă s-o mai facem odată?

Şi am făcut-o şi a fost chiar mai bine decât ultima dată şi am ţipat de plăcere şi bucurie pentru că fusesem atât de isteaţă.

Când m-am trezit iar din somn, nu mai era acolo. M-am uitat prin jur cuprinsă de panică, apoi am găsit un bilet pe pernă.

„Am plecat la cumpărături cu Monkey. Mă întorc pe la unsprezece. Te iubesc. G”.

Încă mai eram copleşită de uimire faţă de ceea ce mi se întâmpla. M-am ridicat, m-am înfăşurat într-un prosop, am intrat în bucătărie şi am găsit un teanc de plicuri nedesfăcute. Le-am răsfoit. Trei dintre ele erau în mod sigur scrise de femei. Le-am întors. Unul era de la Micheile din Franţa, altul de la Sally din Orientul Mijlociu, iar

celălalt nu avea niciun nume trecut pe spate dar era ştampilat în Taunton şi pe el scria *„personal şi confidenţial”*.

Eram copleşită de groază. Gareth avusese milioane de femei înaintea mea. Ce-avea să-l oprească să aibă şi pe viitor tot atâtea? Declaraţiile de aseară probabil că fuseseră doar un vicleşug cu care să mă atragă în patul lui. Nu mai puteam suporta. M-am întors în dormitor şi m-am aşezat pe pat tremurând, simţindu-mă trasă în jos în caverna aceea neagră şi dezgustătoare a groazei.

— Stai calmă, îmi repetam întruna. Totul este în ordine.

Deodată am tresăltat de spaimă când a sunat telefonul. Era doamna Smith.

— Nu-i aici, i-am spus.

Simţeam cum se zbârleşte pielea pe mine.

— Nu-i nimic. Spune-i doar că totul este în ordine.

— Am să-i transmit, i-am zis înţepată.

Doamna Smith a râs.

— Mă bucur nespus că v-aţi apropiat până la urmă, a spus ea. A fost absolut insuportabil de când s-a întors din călătoria cu vaporul. O să fie plăcut să ştiu că lucrez din nou pentru o fiinţă umană.

— Ah, m-am bâlbâit eu şi m-am înroşit din cap până-n tălpi. Vrei să spui că… era atât de clar?

— Da, mi-a zis ea. E un om foarte drăguţ. Cred că eşti foarte norocoasă, iar dacă te uiţi după uşa de la sufragerie s-ar putea să mai găseşti ceva care să te convingă.

A închis telefonul.

Am alergat în sufragerie. În spatele uşii, sprijinite de perete erau două tablouri. Le-am întors şi mi s-a tăiat răsuflarea de încântare. Unul era cel cu Adam şi Eva, celălalt era Cotman-ul. Le priveam perplexă şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Apoi am auzit cheia în uşă şi zgomot de paşi. Monkey a năvălit pe scări şi a ajuns primul la mine dar, în clipa următoare eram în braţele lui Gareth, iar Monkey zburda şi făcea giumbuşlucuri în jurul picioarelor noastre.

— Eram îngrijorată să nu te fi prins vreuna din matahalele lui Andreas. Annabel Smith zice că ai fost cu o falcă-n cer şi una-n pământ de când te-ai întors din călătoria cu vaporul, am îndrugat eu incoerent. Şi mi-ai adus tablourile înapoi. Este cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine. Nu-mi vine să cred. Când ai făcut asta? Am adăugat în timp ce urcam scările.

— Într-o zi, săptămâna trecută. Nu le-am atârnat. Mi-am zis că trebuie să te hotărăşti singură unde vrei să le pui. Dar tabloul cu Adam şi Eva n-o să-l aşez deasupra patului, ca să nu-ţi mai distragă atenţia atunci când facem dragoste.

M-am înroşit.

— Presupun că afurisitul de Xander ţi-a spus asta.

S-a oprit în uşa de la bucătărie şi mi-a sărutat umărul gol.

— Iisuse, ce frumoasă eşti, Octavia. Crezi c-o să te descurci cu o gorilă întreprinzătoare pentru tot restul vieţii tale?

Apoi m-a sărutat pe gură.

— Xander ar trebui să fie împuşcat, am spus când am putut să vorbesc, roşindu-mă şi mai tare de furie.

A râs.

— Doar te tachinez.

A sunat telefonul.

— Dacă este tot doamna Smith, mi-a zis că n-ai de ce să-ţi faci probleme, i-am transmis eu.

Era Xander.

Careth l-a ascultat o clipă, apoi i-a zis:

— Minunat. Vorbeşte cu Octavia.

— Bună, draga mea, mi-a spus Xander. Era foarte vesel.

— Tolul e bine? L-am întrebat.

— Ei lucrurile au fost cens încurcate. Ricky a făcut cea mai cumplită scenă şi speram foarte tare că Joan va face tromboză coronară, dar Fammie a fost întruchiparea loialităţii. Le-a spus să nu se bage. Poliţia a pus mâna pe şarpele ăla de Guido. Aşa că, până la urmă, lucrurile n-au

ieşi chiar aşa de prost. Şi trebuie să-ţi spun, şi-a coborât el vocea, că am reuşit să cad în picioare. Am întâlnit un poliţist fermecător, care s-a purtat minunat cu mine.

— Xander, eşti îngrozitor.

— Păi dacă tu l-ai luat pe Gareth, trebuia să găsesc o consolare. Îmi pare foarte rău, n-am ştiut că trebuie să-ţi scoţi hainele ca să obţii banii aceia.

Când m-am întors în bucătărie, Gareth prăjea şuncă şi ouă. În timp ce-l mângâiam pe Monkey i-am povestit despre poliţist.

— Este incorigibil, a spus Gareth. Totuşi, o să fie simpatic în rolul de cumnat.

M-am oprit din mângâiat.

Gareth a întors gânditor şunca din tigaie, apoi a aruncat o privire scurtă în direcţia mea.

— Ce-ai spus? l-am întrebat eu în şoaptă.

— Am spus că abia aştept să-mi fie cumnat.

— N-ar trebui să mă tachinezi, m-am bâlbâit.

— Dar nu te tachinez. Doar ţi-am spus că am fost la cumpărături azi dimineaţă.

Şi-a scos din buzunar o cutie din piele bleumarin şi mâna i-a tremurat uşor când mi-a întins-o. Am avut dificultăţi mari cu încuietoarea. Înăuntrul cutiei era cel mai mare safir din câte văzusem vreodată.

— Ah, am murmurat. Este chiar pentru mine?

— Pentru nimeni altcineva. A închis aragazul şi s-a apropiat de mine ca să-mi pună inelul pe deget.

— Ce-o să faci cu haremul tău, Annabel Smith et comp?

— Renunţ la ele dacă vrei.

— Nu e nevoie să te însori cu mine, i-am spus.

— Ba da, mi-a zis el, nu degeaba sunt un galez puritan. Vreau să fac puţină ordine în lucruri, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Monkey, vreau să-l fac să se simtă protejat.

M-am hlizit.

— Am de gând să fac în aşa fel încât nimeni să nu se mai apropie de tine, a continuat el, ochii devenindu-i

deodată serioşi. Dar te avertizez, iubito, chiar şi dacă va trebui să ne batem ca mâţele, tot eu voi fi acela care poartă pantaloni. Vei face ceea ce-ţi voi spune eu şi dacă începi să faci pe nebuna, îţi arăt eu ţie. Aşa sunt minerii. Ne ţinem femeile sub lacăt, le pocnim dacă ne fac probleme, dar ştim să le şi iubim.

Brusc am simţit cum mi se înmoaie genunchii.

— Putem să facem dragoste repede, înainte de micul dejun? L-am întrebat.

N-am mai ajuns până în dormitor, pentru că podeaua din bucătărie s-a dovedit perfect satisfăcătoare.

BESTSELLER

CLASIC S.R.L.

„ În timp ce-mi trăgeam rochia încet pe mine, mă gândeam la efectul pe care-l voi produce la intrarea în sufrageria aceea liniştită de ţară. Mi-am trecut pentru ultima oară peria prin păr şi m-am întors să mă privesc în oglindă. Era prima dată când o îmbrăcam pentru o petrecere, fiind şi fardată în acelaşi timp, iar impactul mi-a tăiat până şi mie răsuflarea. Ah, Doamne, mi-am zis în sinea mea, îi voi incita pe toţi diseară. Eram hotărâtă să-mi fac o intrare în toată regula."

PUTEREA DRAGOSTEI

JILLY COOPER

ISBN 973-96334-8-x

Lei 1950